

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7, 8
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 5, 6, 7, 8
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 9, 10, 11
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 9, 10, 11
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 12, 13, Easter
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 12, 13, Easter
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ພຣະເຈົ້າຂອງທຸກໆສິ່ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 2 ແລະບົດທີ 110

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 2 ແລະບົດທີ 110

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃຜກໍຕາມທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບພຣະເຈົ້າກໍແມ່ນໄຮ້ປໂຍດເສັຍລ້າງ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າ
ຊົງເປັນຜູ້ປົກຄອງຢູ່ຕະຫລອດການ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ໃຜເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງທັງໝົດຢູ່ທີ່ນີ້-- ແລະທີ່ວ່າງໄປ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊື່ແຈງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນເຈົ້າຂອງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳນຳ

ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການ ໄຟຟ້າມອດຫລືບໍ່? ປະມານດົນປານໃດ? 5 ນາທີບໍ່? 10 ນາທີບໍ່? ຫລືດົນກວ່ານັ້ນ
ອີກ. ຕາມທັມດາແລ້ວເມື່ອໄຟຟ້າມອດປະມານ 2 ຫາ 3 ນາທີ ພວກເຮົາກໍຫລົງທິດທາງແລ້ວ. ພວກເຮົາຈະ
ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄປທາງໃດ. ພວກເຮົາຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫລາຍນາທີເພື່ອຈະຊອກຫາໄຟສາຍທີ່ພວກເຮົາມີ.

ແຕ່ວ່າເມື່ອໄຟຟ້າຫາກມອດໄປດົນແທ້ແລ້ວພວກເຮົາກໍຢັ້ງມີບັນຫາເພີ່ມຂຶ້ນ ຜົນສະທ້ອນກໍຕ້ອງກ້າວເຂົ້າ
ມາສູ່ການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ເຄື່ອງປັບອາກາດເຢັນຫລືຮ້ອນກໍມີບັນຫາ. ຕູ້ເຢັນສຳຫລັບເກັບຮັກ
ສາອາຫານປະຈຳວັນກໍມີບັນຫາ. ໂທຣະທັດແລະຄອມພິວເຕີກໍບໍ່ທ່າງານແລ້ວ ຈະຢ່າງພາຍໃນເຮືອນກໍຕ້ອງ
ອາສັຍໄຟສາຍຢ່າງດຽວ. ໄຟຟ້າມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດຂອງມະນຸດພວກເຮົາທຸກແງ່ມຸມ. ມັນແມ່ນພລັງທີ່
ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນຕົນໂຕແລະມັນກໍສາມາດສະແດງປະຕິກິຣິຍາຢ່າງບໍ່ໄດ້ຕັກເຕືອນພວກເຮົາໄວ້ກ່ອນ.

ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາກໍເໝືອນກັນ, ພຣະອົງຊົງມີພລັງ ມີອຳນາດໃນຊີວິດ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້
ຊຶ່ງປາກົດໃນພຣະທັມເພງສັຣເສີນບົດທີ 2 ແລະ ບົດທີ 110, ພຣະທັມສອງເຫລັ້ມນີ້ແມ່ນເພື່ອຕັກເຕືອນຜູ້
ອ່ານທັງຫລາຍ, ນັກຮ້ອງທັງຫລາຍໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີພລັງເໜືອທຸກໆຊີວິດ. ນີ້ແມ່ນເພງສັຣເສີນສຳຫລັບ
ສເລີມສລອງກະສັດຂອງອິສຣາເອນ, ຢ່າງໃດກໍຕາມອຳນາດຂອງກະສັດກໍແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຄອບຄອງ
ທັງໝົດ.

1. ການຕໍ່ຕ້ານແລະການຮັບຜິດຊອບຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 2:1-6)

ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພງສັຣເສີນບົດທີ 1 ຫລື ບົດທີ 2 ຈະມີຫົວຂໍ້ບອກເຖິງການເປັນເຈົ້າຂອງບົດນັ້ນ. ສອງບົດນີ້
ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າ ເໝືອນກັບເປັນບົດເພງຊຶ່ງກະສັດດາວິດໄດ້ຊຽນຂຶ້ນເອງ. ເນື້ອໃນຂອງບົດເພງແມ່ນສັຣ

ເສີນ ແລະຍົກຍໍພຣະກຽດແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຄອງຣາຊສົມບັດ. ພັງອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເນື້ອໃນທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍໃນການນະມັສການຂອງອິສຣາເອນ.

ເພງສັຣເສີນ 2:1-3 ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຊົນຊາດຕ່າງໆທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນລວມຫົວກັນກໍ່ການກະບົດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ. ບັນດາກະສັດທັງຫລາຍກໍ່ພາກັນກໍ່ການຈະຣາຈົນ, ເຮັດການປະຕິວັດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ພາກັນຮຽກຮ້ອງຂໍອອກຈາກກົດຣະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າການຢູ່ໃນຣະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຖືກໂສ້ລ່າມ, ແມ່ນການຖືກໂທດ, ແມ່ນການຖືກຜູກມັດບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາມີອິສຣະເສຣີ.

ພຣະເຈົ້າກໍ່ຊົງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພວກເຂົາ ໃນເພງສັຣເສີນ 2:4-6. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດເທິງພ້າສວັນ (2:4) ພຣະອົງຊົງເປັນກະສັດເໜືອບັນດາກະສັດທັງຫລາຍ ພຣະອົງຊົງມີອໍານາດເໜືອອໍານາດທັງຫລາຍໃນຈັກວານນີ້ ພຣະອົງຊົງຫົວຂວັນພວກເຂົາຢູ່ເທິງສວັນ. ພຣະອົງຊົງກ່າວໃນຂໍ້ທີ 6 ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າຊີວິດໄວ້ເທິງພູເຂົາຊີໂອນ. ພູເຂົາຊີໂອນເປັນພູເຂົາທີ່ສັກສິດ, ໃນພຣະຄັມພິເດີມ ເຢຣູຊາເລັມກໍ່ເຄີຍໄດ້ເອີ້ນຊື່ວ່າ ຊີໂອນເໝືອນກັນ, ຊຶ່ງເປັນສະຖານທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຈົ້າກໍ່ຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາດ້ວຍ.

2. ພຣະບັນຍັດແລະຄໍາຕັກເຕືອນ: (ເພງສັຣເສີນ 2: 7-12)

ເຈົ້າຊີວິດເມືອງຊີໂອນຊົງກ່າວວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະບອກເຖິງຄໍາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງບັນຍັດໄວ້” (2:7) ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ ພຣະອົງຊົງຕ້ອນຮັບເອົາພວກເຈົ້າເປັນລູກຂອງພຣະອົງແລ້ວ ແລະພຣະອົງກໍ່ຊົງເປັນພໍ່ຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍ່ມີສິດທີ່ຈະເຮັດຢ່າງໃດກໍ່ໄດ້. ເມື່ອຄວາມໃກ້ຊິດເກີດຂຶ້ນແລ້ວການຂໍແລະການເອົາໃຫ້ກໍ່ຈະຕາມມາ ບໍ່ພຽງແຕ່ທໍານັ້ນການລົງໂທດແລະການໃຫ້ອະພິຍາກໍ່ຕາມມາດ້ວຍເຊັ່ນກັນ. (2 ຊາມູເອນ 7:14)

ໃນຖານະທີ່ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາກໍ່ເປັນຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຂອງພຣະອົງ. ການສືບເຊື້ອສາຍນີ້ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາຕໍ່ພວກເຮົາວ່າ “ຈົ່ງຂໍ ແລ້ວເຮົາຈະມອບຊົນຊາດທັງຫລາຍໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ໝົດທັງໂລກຈະເປັນຂອງເຈົ້າ” (2:8) ກະສັດທັງຫລາຍໃນໂລກນີ້ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວມັກຈະຊອກສແວງຫາການຂຍາຍເຂດແດນຂອງຕົນເອງ, ຂຍາຍອໍານາດຂອງຕົນເອງ ເພື່ອຊົນຊາດໃນໂລກຈະໄດ້ເກາງຂາມ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວຕັກເຕືອນວ່າ “ເຈົ້າຈະໃຊ້ອໍານາດປົກຄອງພວກເຂົາ ເຈົ້າຈະຕິເຂົາແຕກເໝືອນຕີໝໍ້ດິນ” (2:9) ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງຊັຍຊະນະຂອງກະສັດ.

ໃນເມື່ອພວກເຮົາຫາກເຫັນຄໍາຕັກເຕືອນແລະຄໍາສັນຍາຢ່າງນີ້ແລ້ວ (ຂໍ້ 11-12) “ຈົ່ງຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໂຄຣົບຍໍາເກາງ ຈົ່ງຖ່ອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ .....” ຈຸດສໍາຄັນທີ່ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ໃນທີ່ນີ້ກໍ່ຄືວ່າ “ຄວາມສຸກເປັນຂອງທຸກຄົນທີ່ໄປຫາພຣະອົງ ເພື່ອຂໍຄວາມຄຸ້ມຄອງ” ໝາຍຄວາມວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນນັ້ນແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນພຣະອົງ, ຢູ່ໃນຄວາມຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງພຽງເທົ່ານັ້ນ.

3. ຢູ່ກ້າຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ (ເພງສັຣເສີນ 110)

ຫົວຂໍ້ຂອງບົດເພງນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າແມ່ນເພງສັຣເສີນຂອງດາວິດ ແລະກໍໄດ້ບົ່ງບອກວ່າເປັນຄາວທີ່ໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະ ເພາະວ່າເປັນຄໍາສັຣເສີນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າຈົ່ງນັ່ງຢູ່ທາງຂວາຂອງເຮົາ (110:1) ຄວາມໝາຍໃນຕອນນີ້ແມ່ນສະແດງເຖິງ ການຖວາຍກຽດແກ່ກະສັດທີ່ພຣະອົງຊົງມີໄວ້ແລ້ວ (ພຣະເມຊີອາ, ພຣະເຢຊູ) ແລະຍັງສະແດງເຖິງພັ້ງອໍານາດໃນການປາບສັດຕູຂອງພຣະອົງ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນກໍຕາມ ແຕ່ຣິດອໍານາດຂອງພຣະອົງກໍແມ່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງມີເດຊານຸພາບ: ຣິດເດດຂອງພຣະອົງຈະແຜ່ຜາຍໄປທົ່ວຈັກວານ. ອານຸພາບຂອງພຣະອົງຈະແຜ່ຂຍາຍໄປທົ່ວພິພິບ ພຣະອົງຍັງຊົງກ່າວອີກວ່າສັດຕູຂອງເຈົ້າຍັງຈະຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງ ຂອງເຈົ້າ. (110:2) ເມື່ອເຈົ້າກໍາລັງຕໍ່ສູ້ສັດຕູຂອງເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ ໄພ່ພົນທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າກໍຈະອາສາສັມກ ຊ່ວຍເຈົ້າ ແລະບັນດາຊາວໝູ່ກໍຈະມາຊ່ວຍເຈົ້າເໝືອນກັນ. (110:3)

ເຈົ້າຈະເປັນໄພ່ພົນຂອງເຮົາຕອດໄປ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງພຣະພິໂຣດພຣະອົງກໍຈະຊົງຖອນຄໍາສັນຍານີ້ຄືນ. (110:4) ພຣະອົງຈະຊົງປະທັບທີ່ຂ້າງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າແລະຈະຊົງຕັດສິນປະຊາຊາດທັງຫລາຍ. ບັນດາກະສັດທັງຫລາຍທີ່ລວມຫົວກັນຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງພວກເຂົາຈະພ່າຍແພ້ໄປ. (110:5-6)

ຜ່ານມາສ່ວນຫລາຍພວກເຮົາມັກຈະເຫັນພຣະຄັມພິໃໝ່ກ່າວເຖິງພຣະຄັມພິເດີມ. ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ໃນເພງສັຣເສີນ 110:1 ນີ້ພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະທັມຄັມພິໃໝ່ວ່າ ພຣະເມຊີອາ(ພຣະເຢຊູຄຣິດ) ຈະສະເດັດມາຢ່າງໃດພັ້ງອໍານາດຈະເປັນຢ່າງໃດ. ພຣະອົງຈະມີອໍານາດເໜືອດາວິດຢ່າງແນ່ນອນ. (ມັດທາຍ 22:41-45; ມາຣະໂກ 12:35-37; ລູກາ 20:41-44)

ຜູ້ທີ່ປະທັບຢູ່ຂ້າງຂວາຂອງພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງພຣະເຢຊູ (ກິຈການ 2:34; ເອເຟໂຊ 1:20; ເຮັບເຣີ 1:13; 8:1; 10:12). ອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ, ພຣະອົງຊົງມີພຣະສະຫງ່າຣາສີ, ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງປະທັບທີ່ພຣະທັດກ້າຂວາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງເປັນກະສັດເໜືອກະສັດທັງຫລາຍ, ພຣະອົງຊົງມີຫລາຍຕໍາແນ່ງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນພຣະຄັມພິເພງສັຣເສີນສ່ວນຫລາຍມັກຈະກ່າວເຖິງຣະບຽບຂອງກະສັດແລະວິນັຍຂອງການປົກຄອງ. ສ່ວນຜູ້ຂຽນພຣະຄັມພິໃໝ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພຣະເມຊີອາ ໜ້າທີ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ແລະອີກຢ່າງນຶ່ງກໍແມ່ນກ່າວເຖິງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອກ່າວເຖິງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ກໍໄດ້ກວມລວມໄປເຖິງຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນອິສຣາເອນດ້ວຍ (ບໍ່ແມ່ນຄົນຍິວ) ພວກເຮົາທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຍິວແຕ່ແມ່ນຄົນຕ່າງຊາດ ແຕ່ພວກເຮົາກໍໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເຈົ້າຂອງຊີວິດຂອງທຸກຄົນ ແລະພຣະອົງກໍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ ໃນໂລກນີ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ ແມ່ນກະທັ້ງຕົວເຮົາເອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.
ຊົນຊາດກໍເໝືອນກັນພຣະອົງກໍໄດ້ໄຫ້ຄໍາແນະນໍາໃນເພງສັຣເສີນ 2:11-12 .

ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມໂຄຣຣິບຢ່າເກງ

ຈົ່ງຖອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ

ຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຢຊູ ດ້ວຍການນະມັສການພຣະອົງ, ຍົກສູງພຣະອົງໃຫ້ເໝືອກວ່າທຸກສິ່ງ
ເມື່ອເຮັດຢ່າງນັ້ນພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນໃນການດໍາເນີນຊີວິດ ພາຍໃຕ້ພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະການປົກຄອງປະຊາຊາດຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ
ເມື່ອເບິ່ງໃນເພງສັຣເສີນບົດທີ 2 ແລະ ບົດທີ 110?
2. ແມ່ນຫຍັງທີ່ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຢຊູ ທໍາໜ້າທີ່ເປັນກະສັດ?
3. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງພຣະເຢຊູເປັນກະສັດ ແລະພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທໍານວາຍ ໃນ
ຊີວິດຂອງເຮົາ?
4. ເຮົາຈະສໍາແດງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນຊີວິດຂອງເຮົາຢ່າງໃດ? ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນ
ເຈົ້າຂອງຕົວເຮົາ.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 8

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 8

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດຢູ່ໃນການຊົງສ້າງທຸກຢ່າງ, ລວມທັງໜ້າທີ່ຕ່າງໆທີ່ພຣະອົງຊົງມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະຮັສມີ ແລະຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈັກໃຈແຍກ ແລະລະນຶກເຖິງຮັສມີແລະຄວາມດີຂອງພຣະອົງ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດມີຢ່າງໃດ.

ຄຳນຳ

ພຣະທັມເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 8 ແມ່ນພຣະຄຳພິເຫລັ້ມທຳອິດທີ່ອອກຈາກດິນໄປຫາດວງຈັນ. ອາພອນໂລ 11 ແມ່ນອາພອນໂລທີ່ນຳແຜ່ນສຽງທີ່ເຮັດດ້ວຍ ຊີລີຄອນ, ມີຂະໜາດເທົ່າກັບ ຫລຽນ 50 ເຊັ່ນ ຂຶ້ນໄປສູ່ດວງຈັນ. ໃນນັ້ນຍັງມີຊື່ຂອງນັກອາວະກາດ, ຊື່ຂອງພວກທີ່ທຳການແລະຊື່ຂອງພວກນັກການເມືອງ ແລະທັງໝົດທຸກຄົນທີ່ເຮັດໃຫ້ຍານອາວະກາດຂຶ້ນໄປລົງທີ່ດວງຈັນໄດ້. ແຜ່ນຊີດີນ້ອຍນີ້ຍັງໄດ້ບັນຈຸເອົາຄຳອວຍພອນຈາກເຈັດສິບສາມປະເທດໃນທົ່ວໂລກ. ທັງຊື່ແລະຄຳອວຍພອນຂອງແຕ່ລະປະເທດໄດ້ຫຍໍ້ລົງເຖິງສອງຮ້ອຍເທົ່າ. ຊີດີນ້ອຍນີ້ຈະອ່ານໄດ້ໂດຍໃຊ້ໂມໂກຣສະກົບຢ່າງດຽວ.

ມີປະເທດນ້ອຍໆປະເທດໜຶ່ງ ທີ່ຝາກໄປໃນແຜ່ນຊີດີນັ້ນແມ່ນວາຕິກັນ(Vatican) . ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ Pope Paul VI ໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມຂອງເພງສັຣເສີນບົດທີ 8, ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າໃນແຜ່ນດິນສວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ເປັນເພງສັຣເສີນທີ່ປະເສີດຫລາຍ ເພາະຊົງກ່າວເຖິງການຊົງສ້າງທັງໝົດ.

1. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເໜືອກວ່ານີ້ໄປອີກແລ້ວ: (ເພງສັຣເສີນ 8:1-2)

ເພງສັຣເສີນບົດທີ 8 ເປັນເພັງທຳອິດໃນການສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ. ເພງສັຣເສີນບົດທີ 1-2 ແມ່ນການສະເໜີແນະນຳຂອງບົດເພງສັຣເສີນ, ຕໍ່ມາກໍແມ່ນບົດທີ 3-7 ແມ່ນບົດເພງຄຳຄວນໃຊ້ສຳຫລັບຜູ້ທີ່ມີບັນຫາໂສກເສົ້າ ແລະເປັນບົດເພັງທີ່ຮຽກເອີ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົດຊ່ວຍ. ໃນເມື່ອບົດທີ 8 ເປັນບົດສັຣເສີນບົດທຳອິດນີ້ແລະເປັນບົດດຽວທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊີ້ນຳໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະຮັສມີແລະກໍເປັນການສົມຄວນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງສັຣເສີນພຣະອົງ.

ເມື່ອເບິ່ງແລ້ວ ເໝືອນກັບວ່າເປັນການເວົ້າແບບຊ້າໆຊາກໆ “ໂອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເກີນວ່າລືຊາໄປທົ່ວທັງໂລກ ຄວາມສັດເສີນຂອງພຣະອົງດັງກ້ອງຂຶ້ນໄປສູ່ສວັນ” (8:1) ການຊ້າຄວາມເວົ້າ ແມ່ນການຊື່ໃຫ້ເຫັນຢ່າງເດັ່ນຂັດແລະຈະແຈ້ງຂຶ້ນເຊັ່ນ: ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ນີ້ເປັນການຊື່ໃຫ້ເຫັນ “ພຣະເຈົ້າ” ເດັ່ນຂຶ້ນ.

ພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າເໝືອແຜ່ນດິນໂລກ ນີ້ກໍເປັນການຊ້າເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ໄດ້ຊ່າລືປາກົດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ແລະດັງກ້ອງຂຶ້ນໄປເຖິງສວັນ. ພາສາເຮັບເຮີ ຄຳວ່າ “ສາຣາສີ” ຊຶ່ງເປັນຄຳທີ່ຄ້າຍກັບຄຳວ່າ “ຮັສມີ” ສຳລັບພາສາລາວຂອງພວກເຮົາກໍຄ້າຍຄືກັນ ສ່ວນຫລາຍກໍມັກຈະໃຊ້ກັບກະສັດທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ວ່າຖ້າເປັນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແມ່ນມີຮັສມີລວມໄປເຖິງຟ້າສວັນດ້ວຍ. ເພາະພຣະເຈົ້າຊຶ່ງເປັນຜູ້ປົກຄອງທັງແຜ່ນດິນໂລກແລະຟ້າສວັນ. ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດແຜ່ຂຍາຍໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ ພຣະອົງຊຶ່ງມີພຣະຮັສມີ ພຣະອົງມີຄວາມປຣິຊາສາມາດ ແຜ່ໄປທົ່ວສາຣະທິດ ລວມໄປເຖິງສັດຕູຂອງພຣະອົງດ້ວຍ.

2. ເມື່ອໃດເຈົ້າຄິດເຖິງເຮົາ?: (ເພງສັດເສີນ 8: 3-4)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ທັນການຂຽນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າມາຂຽນກ່ຽວກັບມະນຸດ. ບົດທີ 8, ສອງຂໍ້ທຳອິດທ່ານໄດ້ບໍລິຍາຍເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າວ່າບໍ່ມີສິ່ງຈະເໝືອພຣະອົງໄດ້. ພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອນ ແລະພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ. ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າເປັນຈິງແທ້ນັ້ນ, ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ບໍລິຍາຍເຖິງທ້ອງຟ້າທີ່ພຣະອົງຊຶ່ງສ້າງ, ທ່ານໄດ້ເຫັນໝູ່ດວງດາວ ແລະໝູ່ດວງດາວເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນພຣະອົງເປັນຜູ້ຈັດສະຖານທີ່ໃຫ້ມັນຢູ່.

ເມື່ອພຣະອົງທາກມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງນີ້ ມີພລັງອຳນາດຢ່າງນີ້ ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ຖາມວ່າ ແລ້ວມະນຸດເດ ແມ່ນຜູ້ໃດ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນຫ່ວງພວກເຂົາຫລາຍແທ້? “ມະນຸດສຳຄັນຫຍັງ ທີ່ພຣະອົງຈະຄິດເຖິງເຂົາແລະດູແລຮັກສາເຂົາ ເປັນການປລາດໃຈແທ້.” (8:4)

ພວກເຮົາອາດຈະເບິ່ງສິ່ງດຽວກັນແຕ່ຈຸດຍືນແມ່ນຢູ່ຕ່າງກັນ. ເວລານັກຂຽນເພງສັດເສີນຄົນນີ້ຫລຽວເບິ່ງທ້ອງຟ້າໃນເວລາກາງຄືນ, ຕາມຈິງແລ້ວເຂົາຈະເຫັນເດືອນແລະໝູ່ດາວ, ເຂົາຈະບໍ່ເຫັນເໝືອນກັບພວກເຮົາເຫັນ. ຖ້າພວກເຮົາເຫັນ, ພວກເຮົາຈະຄິດວ່າເດືອນກໍແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຣະບົບຈັກວານຂອງໂລກ ແລະດາວກໍແມ່ນບໍຣິວານຂອງເດືອນ ທີ່ໄດ້ຮັບແສງສວ່າງຈາກເດືອນ. ນີ້ອາດຈະເປັນຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຄົນນຶ່ງ ແລະອີກຄົນນຶ່ງອາດຈະຄິດວ່າໂລກໜ່ວຍໃຫຍ່ປານນີ້ຈະມີໃຜມາສ້າງ ແລະຜູ້ທີ່ສ້າງຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ສ່ຳໃດ? ແທນທີ່ຈະຖາມຄຳຖາມນີ້ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າ ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນຈຶ່ງໄດ້ວາງຄຳຖາມອອກມາວ່າມະນຸດເປັນໃຜພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເອົາໃຈໃສ່ເຮົາແທ້. ຖ້າທຽບໃສ່ໂລກນີ້ແລ້ວມະນຸດຈະນ້ອຍກວ່າຈັກເທົ່າ.

3. ສະຖານທີ່ພິເສດແລະຮັບຜິດຊອບ: (ເພງສັດເສີນ 8:5-9)

ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າພຣະຜູ້ສ້າງພວກເຮົາໄດ້ຖ່ອມສະພາບເຂົ້າໃນໂລກນີ້ ກາຍມາເປັນມະນຸດຕົວນ້ອຍໆເໝືອນພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າສ້າງມະນຸດພວກເຮົາໃຫ້ຕໍ່າກວ່າທູດສວັນພຽງໜ້ອຍດຽວ. ພວກເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດໄດ້ ທູດສວັນສູງພຽງໃດ, ມະນຸດຕໍ່າພຽງໃດ ໄກກັນພຽງໃດ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະບໍລິຍາໄດ້.

ແຕ່ພຣະອົງຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມະນຸດມີຖານະລອງຈາກພຣະອົງລົງມາ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ມະນຸດມີສະຖ່າຣາສີ ແລະໄດ້ຮັບກຽດຕິຍົດ ຄືພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ມະນຸດປົກຄອງເໜືອສັດທຸກຊະນິດ ແລະສັດທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນ (8:5-8)

ເພງສັດເສີນ 8:6-7 ແລະພຣະຄຳພີປະຖົມມະການບົດທີ 1:26-27 ຖ້າຈະປຽບທຽບໃສ່ກັນແລ້ວຈະເຫັນໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ກຽດມະນຸດ ຍົກຖານະຂອງມະນຸດຂຶ້ນ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຂົາມີອໍານາດເໜືອບັນດາສັດຕ່າງໆ.

ສ່ວນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງມະນຸດນັ້ນກໍຄືຄຸ້ມຄອງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຂຶ້ນມາ ພຣະເຈົ້າມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນມະນຸດທຸກຄົນ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຫາກຍົກກຽດໃຫ້ກຽດແກ່ພວກເຮົາແລ້ວ ມະນຸດພວກເຮົາຈະບໍ່ມີການໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າເລີຍບໍ່?

ເພງສັດເສີນ ບົດທີ 8 ໄດ້ຈົບລົງໃນຂໍ້ 9 ແຕ່ໃນຂໍ້ທີ 9 ນີ້ ກໍຄ້າຍກັບຂໍ້ທີ 1. ຫລັງຈາກທີ່ຜູ້ຂຽນໄດ້ບໍລິຍາພຣະຮັສມີ, ຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດແລ້ວ ພວກເຮົາຄວນຈະມີຄວາມພູມໃຈໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາທີ່ພຣະອົງປົກຄອງທັງແຜ່ນດິນໂລກແລະສວັນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຫລົງລືມພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງໄດ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

- ຄວາມສົດສວຍງົດງາມ ໃນຍາມກາງຄືນໄດ້ເຮັດໃຫ້ນັກຂຽນເພງສັດເສີນຣະນິກເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ. ສໍາລັບພວກເຮົາເດ
- ພວກເຮົາກໍສາມາດເຫັນຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ອ້ອມໆຂ້າງຂອງພວກເຮົາທຸກເວລາ.
- ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ໃນພູເຂົາເລົາກາ
- ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ໃນການວາດພາບ, ຮູບຄວັດຕ່າງໆ
- ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ໃນດອກໄມ້ຕ່າງໆ.....
- ຖ້າພວກເຮົາຫາກເຫັນຢ່າງນີ້ ແລ້ວພວກເຮົາຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ຄໍາຖາມ:

1. ບົດເພງສັດສິນ ບົດທີ 8 ໄດ້ມີການກ່ຽວພັນກັນກັບ ມັດທາຍ 21:16; 1 ໂກຣິນໂທ 15:27; ເອເຟໂຊ 1:22; ເຮັບເຣີ 2:6-8 ອ່ານຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫລົ່ານີ້ແລ້ວພິຈາລະນາເຂົ້າກັບເພງສັດສິນ
2. ອ່ານ ເພງສັດສິນ 8:2 ອີງຕາມພຣະທັມຕອນນີ້ ເດັກໜຸ່ມຈະສັດສິນພຣະອົງຢ່າງໃດ?
3. ພວກເຮົາຄວນຈະມີເປົ້າໝາຍຢ່າງໃດ ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນມະນຸດ? ເພງສັດສິນ 8:5
4. ໃນອຳນາດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຮົາແລ້ວ ເຮົາຄວນຈະປະຕິບັດຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຊີວິດທີ່ສົດຊື່ນແຈ່ມໃສ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ບຸກຄົນໃດທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າໄປຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດຕຽມສິ່ງທີ່ດີໆ ຫຍັງແດ່ ໄວ້ໃຫ້ທ່ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າ?

ຄຳນຳ

ເລື່ອງຂອງ ແອນນີ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນປວດຂອງເດັກນ້ອຍຄົນນຶ່ງ ຊຶ່ງອາໄສຢູ່ໃນສະຖານທີ່ລ້ຽງເດັກກຳພ້າ ທີ່ກຸງນິວຢອກ. ໃນເວລານັ້ນ ກຸງນິວຢອກມີສະພາບການສັບສົນຫຍຸ້ງຍາກໄປທຸກຢ່າງ, ຮູບພາບທີ່ເດັ່ນຊັດທີ່ສຸດກໍຄືວ່າແອນນີຄົນນີ້ເປັນຄົນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ, ຂາດທີ່ເພິ່ງພາອາສັຍ, ລາວເປັນເດັກກຳພ້າ ລາວເລີ້ມຮ້ອງເພງ, ເພງທີ່ລາວຮ້ອງມີຊື່ວ່າ ເປັນຊີວິດທີ່ສັບສົນ ຊຶ່ງເພງອາດຈະປ່ຽນແປງໄປຕາມຊີວິດຂອງແອນນີແລະເພື່ອນທີ່ເປັນເດັກກຳພ້າດ້ວຍກັນ. ສຳລັບພວກເຂົາເຈົ້າແລ້ວແມ່ນຕົງກັບເນື້ອເພງແທ້ຈິງ ບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍເພາະເປັນຊີວິດຈິງຢູ່ແລ້ວ.

ບົດເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 16 ໄດ້ກ່າວແຕກຕ່າງກັນໃນຣະບົບການຂຽນ, ແທນທີ່ຈະກ່າວໂສກເສົ້າຫລືຄຳຄວນຕໍ່ຊີວິດ, ດາວິດຂຽນບົດເພງນີ້ຂຶ້ນແມ່ນເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງຄວາມສົດຊື່ນໃນຊີວິດທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. ອ້ອນວອນຂໍການປົກປ້ອງ: (ເພງສັຣເສີນ 16:1-2)

ບົດເພງສັຣເສີນເລີ້ມດ້ວຍຄຳອ້ອນວອນອະທິຖານ “ພຣະເຈົ້າເອີຍ ຂໍຊົງໂຜດຮັກສາຂ້າງນ້ອຍໄວ້ແດ່ທ້ອນ...” ຄຳວ່າ ໂຜດຮັກສາໝາຍຄວາມວ່າປ້ອງກັນ, ພິທັກຮັກສາ, ດູແລ ໃຫ້ປາສຈາກສັດຕູ ຫລືວ່າປາສຈາກມານທີ່ຈະມາກໍ່ກວນທຳລາຍ. ຜູ້ລ້ຽງຜູ້ແກະໃນສມັຍເດີມກໍຄ້າຍຄືກັນໃຊ້ຄຳເວົ້າຢ່າງດຽວກັນໃນການປ້ອງກັນຄຸ້ມຄອງແກະ. ຫ້າທີ່ຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະຈຶ່ງໃຊ້ຄຳເວົ້າເໝືອນກັນ. ຮູບພາບຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຳພີຈຶ່ງອອກມາໃນການເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະ (ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 23) ດາວິດເປັນກະສັດ ຫລືເປັນຜູ້ດູແລຄົນອິສຣາເອນ. ເວລາທ່ານອ້ອນວອນອະທິຖານ ທ່ານກໍອ້ອນວອນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງເຕັມປຸ່ງມວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງຟັງເພິ່ນ. ໃນວັກຕໍ່ມາທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າຂ້າງນ້ອຍລີ້ພັຍຢູ່ໃນພຣະອົງ.

ພວກເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້ມີກ້ອງສ່ອງລັບຄອຍທີ່ຈະຈັບຈ້ອງເບິ່ງພວກເຮົາຕອດເວລາ. ເປັນການຍາກຫລາຍທີ່ຈະໄປຫັນມາໜີໂດຍລໍາພັງ--ບໍ່ວ່າຈະໄປ ຊົມບິນ, ໄປຮ້ານອາຫານ, ໄປເບິ່ງກິລາ ທຸກໆສະຖານທີ່ກໍຈະມີກ້ອງເລິກລັບຄອຍຈັບຢູ່ທຸກບ່ອນ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາຫາກຖືກຈັບຈ້ອງດ້ວຍສາຍຕາຂອງສັງຄົມຢູ່ຢ່າງນີ້ ເປັນຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຈັບຈ້ອງປ້ອງກັນເບິ່ງແຍງເຮົາຕອດເວລາຈະບໍ່ດີກວ່າບໍ່. ພຣະເຈົ້າເບິ່ງແຍງເຮົາຕອດໄປຢູ່ແລ້ວ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ອອກນອກສາຍຕາຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ ຫລືບໍ່ໄດ້ອອກຈາກການປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະອົງຈັກເທື່ອ. ເພງສັຣເສີນ 139:7-8 ກ່າວວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຈະໜີຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງໄປທີ່ໃດ ຂ້ານ້ອຍຈະປົບຈາກໜ້າພຣະອົງໄປຢູ່ໃສ ຖ້າຂ້ານ້ອຍເຫາະຂຶ້ນໄປຟ້າສວັນພຣະອົງກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ຖ້າຂ້ານ້ອຍຈະໄປທີ່ແດນຄົນຕາຍພຣະອົງກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ.”

ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຄວນຈະຊື່ນຊົມຍິນດີ ເພາະພຣະອົງເຈົ້າແຫ່ງຟ້າສວັນປົກປ້ອງດູແລຮັກສາພວກເຮົາຢ່າງບໍ່ໄດ້ເວັ້ນແຕ່ລະວັນ.

ຂໍ້ທີ 2 ດາວິດສືບຕໍ່ການອະທິຖານດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມເຊື່ອສອງຢ່າງ: ຢ່າງທີ 1 “ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ” ແລະຢ່າງທີ 2 ກໍຄື “ນອກຈາກພຣະອົງແລ້ວຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຜູ້ໃດ ເລີຍ” ດາວິດຍັງລະນຶກສເມີວ່າບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າປົກປັກຮັກສາເພິ່ນແລະເພິ່ນເອງກໍເປັນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ. ເພິ່ນຍັງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍທີ່ພຣະອົງຊົງໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແກ່ເພິ່ນ..

2. ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 16:3-4)

ໃນຂໍ້ 3 ນີ້ ດາວິດໄດ້ຍົກອ້າງຂຶ້ນມາໃນຄົນສອງຈໍາພວກ. ພວກທີ່ນຶ່ງຄືພວກໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກທີສອງຄືພວກທີ່ຂາບໄຫວ້ພຣະເຈົ້າປອມ. ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະເສີດເປັນພວກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີດ້ວຍ. ໃນການໄຈ້ແຍກນີ້ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອື່ນເຂົາຈະມີຄວາມທຸກໂສກທະວີຂຶ້ນ ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ຊໍາຮະລ້າງພວກເຂົາ.

ເພງສັຣເສີນບົດທີ 16 ໄດ້ກັບໄປເຖິງເວລາທີ່ຄົນຕິດຕາມການຂາບໄຫວ້ພຣະຕ່າງໆ. ບໍ່ເປັນການແປກປລາດຫຍັງເລີຍທີ່ຜູ້ຄົນໄດ້ຫລັ່ງເລືອດເພື່ອກັນໃນການຖວາຍຕົວເພື່ອພຣະຕ່າງໆທີ່ພວກເຂົານັບຖື. ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວແມ່ນແຕ່ຊື່ເພິ່ນກໍຍັງບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ. (ອີພຍົບ 23:13) ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຄົນສຽນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ນະມັສການພຣະເຢຊູຄຣິດ ພວກເຮົາຕ້ອງຮະມັດຮະວັງໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ການນະມັສການຂອງພວກເຮົາຖືກຕ້ອງຕາມນ້ໍາພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ພວກເຮົາຕ້ອງສໍາຮວດກວດກາຕົນເອງຢູ່ເລື້ອຍໆ. ໂຢຮັນ 4:24 ສອນພວກເຮົາວ່າ “ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນວິນຍານ ຜູ້ທີ່ນະມັສການພຣະເຈົ້າຕ້ອງນະມັສການດ້ວຍຈິດວິນຍານ

ແລະຄວາມຈິງ” ການນະມັສການຂອງພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ຮີບສູດຜູ້ຜ່ອງປາສຈາກການກັ່ນແກ້ງຫລືສິ່ງທີ່ບໍ່ປອດໃສ.

3. ຮູ້ວ່າການຈັດຕຽມແລະນໍາພາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 16:5-8)

ເພງສັດເສີນຍັງສືບຕໍ່ໄປເຖິງການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະທຸກໆຢ່າງ ແມ້ກະທັ້ງມໍຣະດົກທີ່ເປັນສ່ວນຂອງຂ້າພຣະອົງແລະຖ້ວຍຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍຍັງຮັກສາໄວ້ເປັນສ່ວນຂອງຂ້າພຣະອົງເໝືອນເດີມ. (16:5) ສິ່ງທີ່ດາວິດມີຢູ່ແມ່ນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊີວິດຂອງເພິ່ນຍັງຢູ່ໃນອົງພຣະທັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ດາວິດຊົງເຫັນການຈັດຕຽມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະການນໍາພາທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ. (16:6)

ຜູ້ຂຽນຍັງກ່າວເຖິງການສັດເສີນພຣະເຈົ້າໃນການນໍາພາ, ແລະການຕັກເຕືອນໃຫ້ຮູ້ສໍານຶກເຖິງຄຸນ ຄວາມດີທີ່ພຣະອົງຊົງມີຕໍ່ເຂົາ. “ຂ້ານ້ອຍຮູ້ສຶກໃນໃຈສເມີວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນໍາແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດ ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕົກສະຫ້ານຢ້ານກົວ.”

ດາວິດກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຄວບຄຸມເພິ່ນທຸກແງ່ມຸມທຸກອາຣິຍະບົດຂອງເພິ່ນ ແລະຍັງຄວບຄຸມທຸກໆຊີວິດໃນໂລກນີ້. ນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າຄວບຄຸມແລ້ວຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະຄົບຖ້ວນປາສຈາກບາບທຸກຢ່າງ. ພວກເຮົາຍັງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດອີກຫລາຍຢ່າງ ຄືຍັງຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຕ້ອງອະທິຖານ ຍັງຕ້ອງປະຕິບັດຕົນຢູ່ໃນການເຊື່ອຟັງຂອງພຣະເຈົ້າ ປະກອບໃນການດີທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ.

4. ປະກາດການບົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 16:9-11)

ໃນສ່ວນສຸດທ້າຍຂອງບົດຮຽນນີ້ ຜູ້ຂຽນໄດ້ບ່າວປະກາດເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໃນທຸກໆກໍຣະນີ ແມ່ນວ່າຈະຫຍຸ້ງຍາກຫລືສະດວກສະບາຍ. ດັ່ງນັ້ນໃນຕອນຕົ້ນຂອງຂໍ້ 9 ເພິ່ນບອກວ່າເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກແລະຄວາມມ່ວນຊື່ນຄວາມສະບາຍໃຈເລື້ອຍໆ.

ຂໍ້ 10 ຜູ້ຂຽນບອກວ່າແນ່ນອນພຣະອົງຈະບໍ່ນໍາເພິ່ນໄປສູ່ພິພົບຄົນຕາຍ. ພຣະອົງຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກເຂົ້າໄປໃນທີ່ຢ່າງນັ້ນ. ຂໍ້ 11 ພຣະອົງຊົງຊີ້ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນທິນທາງແຫ່ງຊີວິດ. ພຣະພັກຂອງພຣະອົງທໍາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນຕລອດໄປ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃນເວລາທີ່ເຮົາອ່ອນກໍາລັງໃຈຫລືເສຍໃຈດ້ວຍຫລາຍຢ່າງມາບົບຄັ້ນ ແລະທຸກໆຢ່າງໃນຊີວິດກາຍເປັນ ທາງລົບໄປໝົດ. ຫລາຍຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມສະຖານະການໄດ້. ຈິ່ງຮູ້

ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ ໄດ້ມີພຣະປະສົງຈະໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຢ່າງນັ້ນແຕ່ວັນເວລາຂອງໂລກທາກເກີດຂຶ້ນ ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າ ຍັງເບິ່ງແຍງຢູ່ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍວາງເສີຍຈັກເທື່ອ.

ດາວິດຂຽນເພງສັດເສີນກໍເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຢ່າງຈະແຈ້ງ ປັບປຸງສາຍຕາຂອງເຮົາຂຶ້ນຕື່ມ. ພຣະເຈົ້າຕຽມພຣະພອນໄວ້ສໍາລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

ທ່ານເຄີຍຜ່າຍແພ້ໃນຊີວິດຂອງຄົນສຕຽນບໍ່? ຈຶ່ງເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່ດ້ວຍພຣະທັມເພງສັດເສີນ ຂໍ້ 6. ເມື່ອຫລົງຄົນຫລັງແລ້ວທ່ານຈະຮູ້ສຶກອີ່ມໃຈເພາະທ່ານໄດ້ຜ່ານມາແລ້ວ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ຂຽນບົດເພງນີ້ເພື່ອຈະຊ່ວຍຕົວເພິ່ນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ເພື່ອພວກເຮົາອ່ານແລ້ວ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການແບ່ງເບົາຈາກບົດຮຽນນີ້ບໍ່?
2. ທ່ານໄດ້ຮັບຫຍັງແດ່ບໍ່ຈາກເພງສັດເສີນນີ້ກ່ຽວກັບການນະມັສການພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ?
3. ຄໍາສອນຂອງພຣະເຊຊູສອນເຮົາອັນໃດແດ່ ຫລັງຈາກພຣະອົງພຣະອົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ?
4. ເພງສັດເສີນບົດນີ້ ປຸງແປງການອ້ອນວອນອະທິຖານໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ເຊື່ອຟັງເຖິງແມ່ນຈະເຈັບປວດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 22

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ແມ່ນວ່າຈະປະເຊີນກັບຄວາມເຈັບປວດປານໃດ, ພວກເຮົາກໍຍັງສາມາດຮ້ອງຫາການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະພົບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກໃສໄດ້ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກປະເຊີນກັບຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມມືດໃນທຸກດ້ານ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນມາຂອງຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຮົາປະເຊີນຢູ່ວ່າມາຈາກໃສ.

ຄຳນຳ

ຄຳວ່າ ພໍ່ເປັນຈັ່ງໃດລູກກໍເປັນຈັ່ງຂັ້ນ ເມື່ອມາເບິ່ງໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວບໍ່ຖືກເລີຍ ແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວກໍຍັງບໍ່ໄກ້. ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານໜັງສືພິມ, ອ່ານແຕ່ຫົວຂໍ້ແລະວັກທຳອິດເທົ່ານັ້ນ ເຮືອງລາວຕ່າງໆເດົາເອົາ. ສ່ວນພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າອ່ານໜັງສືພິມ ເພິ່ນຕ້ອງອ່ານຈົນໝົດ, ໝົດທຸກຕອນ, ໝົດທຸກຕົວ ບາງເຮືອງຕ້ອງອ່ານຮອດສອງເທື່ອ. ເມື່ອຕົກມາເຖິງລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເອົາໜັງສືພິມຕິດມືມາອ່ານກາງຄືນແລ້ວກໍເລົ່າເອົາ.

ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳຖາມໃນເພງສັຣເສີນ 22:1 ເປັນຄຳຖາມແຮກໃນເວລາທີ່ພຣະອົງອະທິຖານຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ຕອນທົນທຸກທໍຣະມານເພື່ອຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນ. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ ເຫດໃດຈຶ່ງຊົງປະຂ້າພຣະອົງເສັຍ” (ມັດທາຍ 27:46) ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໝາຍຕອນນັ້ນ ຖ້າພວກເຮົາຫາກບໍ່ໄດ້ອ່ານເພງສັຣເສີນບົດນີ້ໃຫ້ໝົດເສັຍກ່ອນ.

ເພງສັຣເສີນແມ່ນບົດເພງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ເພງສັຣເສີນຂອງຄົນເຮັບເຮີມີຢູ່ສອງພາກ, ພາກທີ 1 ແມ່ນການຈົມທຸກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຂຽນບົດເພງທີ 22 ໄດ້ປະເຊີນກັບສະພາບການທີ່ສິ້ນຫວັງເພາະເຫດການນີ້ຈະທຳລາຍຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ໃນຂະນະທີ່ຄວາມມືດກຳລັງແລ່ນເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງເພິ່ນຢ່າງນີ້, ເພິ່ນອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນເຊື່ອພຣະອົງ. (ເພງສັຣເສີນ 22:1-21) ພາກທີ 2 ແມ່ນການຂອບພຣະຄຸນໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບຄຳອະທິຖານ (ເພງສັຣເສີນ 22:22-31)

ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 22 ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໝົດຫວັງ ຊຶ່ງຈະບໍ່ພົບຢູ່ໃສອີກໃນເພງສັຣເສີນນີ້. ເມື່ອອ່ານແລ້ວພວກເຮົາຄົງຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ດີໃນການປະເຊີນກັບຄວາມຫາຍະນະເປັນຢ່າງໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຄຳວ່າຫາຍະນະແມ່ນຄຳທີ່ບໍ່ມີຫຍັງຈະບໍ່ລຍາຍເຖິງຄວາມສູນເສຍໄດ້ອີກແລ້ວ, ແລະການປະກາດການຂອບພຣະຄຸນຢ່າງສຸດໃຈ. ນີ້ຄືສິ່ງນຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູພົບໃນເພງສັດເສີນ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຍັງດຳເນີນຢູ່ໃນໂລກນີ້. ພຣະທັມຂ່າວປະເສີດທຸກເທື່ອແມ່ນການນຳພາຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາເຈົ້າໃຊ້ເພງສັດເສີນບົດທີ 22 ນີ້ ເພື່ອອ້າງເຖິງການທົນທຸກທໍາຣະມານແລະຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູ.

1. ເຊື່ອພຣະເຈົ້າໃນເວລາຜ່ານມາ: (ເພງສັດເສີນ 22:1-11)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນບົດທີ 22 ຍັງມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງພາຍໃນຕົວເອງຢູ່. ຫລັກສາສນາຂອງເພິ່ນກ່າວວ່າເຊື່ອພຣະເຈົ້າໃນການຊົງບົດປ່ອຍ. ຖ້າມີບັນຫາໃຫ້ຮຽກເອີ້ນຫາພຣະອົງ ເພາະເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກ, ເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະປ່ອຍເພິ່ນ. ເພິ່ນອ້ອນວອນອະທິຖານແຕ່ກໍຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ. (22:2) ແຕ່ວ່າເພິ່ນກໍຍັງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນຄົງ. ຈົ່ງສັງເກດ ໃນຂໍ້ 4 ແລະ 5 ຕໍ່ໄປຈະເຫັນຄຳວ່າເຊື່ອເຖິງສາມຄັ້ງ. (22:3-5). ເພິ່ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພາະຜ່ານມາບັນພະບຸຣຸດກໍເຊື່ອຢ່າງນັ້ນມາ. ເພິ່ນເຊື່ອພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງຊົງຊ່ວຍໃຫ້ພິນຈາກພັຍອັນຕະລາຍ. ເພິ່ນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງຊົງໃຫ້ຄວາມຫວັງ. ດຽວນີ້ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມຂ້າງນ້ອຍ ຂ້າງນ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະອົງຈົນບໍ່ມີເວລາພັກຜ່ອນ.

ຜູ້ຂຽນຍັງໄດ້ຂຽນເປັນບົດເພງກະວີ ໃນ22:6-8. ດຽວນີ້ຂ້າງນ້ອຍບໍ່ເປັນຄືຄົນ ແຕ່ເປັນຄືຕົວໜອນທຸກຄົນກຽດຊັງຂ້າງນ້ອຍແລະໝິ່ນປມາດຂ້າງນ້ອຍ. ພວກເຂົາຍັງຫົວເລາະເຍາະເຍີ້ຍ ແມບລິ້ນປັ້ນຕາໃສ່, ແລະແກວ່ງຫົວໃສ່ຂ້າງນ້ອຍດ້ວຍ. ພວກເຂົາພາກັນວ່າເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເປັນ ຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ຊ່ອຍເຈົ້າ? ນີ້ຄຳເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍທີ່ໜັກໜ່ວງຫລາຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ. ສຳລັບຄຳຕອບນີ້ແມ່ນຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າພຽງຄົນດຽວ ຈົ່ງເບິ່ງກາງແຂນເຖິດ.

ບາງຄັ້ງຄາວ ຄອບຄົວກໍມີການຂັດແຍ້ງເໝືອນກັນ. ໃນເວລາເກີດສະພາບການຢ່າງນີ້ ບາງຄົນກໍຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ບາງຄົນກໍໄຂວ່ເຂວ ສົງສັຍ ເກີດການຂັດແຍ້ງຂຶ້ນ, ມີທິສາມກໍໄດ້ໂອກາດສວຍໃຊ້ເວລານີ້ໂຈມຕີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມການໂຈມຕີຂອງເຂົາຕ້ອງຜ່າຍແພ້ ເພາະຄວາມເຊື່ອຢ່າງໝັ້ນຄົງ ຜ່ານມາພວກເຮົາເຊື່ອຢ່າງໃດພຣະອົງປົກປ້ອງຢ່າງໃດ ພຣະອົງກໍຊົງຮັກໄວ້ສາຢ່າງນັ້ນ.

2. ຈົ່ງວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເວລາອະທິຖານ: (ເພງສັດເສີນ 22:12-21)

ໃນຕອນນີ້ຂອງເພງສັດເສີນບົດ 22, ເປັນການປະເຊີນຢ່າງແທ້ຈິງ, ເພິ່ນໄດ້ບໍ່ລຍາຍວ່າສັດຕູຂອງເພິ່ນຫລາຍຄົນອ້ອມຮອບເພິ່ນຢູ່ ປຽບເໝືອນກັບຜູ້ສັດປ່າທີ່ຮ້າຍກາດກຳລັງຫຸ້ມທີ່ຈະທຳຮ້າຍເພິ່ນ.(22:11) ພວກເຂົາປຽບດັ່ງຜູ້ງົວເຖິກຈາກເມືອງບາຊານ. ເມືອງບາຊານແມ່ນເມືອງນຶ່ງຊຶ່ງຢູ່ຟາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນໄປເປັນເມືອງທີ່ມີສັດຮ້າຍຫລາຍ (ອາໂມດ 4:1). ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວສິ່ງເປັນຣາຊາຂອງສັດທັງຫລາຍ, ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງກຳລັງອ້າປາກ, ຮ້ອງສຽງອັນດັງ ແລະກຳລັງຈະທຳລາຍເພິ່ນ. (22:13,21)

ຜູ້ຄົນຊົ່ວອ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍໄວ້ເໝືອນດັ່ງໝາ, ແລະເພິ່ນກໍຮູ້ສຶກວ່າມັນກັດ, ມັນຈຶກຕົນມີຂອງເພິ່ນ ໄປໝົດແລ້ວ. ສັດແຕ່ລະຢ່າງທີ່ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສິນໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາແມ່ນມີແຕ່ສັດຮ້າຍທັງນັ້ນ (22:13) ເຫື່ອ ແຮງຂອງເພິ່ນກໍຮູ້ສຶກວ່າເຫືອດຫາຍໄປໝົດແລ້ວ (22:14) ເພິ່ນຮູ້ສຶກສູນເສ້ຍໄປທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ ໃນຕົວຂອງເພິ່ນແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງຫລົງເຫລືອອີກແລ້ວ. (22:15-21)

ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສິນໄດ້ອະທິບາຍເຖິງສິ່ງດີແລະສິ່ງຊົ່ວໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ. ສິ່ງດີກໍແມ່ນ ເວລາເຮົາປະເຊີນກັບບັນຫາຫລືວ່າປະເຊີນກັບສັດຕູ ຜູ້ຂຽນເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ກັບເຮົາວ່າບໍ່ລົມພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງ ບໍ່ດີກໍແມ່ນເຮົາບໍ່ສາມາດຈະຮູ້ໄດ້ວ່າບັນຫາຈະມາໃນຮູບໃດແລະມັນຈະມາຈາກໃສ. ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສັມຍໃດ ຍຸກໃດຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຢັ້ງຮູ້ໄດ້. ສິ່ງທີ່ຮູ້ໄດ້ແນ່ນອນກໍຄືຄວາມຕາຍທຸກຄົນຈະຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ (22:15)

3. ຈິ່ງວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າເວລາສັດເສິນ: (ເພງສັດເສິນ ບົດທີ 22:22-31)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສິນໄດ້ສັນຍາວ່າຈະບອກຄົນຂອງເພິ່ນສັດເສິນພຣະອົງໃນທີ່ປະຊຸມ ຍ່າເກງແລະຖວາຍກຽດ. ເລີ້ມແຕ່ຂໍ້ 22 ເຖິງຂໍ້ 26 ມີຄຳວ່າສັດເສິນຢູ່ສີ່ເທື່ອດ້ວຍກັນ. ຊົນຊາດທັງຫລາຍຈະຣະລິກເຖິງພຣະອົງ ພວກ ເຂົາຈະກັບມາຫາພຣະອົງ ແລະທຸກໆຄົນຈະຂາບໄຫວ້ພຣະອົງ, ນີ້ແມ່ນຄຳສັດເສິນພຣະເຈົ້າຂອງຜູ້ຂຽນ. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າເໜືອກະສັດທັງປວງ ແລະເໜືອປະຊາຊາດໃນທົ່ວໂລກ. (22:27-28)

ສຳລັບຄົນທີ່ຈອງຫອງ, ຄົນທີ່ຫົວດີ້, ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ພວກນັ້ນກໍຈະນ້ອມຕົວລົງຕໍ່ພຣະອົງເໝືອນກັນ ແລະຊື່ ສຽງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະມີຕຸລອດໄປຊົ່ວຊາດພັນ. (22:29-30)

ຂໍ້ທີ 24 ເພິ່ນອາດຈະມີຈຸດພິເສດສຳລັບອະທິຖານ ເພາະເພິ່ນກ່າວເຖິງຄົນທີ່ທຸກຍາກຂັດສິນ ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍ ອວ່າຍພຣະພັກໜີໄປຈາກພວກເຂົາເລີຍ. ນີ້ກໍສະແດງເຖິງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການເພິ່ງ ພາອາສັຍໃນພຣະອົງ.

ເພງສັດເສິນຈະມີຄວາມໝາຍຫລາຍໃນການເລັ່ງໃສ່ພຣະເຢຊູ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນກ່ຽວກັບການ ທົນທຸກທໍຣະມານແລະການຕາຍຂອງພຣະອົງເພື່ອໄຖ່ບ່າບ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສິນ ບົດທີ 22 ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຄວາມມືດຫລືຢູ່ໃນຄວາມປວດລ້າວ ຫລາຍປານໃດກໍຕາມ. ພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍຄົນທີ່ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະອົງ. ເວລາພຣະເຢຊູຢູ່ໃນປະເຊີນ ກັບຄວາມປວດລ້າວ, ປະເຊີນຕໍ່ຄວາມຕາຍເທິງກາງແຂນ ພຣະອົງກໍວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈົນເຖິງມໍຣະນາ. ເວລາພຣະເຢຊູເປີດຄຳອະທິຖານຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຕ້ອງຮ້ອງໄຫ້ ແລະຕ້ອງກະທຳໄປເພື່ອເຫັນແກ່ ພຣະບິດາ.

ເມື່ອພວກເຮົາຫາກມີປະສົບການກັບຄວາມໂສກເສົ້າ ກັບການທົນທຸກທໍຣະມານແລ້ວ ພວກເຮົາກໍຮ້ອງໄຫ້
ຫາພຣະອົງ. ບາງເທື່ອເໝືອນກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຟັງເຮົາເລີຍ, ແຕ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູສາມາດປ່ຽນແປງ
ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງໄດ້. ພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງອັນປະເສີດສໍາລັບພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາຕ້ອງເຊື່ອວ່າ ພັງ, ເຮືອແຮງ, ຄວາມກ້າຫານຕ່າງໆ ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາກໍຄື
ຕິດສນິດກັບພຣະອົງ. ພວກເຮົາກະທໍາຢ່າງນັ້ນໂດຍການອ້ອນວອນອະທິຖານ.

ຄໍາຖາມ:

5. ຕາມຄວາມຄິດຂອງທ່ານ, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄວາມເຈັບປວດ ທີ່ກ່າວມາໃນບົດຮຽນນີ້ ແມ່ນມາ
ຈາກໃສ?
6. ໃນເຈ້ຍບົດຮຽນ ຂໍ້ທີ 24 ແມ່ນກຸນແຈດອກພິເສດຂອງບົດເພງສັຣເສີນບົດນີ້. ທ່ານເຫັນພ້ອມກັບຂໍ້
ພະເຈົ້າບໍ່? ຖ້າທ່ານບໍ່ເຫັນພ້ອມທ່ານຄິດວ່າຂໍ້ໃດຄວນຈະເປັນກຸນແຈດອກພິເສດ?
7. ໃນສອງປະໂຫຍກນີ້ ທ່ານຄິດວ່າປະໂຫຍກໃດໃກ້ກວ່າ:
  - ແນ່ນອນ ເວລານັ້ນພຣະເຈົ້າປ່ອຍພຣະເຢຊູສູ່ຕາມລໍາພັງຄົນດຽວ
  - ການແບກຄວາມບາບແລະການທົນທຸກທໍຣະມານເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ຄົນດຽວ
8. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູໃຜເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫລາຍກວ່າໝູ່? ໃຜເປັນຜູ້ທີ່ທໍຣະມານຫລາຍ
ກວ່າໝູ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5

ຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 31
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເພງສັດເສີນ 31
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຜູ້ທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ພົບເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນອົງສັດຊື່ຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນໃນການຮັກສາແລະໂຖ່ໃຫ້ພົ້ນບາບ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ພວກເຮົາຈະໜີໄປຫາໃຜນອກຈາກພຣະເຈົ້າ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຮຽນເພງສັດເສີນເຖິງການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຕາລອດຊີວິດ.

ບົດນຳ

ພວກເຮົາຄວນຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງສັດຊື່ທັງຄຳເວົ້າແລະການປະຕິບັດຕໍ່ພວກເຮົາບໍ່ເໝືອນຄົນມີຊື່ສຽງໃນໂລກນີ້. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາມັກຍົກເອົາຕົວຢ່າງຂອງຄົນມີຊື່ສຽງຂຶ້ນມາເວົ້າກ່ອນຕາຍວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າ. ຕົວຢ່າງ: ແຮ້ມຣິ ຟອດຜູ້ກໍ່ຕັ້ງບໍລິສັດຣິດໃນປະເທດອະເມຣິກາ ຄັ້ງສຸດທ້າຍກ່ອນຕາຍລາວກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າອນຫລັບດີຄືນນີ້.” ນັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງເລີຍ.

ອົງພຣະເຊື້ອໄດ້ກ່າວເຈັດປະໂຫຍກກ່ອນພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. 3 ປະໂຫຍກນັ້ນເປັນຄຳອ້ອນວອນ. ຄຳອ້ອນວອນອັນນຶ່ງຕອນນີ້ຄົນຫລາຍຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກດີ. ອົງພຣະເຊື້ອໄດ້ຍົກເອົາຄຳເວົ້າຈາກເພງສັດເສີນ 31:5, “ພຣະບິດາເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຂໍຝາກຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍໄວ້ໃນພຣະທັດຂອງພຣະອົງ (ລູກ 23:46). ນັ້ນເປັນປະໂຫຍກສຸດທ້າຍໃນໂລກນີ້.

ໃນບົດຮຽນກ່ອນພວກເຮົາໄດ້ສຶກສາເພງສັດເສີນ ບົດ 22 ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງອົງພຣະເຊື້ອໄດ້ກ່າວເວລາຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ເພງສັດເສີນ ບົດ 31 ກໍມີຄວາມໝາຍເໝືອນບົດ 22. ຄວາມໝາຍຂອງບົດດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຊີວິດໄວ້ໃນພຣະທັດຂອງພຣະບິດາ ເພາະພຣະອົງເປັນອົງສັດຊື່ແລະເຊື້ອພັນໄດ້.

ເພງສັດເສີນ ບົດ 22 ເປັນຄຳຂອບພຣະຄຸນທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນຫາ. ເພງຂອບພຣະຄຸນນັ້ນປະກອບດ້ວຍສອງຢ່າງ. ນຶ່ງ, ເປັນຄຳຮ້ອງໄຫ້ຄຳຄວນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍ. ສອງ, ເຫັນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານທູນຂໍ. ຄວາມສຳຄັນກໍແມ່ນການເລີ້ມໄວ້ວາງໃຈຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

1. ສັນຍາວ່າຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 31:1-8)

ຜູ້ຮຽນເພງສັດເສີນໄດ້ເປັນພະຍານຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງເຖິງການໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໝົດໃຈ. ການກ່າວດັ່ງນີ້ໄດ້ມີຢູ່ຫລາຍໆຄວາມເຊັ່ນ: ຄວາມປອດພັຍ, ຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ, ແລະຄວາມໝັ້ນຄົງ. ໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຮຽນເພງສັດເສີນໄດ້ປະສົບກັບ “ການລີ້ພັຍ” (3:1,2 ແລະ 4). ສິ່ງນີ້ໄດ້ເປັນຂໍ້ສຳຄັນໃນປຶ້ມເພງສັດເສີນ. ຄຳເວົ້ານີ້ໃຊ້ເປັນພາບພົດໃນຕອນນີ້ເໝືອນຕອນນັກຮິບໄດ້ກັບມາຈາກສນາມຮິບຢ່າງອິດເມື່ອຍແລະໄດ້ພົບ

ກັບການປ້ອງກັນໃນກຳແພງເມືອງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນ “ໝາກຫິນໃຫຍ່ ແລະປ້ອມໃຫຍ່” (31:2,3). ໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ເພິ່ງອັນປອດພັຍ.

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກເຮົາມັກຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໃນສອງຢ່າງຄື, ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳຕໍ່ເຮົາ. ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນກໍໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຂຶ້ນກັບສອງຢ່າງນີ້ຄື: ພຣະລັກສະນະແລະການກະທຳຂອງພຣະອົງ. ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ສາມຄຳອະທິບາຍໃນພຣະຄັມພິເດີມ. ພາສາເຮັບເຮີ ເຊເດັກ ແມ່ນ ຄວາມສັດຊື່ (31:1). ພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງຖືກຕ້ອງສັດຊື່ແລະຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາຕລອດໄປ. “ຄວາມຮັກ” ໃນພາສາເຮັບເຮີແມ່ນ ເຮເຊດ ໝາຍເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກຢ່າງບ່າວສາວ. ແມ່ນການຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສຸດທ້າຍແມ່ນ “ຄວາມຈິງ” (31:5). ກົກຂອງພາສານີ້ແມ່ນການສ້າງທີ່ມີພື້ນຖານດີຈົນເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈສ້າງຕົກຂຶ້ນໄດ້. ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງຢ່າງສຸດຍອດ. ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຈິງທີ່ສາມາດຊ່ອຍໃຫ້ເປັນຢູ່ໄດ້ ແລະພຣະອົງແກ້ແຄ້ນແທນ. ພຣະອົງຈະບໍ່ໃຫ້ໄດ້ພົບກັບຄວາມລະອາຍ (31:1) ເພາະພຣະອົງບໍ່ຢາກໃຫ້ຂາບໄຫວ້ພຣະປອມທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ (31:6).

ຄຳກິຣິຍາໃນບົດ 31:1-8 ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍທົ່ວໄປແລະສະເພາະສ່ວນຕົວອີກ. ເຊັ່ນ: “ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ” (31:1) ແມ່ນຄວາມພົ້ນທາງດ້ານຮ່າງກາຍ. “ປອດພັຍ” (31:2) ຄວາມໝາຍເດີມແມ່ນມີບ່ອນກວ້າງຊ່ອຍໃຫ້ຫາຍໃຈສະດວກ, ຄືຢູ່ໃນບ່ອນສະບາຍ (31:8). ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງທິດທາງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາທຸກໆຄົນ (31:3). ເພິ່ນຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າປົດປ່ອຍຈາກການບົບບາງຄັບ. ຄຳວ່າ “ເສຣີ” (31:4) ແມ່ນເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍພວກອິສຣາເອັນອອກຈາກການເປັນທາດຈາກປະເທດເອຢິບ. “ໄຖ່ເອົາ” (31:5) ແມ່ນເສຣີພາບໃນກົດໝາຍ ແມ່ນການໄຖ່ເອົາຜູ້ເປັນທາດໃຫ້ມີເສຣີພາບ.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງສັດຊື່ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນບໍ່ມີບັນຫາໃນການໄວ້ໃຈໃນພຣະອົງຈົນໝົດໃຈແລະຕລອດຊີວິດ. (31:5). ເພິ່ນເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດນັ້ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮູ້ເຫັນນຳ. ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ “ວິນຍານ” (31:5) ແມ່ນ ວິນຍານຈິດ, ລົມ ຫລືລົມຫາຍໃຈ. ແມ່ນມະນຸດຄົນທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປົ່າລົມຫາຍໃຈໃສ່. (ປຖມ. 2:7). ຊີວິດມີຂຶ້ນກຳອັນພຣະເຈົ້າປະທານຊີວິດໃຫ້.

2. ສືບຕໍ່ສັນຍາວ່າຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 31:9-18)

ຜູ້ຂຽນເພງສັນລະເສີນໄດ້ກ່າວດ້ວຍຄຳໝັ້ນໃຈວ່າຈະສືບຕໍ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນກຳລັງມະຫາສານໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ທູນຂໍຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນຢູ່ໃນຊີວິດຂັດສິນ (ພສສ 31:9). ຄຳວ່າຂັດສິນນັ້ນມີຄວາມໝາຍປວດລ້າວໃນຂໍ້ 7. ອາດໝາຍເຖິງຄວາມເຈັບໄຂ້, ຄວາມເສັງໃຈ, ຖືກຂົ່ມເຫງ ຫລືຜິດຫວັງໃນຊີວິດ. ເຖິງຜູ້ຂຽນຈະພົບກັບສິ່ງໃດກໍຕາມເຫັນວ່າເພິ່ນໄດ້ພົບກັບຊີວິດທີ່ກຳລັງສູນເສັງໄປແຕ່ບໍ່ຍອມແພ້ (31:9-10).

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນຕອນນີ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພວກສັດຕູເປັນຄົນອວດຕົວແລະຈອງຫອງ ແລະຜູ້ເປັນເພື່ອນກໍບໍ່ເອົາໃຈຊ່ວຍ. (31:11-13). ເຫັນວ່າສັດຕູແລະເພື່ອນກໍຕັດສິນເພິ່ນຜິດທີ່ວ່າເພິ່ນໄດ້ຮັບການ

ລົງໂທດ ມີຄວາມທຸກລຳບາກນັ້ນຍ້ອນເຮັດບາບ. ພວກເຂົາໄດ້ຫາເລື່ອງໂດຍບໍ່ມີຄວາມຈິງເພື່ອເຮັດໃຫ້ເພິ່ນ ຍ້ານເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢຣີມີຍາ (ເບິ່ງ 31:13 ກັບ ຢຣມ 20:10).

ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ຫລາຍຄົນຄິດວ່າຜູ້ປະພັນກາບກອນຕ້ອງຢຸດໃນການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ. ແຕ່ ເຫັນວ່າມີສັດຕູຮຸນອບດ້ານແຕ່ເພິ່ນຍັງຄົງສືບຕໍ່ຖວາຍຊີວິດໃນການຕິດຕາມຮັບໃຊ້ ແລະໄວ້ວາງໃຈ (31:4) ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນຂໍ້ 15 ໄດ້ເວົ້າຊ້ຳຂໍ້ 5. ໃນຂໍ້ນີ້ຄຳເວົ້າວ່າເວລານັ້ນເປັນຍາມຕັດ ສິນໃຈຢ່າງເດັດຂາດຈະເຮັດດີຫລືເຮັດຊົ່ວ. ຊີວິດຂອງມະນຸດປະກອບດ້ວຍເວລາຕັດສິນໃຈເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ.

ມັນເປັນສິ່ງດີທີ່ຄຣິສະຕຽນຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນ. ພວກເຮົາຄວນຍອມມອບຊີວິດ ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພາແທນທີ່ຈະຊອກໂອກາດຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ. ຊີວິດຂອງຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນ ນັ້ນຢູ່ໃນອົງພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກສັດຕູ (31:15). ຄຳ ວ່າພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າສ່ອງແຈ້ງເປັນພາບໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນດີ ແລະອວຍພຣະພອນໃຫ້ (31:16). ເພິ່ນເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າອົງຊົງສັດຊື່ຈະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນ (31:17-18). ເມື່ອເປັນດັ່ງ ນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍເປັນພຣະຜູ້ເຮັດໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງ ແຕ່ພວກສັດຕູເປັນຄົນເວົ້າຕົວະທັງນັ້ນ.

3. ຈຸດສູງສຸດທີ່ສັນຍາວ່າຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 31:19-24)

ຕອນສຸດທ້າຍຂອງບົດນີ້ມີການປ່ຽນແປງຈາກການຕໍ່ວ່າເປັນການສັຣເສີນ. ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໄດ້ ຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຊູຊີວິດຈາກຄວາມຂັດສິນ (31:19-20). ເພິ່ນຍັງກ່າວເຖິງປະສົບ ການດີໃນຊີວິດ (31:21-22). ສຸດທ້າຍຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໃຊ້ປະສົບການຂອງຕົນເອງເປັນການໝູນໃຈຕໍ່ ຄົນອື່ນໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃນຍາມຂັດສິນຕ່າງໆ. (31:23-24)

ໝາຍເຫດ: ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໄດ້ເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເຈັບຊ້າ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ເອົາບັນຫານັ້ນອອກໄປ ແຕ່ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍຖ້າມາກາງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທຸກຢ່າງ. ຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດຢ່າງສະດວກສະບາຍແຕ່ຈະພົບເຫັນເວລາຊີວິດສັບສົນ. ຄວາມດີມີໄວ້ (31:19) ເພື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອນັ້ນໃນຕອນສຸດທ້າຍຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ດີກັບຕາ. ການສະຖິດນຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເຮັດໃຫ້ມີ ຄວາມປອດພ້ຍ.

ພຣະເຈົ້າສະແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຕໍ່ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນ (31:21). ທີ່ແລກເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ ຫ່າງໄກເວລາພົບບັນຫາແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້າຢູ່ນຳສເມີ. ຄວາມທຸກທໍຣະມານບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຂຽນເພງ ສັຣເສີນແຍກຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຍິ່ງຢູ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເພາະເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພຣະ ເຈົ້າຊ່ວຍໃນເວລາຍາກລຳບາກຢ່າງນັ້ນ.

ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນເຊື່ອວ່າປະສົບການຂອງເພິ່ນອາດເປັນຄຳໝູນໃຈຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າໃຫ້ ທຸກຄົນຜູ້ປະສົບກັບຄວາມທຸກລຳບາກຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າສືບຕໍ່ໄປ ໃຫ້ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ເຮົາໄວ້ວາງ ໃຈນັ້ນພຣະອົງຍັງປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງຢູ່ແລະພຣະອົງເປັນຫ່ວງພວກເຮົາ. “ຈົ່ງມີກຳລັງໃຈແລະກ້າຫານເຖິ້ນ” (31:24) ຄຳນີ້ກໍມີຢູ່ໃນປີ້ມໂຢຊວຍ 1:6-9 ຊຶ່ງເປັນຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບໂຢຊວຍເວລາເພິ່ນມີ ບັນຫາໃນການນຳພາພວກອິສຣາເອັນເຂົ້າໄປສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ສິ່ງຈັບໃຈໃນຊີວິດ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າສຸດທ້າຍຈາກ ເພງສັຣເສີນ 31:5 ເວລາຢູ່ໃນໂລກ. ຄໍານີ້ພຣະເຢຊູກ່າວກ່ອນ ສິ້ນພຣະຊົນ. ເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູມີຄວາມຮູ້ສຶກເໝືອນຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນ ຄືທັງສອງມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນ ພຣະເຈົ້າຢ່າງຕາຍໃຈເຖິງແມ່ນຈະພົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກອັນໃດກໍຕາມ.

ຄຳເວົ້າສຸດທ້າຍໃນ (ລູກາ 23:46) ແມ່ນຄໍາກ່າວເຖິງການໄວ້ວາງໃຈຂອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ພຣະ ບິດາ. ການໄວ້ວາງໃຈຂອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ພຣະບິດາໄດ້ເຫັນແຈ້ງເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຄືນມາຈາກຕາຍ ເພາະພຣະເຈົ້າເຮັດສິ່ງຖືກຕ້ອງແລະເປັນທັມຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ

1. ການເພິ່ງພຣະເຈົ້າເປັນບ່ອນລີ້ພັຍຊຶ່ງເປັນຫົວໃຈອັນສໍາຄັນໃນປີ້ມເພງສັຣເສີນ. ຄໍາເວົ້າເຖິງບ່ອນລີ້ ພັຍນີ້ທີ່ອາດໄປຊອກສຶກສາເພີ້ມໄດ້ຈາກປີ້ມວັຈນານຸກົມຫລືປີ້ມອະທິບາຍພຣະຄັມພີ.
2. ຫວນຄິດເຖິງສະພາບການທີ່ທ່ານພົບເວລາທ່ານພະຍາຍາມແກ້ບັນຫານັ້ນຄົນດຽວ ແລະໃນທີ່ສຸດ ທ່ານໄດ້ມອບໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍ. ທ່ານໄດ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຫລືບໍ່?
3. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຄໍາເວົ້າຈາກເພງສັຣເສີນ 31:5. ອະທິບາຍເພີ້ມເຖິງສິ່ງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃນ ຊີວິດ.
4. ເອົາປີ້ມເພງທີ່ເວົ້າເຖິງ “ຈິ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ” ມາອ່ານແລະທຽບກັບຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນວ່າພວກເຂົາ ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນຄືກັນຫລືບໍ່?

ສ.ຈ. ບຸນຈັນ ວົງສຸວິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຄວາມຍິນດີຂອງການໃຫ້ອະພິຍ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ເພງສັຣເສີນ 32

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:

ເພງສັຣເສີນ 32

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ຊີວິດມີຄວາມຍິນດີກໍເພາະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍ, ນັ້ນແມ່ນການຍອມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມບາບຂອງຕົນເອງ ແທນທີ່ຈະພະຍາຍາມອໍາຄວາມບາບນັ້ນໄວ້ ແລະຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນດີເລີດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມັກຮັບເອົາຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນເອງ ແລະຮ້ອງຂໍອະພິຍຄວາມຜິດເພາະຜົນທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນຢັ້ງໃຫຍ່ ທີ່ສຸດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອບອກໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງອໍາຄວາມຜິດເອົາໄວ້ບໍ່ຍອມຮັບວ່າຕົນຜິດ ແລະຮັບເອົາຄວາມຜິດເພາະເຮັດບາບ ໃນ ທີ່ສຸດທຸນຂໍອະພິຍໂທດ.

ບົດນຳ

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດພົບຄວາມຍິນດີຈົນກະທັ້ງພວກເຮົາຍອມຮັບເອົາຄວາມຮັບຜິດຂອງຕົນ ແລະສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຫລາຍປີມາແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສອນພຣະຄັມພິເດີມໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມແຫ່ງນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຍົກເອົາຄຳຖາມຂຶ້ນມາໂດຍກ່າວວ່າ, “ອາດາມໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດເມື່ອພຣະເຈົ້າໄປຊອກຫາອາດາມ ເມື່ອລາວບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ? ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ໄປວ່າອາດາມເຫັນດີກັບພຣະເຈົ້າວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຜິດແລະສົມຄວນຖືກໂທດ ອາດາມຮັບເອົາຄວາມຜິດທຸກຢ່າງ. ສລຸບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງວ່າອາດາມບໍ່ເຮັດສິ່ງທີ່ກ່າວມາກ່ອນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍເຫັນວ່ານັກຮຽນບໍ່ເຂົ້າໃຈເພາະເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ຈຳກັດໃນເຮືອງນີ້.

ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າອາດາມບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ. ພວກເຮົາອາດເຮັດຢ່າງດຽວກັນ. ການທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດພາດຂອງຕົນເອງນັ້ນຍ່ອມເປັນນິສັຍຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍ. ອາດາມໄດ້ຖິ້ມ ຄວາມຜິດໃຫ້ຜູ້ຢັ້ງ ລາວບໍ່ຍອມຮັບວ່າຕົນເອງເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ເພງສັຣເສີນ 32 ໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກທາງດີທີ່ສຸດທີ່ຈະເຮັດກັບຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດ. ຄຳສອນໃນກາບກອນບົດນີ້ໄດ້ສອນວ່າທາງດີທີ່ສຸດຄືໃຫ້ຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດ ແລະຮັບຜິດຊອບການກະທຳຜິດຂອງຕົນເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະອົງອະພິຍຄວາມຜິດເຫລົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນຍັງ ກ່າວເພີ່ມອີກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າອະພິຍຄວາມບາບໃຫ້ນັ້ນແມ່ນຄວາມຍິນດີຢ່າງສູງໃນຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາ.

ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໄດ້ກ່າວຂອບຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍົກໂທດບາບໃຫ້ ແລະຍັງໄດ້ບອກຄົນອື່ນເຖິງຄວາມຍິນດີກັບສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ ນັ້ນກາຍ ເປັນຄຳສອນໃນພາສາເຮີບເຮີ-“ມາສກິນ” ເພງສັຣເສີນ 13 ບົດກໍໄດ້ສອນເຖິງຄຳສອນນີ້.

1. ຄຳສລຸບອັນໝັ້ນຄົງ: (ເພງສັຣເສີນ 32:1-2)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ກ່າວສລູບໂດຍເວົ້າວ່າເພິ່ນໄດ້ພົບເຫັນພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ຍົກຍ້ອງສັດເສີນພຣະເຈົ້າ. ໃນປື້ມນີ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຸກແລະພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າປື້ມອື່ນໃນພຣະຄັມພີ. ພຣະພອນແຫ່ງການໃຫ້ອະພິຍຈາກພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານຂອງພຣະພອນອື່ນໆ.

ຂໍ້ດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກອິສຣາເອັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະທັຍດີຕໍ່ການກະບົດຂອງບພວກເຂົາ. ຄຳວ່າ, “ຜິດບາບ” (ພສສ 31:1,5) ແມ່ນສ່ວນຕົວ, ຕັ້ງໃຈກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄຳວ່າ “ບາບ” (ພສສ 32:1 ແລະ 32:5 ແມ່ນບາບ) ໝາຍເຖິງຜິດເປົ້າໝາຍທີ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງສຳລັບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ຫລືຜິດທາງທີ່ພຣະເຈົ້າມີໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາ. ນີ້ແມ່ນຄຳວ່າບາບໃນພຣະຄັມພີເດີມ.

ນອກຈາກຄຳວ່າ “ບາບ” ໃນຂໍ້ 2 ໝາຍຄວາມວ່າເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່ມີຄວາມຍຳເກງພຣະເຈົ້າເປັນການບາບເພາະການກະທຳ-ເປັນຄວາມບາບຂອງການຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດ. ເມື່ອເປັນຢ່າງນີ້ມະນຸດຕ້ອງການການອະພິຍໂທດຈາກພຣະເຈົ້າຫລາຍທີ່ສຸດ.

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໃຊ້ຄຳເວົ້າສາມຄຳອະທິບາຍເຖິງການອະພິຍໂທດ. ຕົ້ນຕໍຂອງການໃຫ້ອະພິຍໃນພາສາເຮັບເຮີແມ່ນ ນາຊາ (32:1) ແປວ່າ ຍົກອອກ, ຫາມໄປ, ຫລື ເອົາອອກໄປ. ເວລາພຣະເຈົ້າອະພິຍບາບແກ່ພວກເຮົາພຣະອົງໄດ້ຍົກບາບນັ້ນອອກໄປໂດຍພຣະອົງເອງ. ຄວາມໝາຍຂອງການ “ປົກໄວ້” (32:1) ແມ່ນບັງໄວ້ ຫລືເຊື່ອງໄວ້.

ຄຳກິຣິຍາໃນປໂຍກ “ບໍ່ຖືເປັນຄວາມຜິດ” (32:2) ເມື່ອພຣະເຈົ້າອະພິຍບາບໃຫ້ແລ້ວພຣະອົງບໍ່ຖືໂທດ ອີກຕໍ່ໄປ ແລະພຣະອົງຖືວ່າພວກເຮົາເປັນຄົນສິນທັມເຖິງແມ່ນພວກເຮົາເປັນຄົນບາບຕາມທັມມະຊາດກໍຕາມ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ. ການກ່າວດັ່ງນີ້ໄດ້ມີຢູ່ໃນຫລາຍໆຄຳເຊັ່ນຄວາມປອດພິຍ, ຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ, ແລະຄວາມໝັ້ນຄົງ. ໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ປະສົບກັບ “ການລີ້ພິຍ” (3:1,2 ແລະ 4).

2. ຕົວຢ່າງສ່ວນຕົວ: (ເພງສັດເສີນ 32:3-5)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ກ່າວສລູບເຖິງການໃຫ້ອະພິຍນັ້ນແມ່ນພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນເອງ. ເພິ່ນຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມອິດເມື່ອຍໃນການປະຕິເສດຮັບເອົາການໃຫ້ອະພິຍຈາກພຣະເຈົ້າ (32:3-4) ແລະມີຄວາມຍິນດີຮັບເອົາການໃຫ້ອະພິຍນັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. (32:5).

ການປະຕິເສດບໍ່ຍອມຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຜົນຮ້າຍຕໍ່ຊີວິດຂອງຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນ. ເພິ່ນມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດດ້ານຈິດໃຈເວລາບໍ່ໄດ້ສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນບໍ່ມີຄວາມຍິນດີໃນຊີວິດ. ຂໍ້ຕ່າງໆນີ້ແມ່ນເພິ່ນໄດ້ຂຽນຂຶ້ນເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມອຸກອັ່ງແລະຄວາມນ້ອຍເນື້ອຕໍ່າໃຈຍ້ອນມີຄວາມບາບຂັງໄວ້. ໃນເມື່ອມີບາບໃນຊີວິດແລ້ວຄົນດີມີຄວາມສຸກກໍກາຍເປັນຄົນກຽດຄ້ານໄດ້. ນີ້ສອນເຮົາໃຫ້ເຫັນວ່າຈິດວິນຍານທີ່ມີບາບນັ້ນເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍປ່ຽນແປງເໝືອນກັນ.

ຄຳວ່າ “ຊິລາ” (32:4,5,7) ໄດ້ມີປະມານ 71 ເທື່ອໃນ 39 ບົດໃນປື້ມເພງສັນລະເສີນ ນອກຈາກນີ້ແລ້ວມີຢູ່ໃນປື້ມ ຮາບາກຸກ ບົດ 3 ເທື່ອນັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າຄຳເວົ້ານີ້ມີຄວາມໝາຍແທ້ຢ່າງໃດ. ມັນອາດມີຄວາມໝາຍຕໍ່ຜູ້ນຳເພງຄົບອກໃຫ້ຕົບຊິ່ງ ຫລືບອກໃຫ້ຢຸດຈາກການຮ້ອງເພງ.

ການປຽບທຽບຂອງການເຊື່ອງບາບໄວ້ ແລະການສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນແຕ່ງຕ່າງກັນຫລາຍ. ການອໍາຄວາມບາບໄວ້ຢ່າງຫົວແຂງນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງທຸກຢ່າງໃນທາງລົບ ເໝືອນກັບປະສົບການຂອງຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນ (32:5) ການສາລະພາບຄວາບບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມດີຂອງເຮົາ ແຕ່ແມ່ນການເຫັນດີກັບພຣະເຈົ້າວ່າເຮົາເປັນຄົນເຮັດຜິດທໍາບາບ ແລະພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງຍົກເອົາມາກ່າວໃນປຶ້ມໂຣມ 4:7-8.

ພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງປ່ຽນໄປເພາະພຣະອົງອະພັຍໃຫ້ພວກເຮົາ. ຄໍາສັບພະນາມ “ທ່ານ” (32:5), ແມ່ນເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງດີຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນໄດ້ເຫັນໃນຕອນກາງຂອງກາບກອນບົດນີ້ ແລະກໍກາຍເປັນຄໍາຂວັນຫລືຂໍ້ສໍາຄັນໃນປຶ້ມເພງສັດເສີນ.

3. ສິ່ງປະກອບຊີວິດກວ້າງອອກໄປ: (ເພງສັດເສີນ 32:6-7)

ຜູ້ໂຄສະນາຂາຍຂອງທີ່ທ້ອງຕາລາດທີ່ດີນັ້ນຕ້ອງແມ່ນຜູ້ໃຊ້ສິ່ງຂອງທີ່ຕົນຂາຍກ່ອນແລະໄດ້ຜົນດີ. ການໂຄສະນາທີ່ດີນັ້ນແມ່ນລູກຄ້າຜູ້ໃຊ້ຂອງນັ້ນມີຄວາມດີໃຈ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນເປັນລູກຄ້າທີ່ມີຄວາມພໍໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມພໍໃຈໃນຊີວິດເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ອະພັຍບາບໃຫ້ ແລະເພິ່ນມີຄວາມປະຕິຍົມດີທີ່ຈະບອກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ນໍາເພື່ອພວກເຂົາຈະພົບກັບຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີນັ້ນເໝືອນກັນ.

“ບ່ອນລີ້ພັຍ” (32:7) ແປວ່າເປັນບ່ອນປ້ອງກັນ ຫລືບ່ອນລີ້ຈາກອັນຕະລາຍ (ພຣະຄໍາພິພາສາເຮີບເຮີ 27:5, 31:20; 90:1). ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຮັກສາໃນຍາມຂັດສົນ ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງຄືພົວພັນກັບພຣະອົງເປັນປະຈໍາ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລີ້ຢູ່ໂດຍສ້າງກໍາແພງກັນໄວ້ ແຕ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ພວກເຮົາມີສູງເພງຮ້ອງວ່າ, “ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ” (32:7).

ການປົກປ້ອງຮັກສາຢ່າງນີ້ມີສໍາລັບທຸກໆຄົນຜູ້ຕ້ອງການສະແຫວງຫາພຣະອົງ (32:6). ການຊອກສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນການຕັດສິນໃຈຂອງແຕ່ລະຄົນສ່ວນຕົວ. ຄໍາເວົ້າ, “ສັກສິດ” ແມ່ນຄໍາເວົ້າສໍາຄັນທີ່ບອກເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ. ພຣະເຈົ້າເປັນອົງສັດຊື່ຕໍ່ພວກເຮົາແລະພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຮັກພຣະອົງດ້ວຍສຸດໃຈ. ຜູ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະບໍ່ຢ້ານຕໍ່ສະພາບການຢ່າງໃດໃນຊີວິດ.

4. ຍິນດີໃນຄໍາສອນ: (ເພງສັດເສີນ 32:8-11)

ຄໍາຖາມໃນຂໍ້ 8-10 ແມ່ນຍາກຮູ້ວ່າໃຜເປັນຜູ້ເວົ້າ. ຄໍາສອນນີ້ສັກສິດເພາະພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ບອກໃຫ້ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນນີ້ເພື່ອຄົນອື່ນຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຊີວິດ. ແຕ່ມີຫລາຍຄົນຮູ້ສຶກວ່າແມ່ນຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນເປັນຄົນເວົ້າຄໍາພະຍານເພື່ອໃຫ້ເປັນຄໍາສອນ.

ເມື່ອຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນເປັນຄຣູດີ ນັກຮຽນຄົງບໍ່ເປັນຄົນໂງ່ຈ້າເໝືອນມ້າຫລືລໍ (32:9). ພວກສັດເຫລົ່ານັ້ນຈໍາເປັນຕ້ອງເອົາບັງຫຼານໃສ່ປາກເພື່ອບັງຄັບເພາະພວກມັນບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ຄໍາເວົ້າວ່າເຂົ້າໃຈນັ້ນໝາຍເຖິງຜູ້ມີຄວາມຄິດຫລືມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຕັດສິນໃຈ.

ຄຣູຜູ້ມີປັນຍາສອນເຖິງສອງສິ່ງໃນຊີວິດຄື: ຄົນເຮົາຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສາດ (ສັດຊື່), ຫລືຄົນເຮົາມີຊີວິດຢູ່ແບບໂງ່ຈ້າ. ສອງຢ່າງນີ້ເປັນຄໍາສອນຂັ້ນຕົ້ນໃນຂໍ້ 10 (ເບິ່ງ ພສສ ບົດ 1). ຄໍາວ່າ “ຮັກຢ່າງບໍ່ຜິດ” ແມ່ນ

ຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ຈົ່ງຮັກພັກດີຫລືຜູ້ສັດຊື່. ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ສອນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງຄືບອກໃຫ້ຜູ້ຟັງສາລະພາບຄວາມຜິດບາບໂດຍບໍ່ໃຫ້ຂັງໄວ້ໃນຊີວິດເດັດຂາດ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະອະພິຍໂທດກັມໃຫ້ເພື່ອຈະສາມາດຮ້ອງເພງຢ່າງມ່ວນຊື່ນ. (32:11).

ສິ່ງຈັບໃຈໃນຊີວິດ

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ກ່າວຄໍາພະຍານສ່ວນຕົວເໝືອກັບອັດສາວິກໂຍຮັນວ່າ, “ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍສາລະພາບຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມ ຈະຊົງໂຜດຍົກໂທດບາບຂອງພວກເຮົາແລະຈະຊົງໂຜດຂໍາຮະລ້າງເຮົາທັງຫລາຍຈາກການອະທັມໝົດລື້ນ.” (1 ໂຍຮັນ 1:9). ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນເມື່ອພວກເຮົາຕັ້ງສິນໃຈສາລະພາບຄວາມຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຮັບເອົາການອະພິຍບາບ.

ອັກສຕິນ (ຄສ 354-430) ເປັນນັກສາສນາສາດໃຫຍ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິດສະຕຽນ. ເພງສັດເສີນ 32 ເປັນບົດທີ່ເພິ່ນມັກຫລາຍ. ເພິ່ນໄດ້ສະຫລັກໃສ່ຝາຫ້ອງນອນເວລາຕື່ນມາເພິ່ນຈະໄດ້ເຫັນຂໍ້ພຣະຄັມພິໂລດ. ນັ້ນເປັນສິ່ງດີທີ່ພວກເຮົາຄວນເຮັດເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາຄວນຊື່ນຊົມຍິນດີເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ອະພິຍຄວາມບາບໃຫ້ແລ້ວເພື່ອພວກເຮົາຈະມີພລັງ ແລະມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ

5. ຈຸດໃດໃນຄໍາພະຍານຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ອະພິຍຄວາມຜິດບາບໃຫ້ແລ້ວ?
6. ທ່ານເຫັນດີນໍາຫລີບໍ່ທີ່ວ່າການອະພິຍໂທດຈາກພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຊີວິດ?
7. ທ່ານໄດ້ເຄີຍມີຜູ້ໃດອະພິຍໃຫ້ທ່ານຫລີບໍ່? ແລະຕອນນັ້ນທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
8. ທ່ານຄິດວ່າໃຜເປັນຄົນເວົ້າໃນຂໍ້ 8-10? ທ່ານຄິດວ່າຂໍ້ນີ້ມີຜົນດີຢ່າງໃດ?

ສ.ຈ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຢາກມີຊີວິດດີແລະຊອກຫາກິກເຫງົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 34
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເພງສັດເສີນ 34
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງເປັນກິກເຫງົ້າຂອງຊີວິດດີອັນແທ້ຈິງ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເມື່ອພວກເຮົາຕົກຕ້ອງເຖິງຊີວິດແລ້ວ ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າຊີວິດທີ່ແທ້ ຈິງນັ້ນຢູ່ໃສ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຊອກຫາກິກເຫງົ້າຂອງຊີວິດ ແລະໝັ້ນໃຈວ່າຊີວິດຂອງຕົນ ເອງນັ້ນມາຈາກໃສກັນແທ້.

ບົດນຳ

ເມື່ອພວກເຮົາພົບເຫັນວ່າຊີວິດນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຄວນຍິນດີທີ່ຈະບອກສິ່ງນັ້ນຕໍ່ຄົນ ອື່ນເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ພົບກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ.

ເພງສັດເສີນ 34 ເປັນບົດເວົ້າເຖິງການຂອບຄູນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ ແລະເປັນບົດສອນຄົນອື່ນເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນ. ເຫັນວ່າຄຳສອນ ຫລືປັນຍາມີຢູ່ໃນບົດນີ້. ບົດກາບກອນນີ້ມີຄຳຂວັນຊຶ່ງສຳຄັນຫລາຍຈົນກາຍເປັນປັນຍາໃນຊີວິດຂອງພວກອິສະຣາເອັນເພື່ອໃຫ້ດຳລົງຊີວິດ (ສລາດ ແລະຊົ່ວຊ້າ) ແລະຍ່າເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເພງສັດເສີນ 34 ເປັນຕົວອັງສອນຄຽງກັນທີ່ສາມາດອ່ານໄດ້ ຫລືເປັນກາບກອນ. ຈຳນວນຂໍ້ (ຊາວສອງ) ແມ່ນຈຳນວນພະຍັນຊະນະໃນພາສາເຮັບເຮີ. ການຂຽນເປັນກາບກອນນັ້ນຂຶ້ນກັບພະຍັນຊະນະໃນພາສາ ເຮັບເຮີ ອາແລບ ເຖິງ ຫາບ ຫລື ໃນພາສາລາວແມ່ນເລີ້ມຈາກ ກ ເຖິງ ຮ. ການຂຽນຢ່າງນີ້ເປັນທຳນຽມໃນ ສມັຍນັ້ນເພື່ອເອົາເປັນຄຳສອນທີ່ມີປັນຍາໄດ້. ຕົວຢ່າງໃນເຮືອງນີ້ທ່ານຈະເຫັນໃນບົດເພງສັດເສີນ 31, 34, ແລະ 25.

ບົດເພງສັດເສີນເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງກະສັດດາວິດ. ບົດເພງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການປົ່ນປົວທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ຮັບ. ການປົ່ນປົວນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນປີ້ມ 1 ຊາມູເອັນ 21:10-15 ເວລາກະສັດດາວິດກາຍເປັນບ້າຈົນເປັນເຫດໃຫ້ກະສັດຂອງຟິລິສຕິນສິ່ງໜີ.

1. ໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 34:1-3)

ຫລາຍຄົນມັກອ້າງເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງຕົນເອງເຖິງບ່ອນຢູ່ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນດີແລະອື່ນໆ. ແຕ່ເຫັນວ່າຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ອ້າງເຖິງພຣະຄູນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຊັກຊວນໃຫ້ຄົນອື່ນຕິດຕາມເພາະເປັນສິ່ງທີ່ໝັ້ນຄົງກວ່າສິ່ງອື່ນໆໃນໂລກ.

ຄຳກິຣິຍາໄດ້ບອກເຖິງຄຳສັດເສີນຂອງຜູ້ຂຽນຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ກິກເຫງົ້າຂອງຄວາມໝາຍ “ໃຫ້ກຽດຢ່າງສູງ” (34:1) ແມ່ນການຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດ. ໃນພາສາເຮັບເຮີ ບາຣັກ ແບ່ງວ່າ ພຣະພອນ. “ອວດຕົວ” ໃນຂໍ້ 1, ແມ່ນຄຳເວົ້າ ຮາລາ ຊຶ່ງເປັນພາສາອັງກິດເປັນ ຮາເລລູຢາ. ຄຳວ່າ “ໃຫ້ກຽດ” (34:3) ແປວ່າ

ເຮັດໃຫ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ເປັນການອະທິບາຍເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຸດທ້າຍ, “ຍົກສູງຂຶ້ນ” ແມ່ນການຍົກອັນໃດອັນນຶ່ງໄວ້ທີ່ສູງເໝືອນກັບຍົກໜ້ານໍ້າໄວ້ທີ່ສູງ.

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ອ້າງເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍຕົນເອງໃນຊີວິດ. ຄຳວ່າ, “ລຳບາກ” (34:2) ແປວ່າເປັນທຸກ ຫລືຖ່ອມຕົວ. ຄວາມໝາຍແມ່ນການຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມລຳບາກ. ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ມີຫລາຍໃນບົດທີ 9 ແລະ 10. ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນຊັກຊວນໃຫ້ຄົນອື່ນມາຮ່ວມໃນການຍົກຍ້ອງໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ສແວງຫາພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 34:4-7)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຕົນໃຫ້ພົ້ນຈາກເຫດຮ້າຍ (34:4-6). “ຄົນທຸກຍາກຄົນນີ້” (34:6) ແປມາຈາກຄຳເວົ້າດຽວກັບ “ລຳບາກ” ໃນຂໍ້ 2. ເພິ່ນຍັງເວົ້າຄຳພະຍານສ່ວນວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍຄົນອື່ນເໝືອນກັນ. (34:5,7). ພວກເຮົາມີກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາໄດ້ກໍເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ວຍເມື່ອພຣະອົງຊ່ວຍພວກເຮົາແລ້ວ ພຣະອົງກໍຈະຊ່ອຍຄົນອື່ນໄດ້ເໝືອນກັນ.

ເໝືອນດັ່ງເວລາພວກເຮົາເປັນເດັກນ້ອຍ ພວກເຮົາມັກຫລິ້ນໝາກລີ້ ເມື່ອຫລິ້ນຢ່າງນັ້ນເຮົາກໍບໍ່ຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຊອກເຫັນເຮົາໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນໃນບົດສອນນີ້ໄດ້ບອກພວກເຮົາໃຫ້ຊອກສແວງຫາໃນຂໍ້ 4. ແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລີ້ພວກເຮົາ ແຕ່ພຣະອົງເປີດພຣະອົງເອງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້. ໃນພາສາເຮັບເຮີດາຣັສ ແມ່ນ “ຊອກຫາ” ໃນພຣະຄໍາພີເດີມ ການທີ່ຈະພົບເຫັນພຣະອົງນັ້ນແມ່ນເວລາເຂົ້ານະມັສການ. ຜູ້ນະມັສການເຂົ້າໄປພົບພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານເພື່ອສແວງຫາແລະຕ້ອງການໃຫ້ພຣະອົງນຳພາ ເພື່ອຈະມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະອົງດ້ວຍການຖວາຍບູຊາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນ ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຄືພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ພົ້ນ.

ເມື່ອພວກເຮົາສແວງຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມສຸດໃຈ ແລະເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກພັຍອັນຕະລາຍຕ່າງໆ. “ເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ” (34:7) ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ອຍພວກເຮົາ. ຖ້າຕ້ອງການເຂົ້າໃຈເພີ່ມໃນເລື່ອງນີ້ທ່ານສາມາດໄປສຶກສາໄດ້ຈາກບົດຂຽນທີ່ມີຊື່ວ່າ, “ເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ.”

3. ຢຳເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 34:8-14)

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນບໍ່ເຄີຍບອກໃຫ້ຄົນອື່ນເບິ່ງຕົນເອງ ແຕ່ເພິ່ນຊັກຊວນໃຫ້ເບິ່ງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນຍັງກ່າວອີກວ່າຜູ້ອ່ານບໍ່ຄວນເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົນເອງ. “ຊົມ” ຣິດຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ (34:8) ດ້ວຍຕົນເອງວ່າສົມຄວນບໍ່ຈະປະກາດໃຫ້ຄົນອື່ນໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ. ຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີເຕັມໄປຢູ່ໃນຄຳສອນຂອງພວກອິສຣາເອັນ. ຜູ້ໃດຍິນດີຢາກເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຜິດຫວັງ. ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມໝາຍວ່າ “ຢຳເກງພຣະເຈົ້າ” (34:7,9,11). ການຢຳເກງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນການໃຫ້ກຽດດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈົນໝົດສິ້ນ, ແລະເພິ່ງອາສັຍພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເປັນກົກເຫງົ້າຂອງທຸກສິ່ງຢ່າງ ແລະພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບຄຳສັດເສີນແລະຮັບໃຊ້. ການຢຳເກງພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນເຫງົ້າຂອງການມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສລາດດີ (ສຸພາສິດ 1:7).

ຄົນເຮົາຢາກມີຊີວິດດ້ວຍການຢ່າເກງພຣະເຈົ້າເພື່ອພວກເຮົາຈະປະສົບກັບຄວາມດີ ພຣະພອນ ເພື່ອຈະມີຊີວິດອັນໜັ້ນຄົງກັບຄວາມສັມພັນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ສິ່ງກໍຍັງຂາດອາຫານແລະອິດທິວ ແຕ່ສ່ວນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຂາດສິ່ງໃດ (ພສສ. 34:10).

4. ໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 34:15-22)

ຄໍາມ້ວນທ້າຍໃນບົດ 34 ປະກາດເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການມີຊີວິດຕາມພຣະເຈົ້ານໍາພາແລະຜູ້ທີ່ມີຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດບາບ. ສິ່ງນີ້ເປັນການປຽບທຽບກັບຊີວິດສອງຢ່າງຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມຄືຄົນສິນທັມແລະຄົນອະທັມທີ່ຄູ່ຜູ້ມີບັນຍາໄດ້ສອນ. ຖ້າເບິ່ງແປງແລ້ວຄົນເຮົາຄິດວ່າຜູ້ເຮັດດີຈະມີຊີວິດສົດຊື່ນແລະຜູ້ເຮັດຊົ່ວຊ້າຈະໄດ້ຊີວິດທີ່ມີບັນຫາແລະບໍ່ມີອັນໃດດີເກີດຂຶ້ນ. ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນກ່າວວ່າຊີວິດຈິງແລ້ວມັນສັບສົນໄປກວ່ານັ້ນ.

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພຣະຢາເວເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄົນ “ສິນທັມ” ຫລືຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຕາມຄໍາສອນ, ແຕ່ພຣະອົງຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ຊົ່ວຊ້າ (34:15-16). ມັນເປັນຄວາມຈິງຜົນສຸດທ້າຍຂອງຄົນຊົ່ວຈະພົບກັບການລົງໂທດແລະຈົບທາຍ (34:21). ມັນເປັນຄວາມຈິງຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຕາມຄໍາສອນໄດ້ຮັບຮອງຈາກພຣະເຈົ້າວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມທຸກລໍາບາກໃນຊີວິດ.

ຄົນສິນທັມຈະພົບກັບບັນຫາບາງຄັ້ງບາງຄາວແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮອງທາພຣະເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ (34:17, 19). ຄໍາຖາມສໍາຄັນຄື: ແມ່ນຫຍັງເປັນເຣື່ອງຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ? ຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ສອນວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນຫາ. ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າປົກປ້ອງເຮົາຈາກບັນຫາ ຫລືບໍ່ໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນ (34:20). ອີກບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າຊ່ອຍພວກເຮົາໂດຍສັນຍາວ່າຈະສະຖິດຢູ່ນໍາເວລາມີບັນຫາ (34:18). ຄວາມສັມພັນຂອງສອງເຣື່ອງນີ້ແມ່ນການເປັນຫ່ວງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາ. ເຖິງພວກເຮົາຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນໍາພວກເຮົາສເມີ.

ປະສົບການກັບບັນຫາຂອງຄົນທີ່ມີຊີວິດຕາມຄໍາສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂໍ້ທີ່ພຣະຄັມພິໃໝ່ໄດ້ອ້າງເຖິງ. ໃນຈິດໝາຍທໍາອິດຂອງເປໂຕ ເພິ່ນໄດ້ຂຽນໄປຫາກຸ່ມຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຜູ້ຖືກປະນາມແລະຂົ່ມເຫງຈາກຄົນພາຍນອກ. ຂໍ້ຄວາມນີ້ອອກມາຈາກເພງສັຣເສີນ 34:12-16 (1 ເປໂຕ 3:10-12). ເປໂຕໝູນໃຈໃຫ້ຜູ້ອ່ານສແວງສັນຕິສຸກເວລາພົບກັນບັນຫາໃນຊີວິດ. ເວລາພົບກັນບັນຫານັ້ນໃຫ້ມີຄວາມຄິດເໝືອນອົງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງກໍໄດ້ຖືກທໍຣະມານຢ່າງບໍ່ເປັນທັມເລີຍ. (1 ເປໂຕ 4:1).

ສິ່ງຈັບໃຈໃນຊີວິດ

ນັກຈິດຕະວິທຍາຜູ້ມີຊື່ສຽງດັງໄດ້ຕັ້ງຄໍາຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເປັນຢ່າງໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?” ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າຜູ້ທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູແລ້ວຄົງຕອບດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າ ການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູນັ້ນດີ. ເມື່ອພວກເຮົາພົບເຫັນວ່າເຫງົ້າຂອງຊີວິດມາຈາກພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບກັບຊີວິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຄວນກ້າບອກຄົນອື່ນເຖິງສິ່ງດີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍ.

ການຍົກຍ້ອງພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນຫານັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາບອກຄົນອື່ນເພື່ອເປັນການໝູນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດສິ່ງດີນັ້ນກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອເໝືອນກັນ.

ຄໍາຖາມ

9. ຫ້າສິ່ງໃນຊີວິດຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ທ່ານຈະຍົກເອົາມາອ້າງຕໍ່ຄົນອື່ນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?
10. ອັນໃດເປັນຫລັກຖານວ່າເມື່ອເຮົາສແວງຫາພຣະເຈົ້າແລ້ວຄົນນັ້ນຈະໄດ້ພົບພຣະອົງ ແທນທີ່ຈະເຫັນພຣະອົງລີ້ໜ້າຈາກພວກເຮົາ?
11. ທ່ານຄິດວ່າຜູ້ນໍາຄວນຊ່ອຍໃຫ້ສະມາຊິກຍໍາເກງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດບໍ່?
12. ຜູ້ຂຽນເພງສັຣເສີນໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຊ່ອຍຄົນໃຫ້ພົ້ນຈາກອັນຕະລາຍໃນຫລາຍໆວິທີ. ໃຫ້ເບິ່ງຫົວຂໍ້ “ໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ” (34:15-22). ທ່ານເຫັນດີກັບຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ຫລືບໍ່?

ສ.ຈ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ຮູ້ພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 40
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເພງສັດເສີນ 40
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ການຮູ້ພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍນັ້ນຄືຍິນດີທີ່ຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຈະກ່າວຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອສລຸບຄຳສອນຂອງເພງສັດເສີນເຖິງວິທີການທີ່ຈະກ່າວຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະສຳຮວດວ່າຕົນເອງຈະເຮັດແນວໃດ?

ບົດນຳ

ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນໄດ້ສະແດງເຖິງການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະຖວາຍຕົວຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະສືບຕໍ່ໃນການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໃນອະນາຄົດ. ມີຊີວິດເປັນຢູ່ບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍແລະງົດງາມສເມີໄປ. ບາງຄັ້ງບາງຄາວພວກເຮົາອາດຈະປະສົບກັບຂ່າວຮ້າຍໃນຊີວິດເໝືອນກັບແມ່ນ້ຳ ວັນນີ້ອາດຈະສວຍງາມແຕ່ມື້ຕໍ່ໄປກາຍເປັນນ້ຳເນົາກໍໄດ້. ໃນເມື່ອຍາມຂັດສົນພວກເຮົາອາດຄິດວ່າພຣະເຈົ້າປະຖິ້ມຫລີຢູ່ຫ່າງໄກແລະຈະເຮັດໄດ້ຍາກໃນການກ່າວຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງເຂົ້າໃຈເຫັນພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປະຖິ້ມເຮົາຈັກເທື່ອ. ພຣະອົງຊົງຮັກແລະສະຖິດຢູ່ນຳຕາລອດໄປແລະຄອຍຊ່ວຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ພົ້ນ.

ໃນພຣະຄຳພີມີເນື້ອງຂອງຄົນພົບກັບບັນຫາແລະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວໃນປຶ້ມເພງສັດເສີນມີການຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າຊ່ວຍເປັນຄຳອ້ອນວອນ. ເພງສັດເສີນ 40 ແມ່ນຕົວຢ່າງອັນນຶ່ງເຖິງເນື້ອງນີ້ຊຶ່ງກະສັດດາວິດເປັນຄົນຂຽນ. ຄຳສອນໃນເພງສັດເສີນບອກວ່າເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກແລະບໍ່ມີຈິດໃຈຢາກສັດເສີນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ໃຫ້ພວກເຮົາສືບຕໍ່ໃນການຮັບໃຊ້. ເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ຍອມແພ້ໃນການຮັບໃຊ້ແລ້ວ ບັນຫາໃດໆທີ່ເຂົ້າມາລົບກວນນັ້ນຈະຄ່ອຍເບົາລົງແລະກໍຫາຍໄປ ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາຈະເຫັນຄຳຕອບແລະເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ.

1. ຮູ້ພຣະຄຸນໃນພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັດເສີນ 40:1-5)

ຊີວິດຂອງກະສັດດາວິດນັ້ນໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງລ້ຽງເພິ່ນຈາກເດັກນ້ອຍລ້ຽງແກະຈົນກາຍເປັນກະສັດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍເພິ່ນໃຫ້ພົ້ນຈາກການປອງຮ້າຍຂອງກະສັດຊາອູນ ແລະກໍປະທານກຳລັງໃຫ້ຈົນໄດ້ຊັຍຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູ. ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຫວນຄິດຄືນຫລັງເພິ່ນໄດ້ເຫັນພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າເຕັມໄປໃນຊີວິດ ເພິ່ນຈຶ່ງເລີ້ມຂຽນເພງສັດເສີນບົດນີ້ຂຶ້ນມາເຖິງການຮູ້ພຣະຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ 1 ບອກວ່າເມື່ອກະສັດດາວິດລໍຄອຍເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຕອບຕົງກັບເວລາ. ຂໍ້ນີ້ເປັນເໝືອນພາບພົດທີ່ບອກເຖິງຜູ້ເປັນພໍ່ຄູ່ເຂົ້າລົງຟັງຜູ້ເປັນລູກນ້ອຍ. (ຕາມພາສາເຮີບເຣີແລ້ວແມ່ນ “ຫັນລ້ຽວ”) ພຣະພອນຕ່າງໆຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ

ນັ້ນມີຫລາຍຢ່າງແຕ່ເຫັນວ່າສິ່ງສໍາຄັນກວ່າໝູ່ນັ້ນ ອາດແມ່ນການສະຖິດຢູ່ນໍາຂອງພຣະອົງໃນຍາມລໍາບາກ ແລະເຫັນພຣະອົງນັ່ງລົງຂ້າງເຊັດນໍ້າຕາແລະໃຫ້ການເລົ່າໂລມໃຈ.

ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຄູເຂົ້າລົງຟັງຄໍາຮ້ອງໄຫ້ຂອງກະສັດດາວິດ, ພຣະອົງໄດ້ຍົກເພິ່ນອອກຈາກຄວາມສິ້ນເນື້ອປະດາຕົວ (ພສສ 40:2). ກະສັດດາວິດໝົດຫວັງເພາະລູກຊາຍ ອັບຊາໂລມໄດ້ຍົກກອງທັບມາຕໍ່ສູ້ ຮັຖປະທານ ເພິ່ນຈຶ່ງຕ້ອງຫລົບໜີອອກໄປຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ (2 ຊາມູເອນ 15). ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າ ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເກີນຄວາມຮ້ອງຂໍ ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍເພິ່ນໃຫ້ຢືນຢູ່ເທິງຫີນແຂງ (ພສສ 40:2). ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງຂຽນເພງສັຣເສີນຂຶ້ນເຖິງການຮູ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ (40:3). ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ພວກເຮົາມີ ເພງຮ້ອງໃໝ່ແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ (ເພງຄໍາຄວນ 3:22-23). ທຸກວັນນີ້ເປັນສມັຍຈະຮວດ ພວກເຮົາ ມີນັກວິທະຍາສາດບອກເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນໄປຕາມເວລາຫລາຍຈົນບໍ່ມີ ໂອກາດເຫັນການອັສຈັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທໍາແຕ່ລະວັນ.

ຂໍ້ 4 ນີ້ເໝືອນຫາກໍຂຽນຂຶ້ນໃໝ່ເພາະເວົ້າເຖິງໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄົນອວດໂຕ-ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຊັບສົມບັດ, ຖານະ, ຄວາມຮູ້ອື່ນໆແລະເຫັນວ່າການເຊື່ອພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນການອ່ອນແອ. ກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ທີ່ ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ເພາະຄົນຢ່າງນັ້ນໄດ້ຮູ້ເຫັນກົກເຫງົ້າຂອງການອັສຈັນ ອັນໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ການພົບກັບພຣະພອນນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ກະສັດດາວິດປະກາດເຖິງພຣະຄຸນອັນຍິ່ງ ໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າແລະຊັກຊວນຄົນອື່ນໃຫ້ຍອມເຊື່ອຟັງພຣະອົງ.

2. ຖວາຍຕົວໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 40:6-10)

ກະສັດດາວິດບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ແຕ່ການຮູ້ຈັກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ພໍພຣະທັຍຄືເມື່ອພວກເຮົາຍອມເຊື່ອຟັງພຣະອົງ ແລະເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງໃນໂລກແຫ່ງນີ້. ໃນສມັຍ ຂອງກະສັດດາວິດແມ່ນຕ້ອງຍອມເຮັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ-ໂທຣາ. ສິ່ງນັ້ນສອນໃຫ້ເຮັດຖືກຕາມຄໍາ ສອນຄືການຖວາຍບູຊາສັດໃນພຣະວິຫານ. ແຕ່ເຫັນວ່າຂໍ້ 6 ເພິ່ນບອກວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີພຣະປະສົງຕໍ່ການ ຖວາຍທີ່ເຮັດຕາມທັມນຽມເລີຍ.

ເຮັດແນວໃດຜູ້ອ່ານຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງກະສັດດາວິດໃນຕອນນີ້? ຕາມຄໍາສອນໃນ 1 ຊາມູ ເອັນ 15:22-23, ເພງສັຣເສີນ 51:16-17; ແລະມີກາ 6:6-8 ໄດ້ສອນວ່າຄົນທັງຫລາຍມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນ ການນໍາຂອງຖວາຍບູຊາມາໃນພຣະວິຫານ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າພິທີຖວາຍນັ້ນເປັນການງ່າຍແລະຖືກຕ້ອງ ພວກເຂົາຕ້ອງເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພິທີຢ່າງ ນັ້ນສິ້ນສຸດລົງໃນຕົວຂອງມັນເອງມັນເປັນພຽງພິທີການສະແດງອອກຂ້າງນອກເທົ່ານັ້ນ ຫລືເປັນພິທີເຖິງການ ປ່ຽນແປງທາງຈິດໃຈ. ການທໍາພິທີນັ້ນບໍ່ແມ່ນອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມໃຈ. ມັນເປັນການຖວາຍ ພາຍໃນເພື່ອເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງບໍ່ຮູ້ສຸດຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ກະສັດດາວິດບໍ່ໄດ້ປະນາມວິທີເຮັດຕາມທໍານຽມໃນຕອນນີ້. ມັນເປັນຄວາມຈິງໃນເພງສັຣເສີນແລະໃນ ຊີວິດຂອງເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄໍາເວົ້າເຖິງການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນພຽງຢາກບອກໃຫ້ເຂົ້າໃຈອີກຄັ້ງວ່າ ໂດຍການຖວາຍນັ້ນບໍ່ແມ່ນການມີນໍ້າໃຈຢາກເຮັດເພື່ອເປັນພິທີເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຂໍ້ 7 ໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ເຮັດກົດບັນຍັດທີ່ຄົບບໍລິບູນໄດ້ຄືອົງພຣະເມຊີອາ. ຂໍ້ນີ້ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ຂຽນປຶ້ມເຮັບເຮົາໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ກ່າວວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ກົດບັດຍັດສຳເລັດລົງ (ເຮີບເຮີ 10:5-7); ແຕ່ເຫັນວ່າຄວາມໝາຍໃນຕອນນີ້ອາດກ່າວເຖິງກະສັດດາວິດເອງ. ແຕ່ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ “ກໍ່ມ້ວນ” ນັ້ນໝາຍເຖິງໃຜ? ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງສອງຄຳຕອບຕໍ່ໄປນີ້: ນຶ່ງ, ໃນປຶ້ມອົບພະຍົບ 32:32-33) ພວກເຖົ້າແກ່ໂບຮານຖືວ່າກໍ່ມ້ວນນັ້ນເປັນປຶ້ມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຊື່ຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ສອງ, ອາດແມ່ນການສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມວ່າເພິ່ນຈະມີເຊື້ອສາຍຮ່ວມທັງຜູ້ເປັນກະສັດ (ປຖມ 17:6). ຄຳສັນຍານີ້ບໍ່ໄດ້ຈົດມັງນໃນປຶ້ມໂທຣາເລີຍ. ກະສັດດາວິດກ່າວເພິ່ນເຕີມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ຂໍ້ 8 ກ່າວວ່າເພິ່ນໄດ້ສະແດງຄວາມຮູ້ພຣະຄຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍການເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ.

ຂໍ້ 9-10, ກະສັດບໍ່ໄດ້ເກັບອຳສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກະທຳຕໍ່ເພິ່ນ ຫລືສິ່ງທີ່ຮູ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວບອກໃຫ້ທຸກຄົນຟັງເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເກັບອັນໃດໄວ້ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບຜິດຊອບແທນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດແລະສະຖາຣາສີ.

ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາບໍ່ເຮັດຄືກະສັດດາວິດແມ່ນບໍ່? ເພາະພວກເຮົາມັກເອົາໜ້າຕີນເອງ ບໍ່ຢາກກ່າວວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງເຮັດສິ່ງດີ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໄດ້ຍິນຄຳທີ່ຍົກຍ້ອງສັອເສິນພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍຫລາຍເມື່ອເຮົາບອກຄົນອື່ນໄດ້ຮູ້ໃນເຮືອງນີ້.

3. ເຊື່ອໝັ້ນໃນການປົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັອເສິນ 40:11-17)

ກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງການຮູ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນອະດີດແລະຍັງສືບຕໍ່ໃນການຮັບໃຊ້ເພື່ອເປັນການຂອບພຣະຄຸນ ແລະບອກຄົນອື່ນດ້ວຍ. ເພິ່ນເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ປົດປ່ອຍໃຫ້ຫລຸດພົ້ນຈາກສະຖານະການຮ້າຍໃນປັດຈຸບັນ. ເພິ່ນຈຳໄດ້ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເຄີຍເຮັດຕໍ່ເພິ່ນຜ່ານມາແລະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄົນອື່ນແທນທີ່ຈະຈິດຈໍ່ໃສ່ຕົນເອງແລະຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ວຍ. ຂໍ້ນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງການຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າກະທຳການນັ້ນເປັນຂອງຄົນຜູ້ທີ່ເພິ່ງອາສັຍພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ວຍ. ຂໍ້ 11 ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າພຣະອົງຈະຊ່ວຍຢ່າງແນ່ນອນ.

ຂໍ້ 12. ກະສັດດາວິດສາລະພາບວ່າບັນຫາທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບມານັ້ນເປັນເພາະການທຳຜິດຂອງເພິ່ນເອງ. ການສາລະພາບຕອນນີ້ໄດ້ຂຽນຂຶ້ນເມື່ອລູກຊາຍ ອັບຊາໂລມໄດ້ທໍຣະຍົດ (2 ຊາມູເອນ 15-18). ຄວາມຜິດຂອງກະສັດດາວິດແມ່ນຜິດປະເວນີກັບນາງບັດເຊບາໃນ 2 ຊາມູເອັນ 12, ຕອນນັ້ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມນາທານໄດ້ກ່າວວ່າກະສັດດາວິດຈະມີບັນຫາພາຍໃນຄອບຄົວ. ເວລາພຣະເຈົ້າອະພິຍຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາພຣະອົງຍົກໂທດໃຫ້ແນ່ນອນ ແຕ່ພວກເຮົາຍັງພົບກັບຜົນສະທ້ອນທີ່ຕາມມາດ້ານຮ່າງກາຍ. ການຍອມຮັບວ່າຜົນສະທ້ອນຈະຕາມມາເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ

ໃນຂໍ້ 13-15, ເຫັນວ່າສັດຕູກຳລັງເຂົ້າມາອ້ອມກະສັດດາວິດ ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍ. ຂໍ້ສຳຄັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະຍົກກະສັດດາວິດຂຶ້ນສູງ ແຕ່ແມ່ນເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູລະອາຍ. ກະສັດດາວິດບໍ່ໄດ້ເປັນຫ່ວງວ່າຈະໄດ້ຊື່ສຽງເພາະໄດ້ມີຊື່ ແຕ່ເພິ່ນຢາກໃຫ້ຄົນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປ້ອງກັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ເພິ່ງພຣະອົງ.

ຂໍ້ 16-17 ເປັນຂໍ້ສໍາຄັນທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນໃຜແລະຕົນເອງເປັນໃຜ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນຄົນອ່ອນແອຖ້າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ. ເພິ່ນຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ອີກວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ຍົກຍ້ອງຍໍສັຣເສີນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພິ່ນຍັງສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະຊັກຊວນໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດນໍາ.

ສິ່ງຈັບໃຈໃນຊີວິດ

ພຣະເຈົ້າທີ່ກະສັດດາວິດຮ້ອງຫາເປັນແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ພວກເຮົາອ້ອນວອນຕໍ່ໃນທຸກວັນນີ້. ພວກເຮົາໄດ້ພົບກັບບັນຫານາໆປະການແຕ່ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົດປ່ອຍ. ພວກເຮົາຍິນດີແລະຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້. ຫລາຍເທື່ອເມື່ອພຣະເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນພັຍແລ້ວພວກເຮົາອາດລືມຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະມັກອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນຄົນເຮັດເອງ. ເພງສັຣເສີນ ບົດ 40 ສອນພວກເຮົາຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຮູ້ແຕ່ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາຄວນຍອມເຮັດຕາມນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ແລະກ້າທີ່ຈະບອກຄົນອື່ນເຖິງສິ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດຕໍ່ຕົນເອງນໍາ.

ຄໍາຖາມ

13. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານນັ້ນຈະສະແດງອອກເຖິງການຮູ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດ?
14. ໃນມຸ່ງມານີ້ທ່ານໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍຢາມໃດ? ແລະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
15. ທ່ານເຄີຍບອກຄົນອື່ນເຖິງສິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍບໍ່?
16. ໃນທາງໃດທ່ານໄດ້ກ່າວຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ສະແດງອອກເປັນການກະທໍາ?

ສ.ຈ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 9

ບໍ່ມີຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດເຮັດດີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພັງສັຣເສີນ 53

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພັງສັຣເສີນ 14; 53

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການບໍ່ຍອມສແວງຫາ ແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກການພິພາກສາຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເນື່ອງຈາກບໍ່ມີໃຜທີ່ສາມາດເຮັດດີ ຕາມມາຕຖານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງບາງຄົນຍັງອວດດີຢູ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍວິທີທາງຊີວິດຂອງຫລາຍໆຄົນຊຶ່ງຢູ່ເໝືອນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີ ແລະອະທິບາຍວ່າການຢູ່ຢ່າງນັ້ນເປັນເຣື່ອງໄງ່ຈ້າ.

ຄຳນຳ

ຜູ້ຂຽນບົດເພງນີ້ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງບຸກຄົນທີ່ປາຖນາຢາກດຳເນີນຊີວິດໃນໂລກນີ້ເໝືອນວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ຕ້ານໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໄດ້ພາກັນປະກາດເຖິງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກຄົນໄງ່ ແລະການປົດປ່ອຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

ມັນກຽນຊື່ດັງຫລາຍຄົນໃນສັມຍນີ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີຈິງ ໄດ້ພາກັນຂຽນປຶ້ມແລະໂຄສະນາໃນທີ່ວິວ່າວິທະຍາສາດແລະຄວາມຮູ້ຂອງມະນຸດໄດ້ກ້າວໄປໄກຫລາຍແລ້ວ, ມະນຸດໄດ້ຮຽນຮູ້ຄວາມເລິກລັບຫລາຍໆຢ່າງຂອງຈັກກວານ, ສະນັ້ນມະນຸດກໍບໍ່ຕ້ອງງົມງາຍເພິ່ງເຣື່ອງອັສຈັນອີກຕໍ່ໄປ.

ຄວາມຈິງແລ້ວເຣື່ອງນີ້ກໍບໍ່ແມ່ນເຣື່ອງໃໝ່ ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄປຈຸ້ນວາຍຈິດໃຈກັບພວກຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ. ພວກນີ້ເປັນພວກທີ່ບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດແຕ່ວັນຈັນເຖິງວັນເສົາ; ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມີສ່ວນໃນຊີວິດ. ພວກບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີຈິງກໍມີພຽງຈຳນວນໜ້ອຍ.

ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ພະຍາຍາມລືມພຣະເຈົ້າ ຫລືປະຕິເສດພຣະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ເດີມມາ. ໃນເພງສັຣເສີນ 53, ຜູ້ຂຽນໄດ້ແນໃສ່ຄົນກຸ່ມນີ້ ແລະໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາເຖິງຜົນທີ່ຈະຕາມມາເພາະການປະພຶດຂອງພວກເຂົາ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາບຸກຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງ ແລະບຸກຄົນທີ່ບໍ່ຍອມຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

1. **ລັກສະນະຂອງຄົນໄງ່ຈ້າ:** (ເພງສັຣເສີນ 53: 1-4)

ເພງສັດເສີນບົດນີ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ “ຄົນໂງ່.” ຄົນໂງ່ໃນທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຈິດສຳນຶກຝ່າຍຈິດວິນຍານ ຫລືຄົນທີ່ບໍ່ມີຫລັກຫມັ້ນຈະຮືຍາ. ຄົນໂງ່ຄືຄົນທີ່ໃຫ້ຄວາມຢາກຝ່າຍເນື້ອໜັງເປັນຫລັກຂອງຊີວິດ. ໃນ 1 ຊາມູເອນ 25, ກະສັດດາວິດໄດ້ພົບຄົນປະເພດນີ້ຜູ້ນຶ່ງ; ລາວມີຊື່ວ່າ ນາບານແລະພັລຍາຂອງລາວຊື່ວ່າ ອາບິກາຍ; ນາງເຄີຍເວົ້າເຖິງສາມີຂອງຕົນໃນຕອນນຶ່ງວ່າ “ລາວສົມຊື່ລາວນັ້ນແຫລະ” (1 ຊມອ 25:25). ສົມຊື່ເພາະນາບານໃນພາສາເຮັບເຮີແປວ່າ ໂງ່. ເພງສັດເສີນ 53: 1 ບອກວ່າ “ຄົນໂງ່ຈຳເວົ້າຢູ່ໃນໃຈຂອງຕົນວ່າ, “ບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ.” ຄົນທັງຫລາຍໃນສມັຍດຶກດຳບັນພາກັນເຊື່ອເຮືອງພຣະເຮືອງເຈົ້າ ແລະເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຄິດທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີ. ທຸກຄົນໃນສມັຍເດີມມີພຣະເຈົ້າຫລາຍໆອົງ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພຣະບັນຍັດ ຫລືກຳນົດກົດເກນຫຍັງສຳລັບຜູ້ເຊື່ອ ເໝືອນກັບອີໂລຣິມ ພຣະເຈົ້າຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອັນ ຊຶ່ງຄົນໂງ່ໄດ້ປະຕິເສດ.

ຄົນໂງ່ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ບໍ່ຄິດພິຈາລະນາເຮືອງການຊົງເປັນຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຍອມຮັບວ່າມີພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພຣະອົງຊົງມີສ່ວນຫຍັງໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ຫລືພວກເຂົາອາດຈະດຳເນີນຊີວິດຕາມໃຈຊອບຂອງຕົນເໝືອນກັບວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ມີເລີຍ. ມີຫລາຍຄົນໃນສມັຍນີ້ທີ່ຢູ່ໃນສະພາບນີ້. ໃນ 53: 2 ພວກເຮົາເຫັນຮູບພາບ ພຣະເຈົ້າຊົງທອດພະເນດຈາກສວັນຊອກຫາມະນຸດຜູ້ທີ່ສລາດ (ເຂົ້າໃຈ) ແລະສແວງຫາພຣະອົງ; ຄົນໂງ່ບໍ່ສົນໃຈເຮືອງຈິດວິນຍານແລະຊີວິດ ແຕ່ຄົນສລາດຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ດີຮູ້ຊົ່ວ; ຄົນສລາດຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ຜູ້ຊົງສ້າງທຸກຢ່າງໃນຈັກວານຊົງຕ້ອງການມີຄວາມສັມພັນກັບມະນຸດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ. ຄົນສລາດຮູ້ວ່າທາງຂອງມະນຸດນຳໄປສູ່ຄວາມວ່າງເປົ່າ, ສະນັ້ນຄົນສລາດຈຶ່ງສແວງຫາແນວທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງສແວງຫາຄົນພວກນີ້ໃນໂລກມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເສີຍພຣະທັຍເມື່ອຊົງພົບວ່າ “ເຂົາທັງຫລາຍກຳທຳຜິດເຫມືອນກັນຫມົດ ບໍ່ມີຈັກຄົນດຽວທີ່ກະທຳດີ ບໍ່ມີເລີຍ” (53:3). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳຣວດຈິດໃຈມະນຸດ; ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງພົບຄື: ນຶ່ງ, ພວກເຂົາໄດ້ຫັນໜີແລະເສື່ອມຊາມໄປໝົດ; ສອງ, ພຣະອົງຊົງພົບວ່າ “ບໍ່ມີຈັກຄົນດຽວທີ່ກະທຳດີ;” ສາມ, ພຣະອົງຊົງພົບວ່າມະນຸດບໍ່ມີປັນຍາ (53:4); ສີ່, ພຣະອົງຊົງພົບວ່າຄົນຊົ່ວຊ້າໄດ້ກິນກິນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ; ສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງພົບວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍອ້ອນວອນຫາພຣະອົງ. ມະນຸດໄດ້ຕັ້ງໜ້າໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຂາດປັນຍາ ແລະພາກັນເສື່ອມຊາມໄປ; ມະນຸດບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຕໍ່ສູ້ຜູ້ທີ່ສແວງຫາພຣະອົງ.

2. ຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສາຄົນໂງ່: (ເພງສັດເສີນ 53: 5)

ຜູ້ຂຽນກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ເຖິງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງຢູ່ໃນໃຈຂອງຄົນໂງ່ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງເປັນຢູ່ ແລະທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ການກັບພຣະອົງສຳລັບການເລືອກຂອງຕົນ. ຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກຄົນໂງ່ມີຢູ່ສອງວິທີ.

ນຶ່ງ, ເນື່ອງຈາກວ່າຄົນໂງ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງກໍຊົງອອກຫ່າງຈາກພວກເຂົາ. ສະນັ້ນຄົນໂງ່ຈຶ່ງຮູ້ສຶກມີຄວາມຢ້ານກົວ ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ເປັນໜ້າຢ້ານກົວ. ສິ່ງນຶ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ເຊື່ອຄືສັນຕິ

ສຸກຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລາສັບສົນ; ເຖິງພວກເຮົາຈະເດີນຜ່ານຄວາມມືດໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມ
ຍ້ານກົວເພາະພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງນີ້, ຈະຍ້ານກົວເຖິງແມ່ນປັນຫາມີພຽງ
ນ້ອຍດຽວ.

ສອງ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງແບບແຈ້ງໆເລີຍ. “ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກະຈາຍກະດູກ
ຂອງຄົນທີ່ຕັ້ງຄ້າຍສູ່ເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ອາຍ.” ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ການເຈັບປ່ວຍ ຫລືຄວາມ
ຕາຍເພື່ອພິພາກສາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດພຣະອົງ ຫລືຜູ້ທີ່ກໍ່ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງ. ສະນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນຣະວັງໃຫ້ດີ
ເຮືອງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຊົງອອກຫ່າງ ຫລືການຊົງລົງໂທດໂດຍກົງ.

3. ການປົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ: (ເພງສັດເສີນ 53:6)

ແນ່ນອນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຈະຊົງພິພາກສາຄົນໂງ່; ແລະການປົດປ່ອຍໄພ່ພົນແລະຜູ້ທີ່ສແວງຫາພຣະອົງກໍເປັນ
ເຮືອງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ. ພຣະທັມຂໍ້ນີ້ເລີ່ມດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຊຶ່ງເປັນເໝືອນຄຳຖາມວ່າ, “ຂໍຊົງຊ່ອຍກູ້ເພື່ອອິສຣາ
ເອນມາຈາກຊີໂອນເສັງເຖີດ.” ນັ້ນຄືການອ້ອນວອນໃຫ້ປົດປ່ອຍອອກຈາກມືຂອງຄົນໂງ່ທີ່ອ້ອມຮອບໄພ່ພົນ
ຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະທຳລາຍພວກເຂົາ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຟັງຄຳອ້ອນວອນຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ; ພຣະອົງຈະຊົງນຳຄວາມລອດພົ້ນ ແລະການປົດ
ປ່ອຍມາໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ການປົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະອອກມາຈາກພູຊີໂອນ; ພູຊີໂອນ
ເປັນສັນຍາລັກຂອງການຊົງສະຖິດຢູ່ດ້ວຍຂອງພຣະເຈົ້າ ສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ຖ່ອມຕົວ, ເພິ່ງພາ
ໃນພຣະເຈົ້າ, ແລະອ້ອນວອນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກຊີໂອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມໝັ້ນ. ເວລາຄວາມໝັ້ນມາເຖິງ
ໃຫ້ພວກເຮົາຊົມຊື່ນຍິນດີ; ຜູ້ຂຽນກ່າວວ່າ “ໃຫ້ຢາໂຄບຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະອິສຣາເອນຍິນດີເຖີດ!”

ຄວາມໝາຍສຳລັບວັນນີ້

ຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງໃນສັມຍນີ້ຍັງມີຄວາມທຸກໂສກຊ້ອນຢູ່; ບ້ານເມືອງຂອງພວກເຮົາເຕັມດ້ວຍຄວາມ
ສັບສົນວຸ້ນວາຍ: ສົງຄາມບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ເສຖກິດຕົກຕ່ຳ, ເຫດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກຍາມ, ຄວາມທຸກລຳຍາກ ແລະ
ຄວາມຫົວກຳມີຢູ່ທຸກບ່ອນ. ປີ 2013 ກໍຄົງຈະເໝືອນເດີມ. ຄວາມຈະເຣີນດ້ານຄວາມຮູ້, ວິທະຍາສາດ, ແລະ
ເທັກໂນໂລຢີເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຄິດວ່າພວກເຂົາບໍ່ຕ້ອງການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຊີວິດ. ການຂາດຈຣິຍະທັມ
ໃນສັງຄົມຄືຜົນຮັບຢ່າງນຶ່ງເມື່ອບໍ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນຮາກ. ພວກເຮົາຫລາຍຄົນໄດ້ກາຍເປັນຄົນໂງ່ (ພສສ 53).

ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ກາຍເປັນຄົນໂງ່; ຮູ້ພຣະເຢຊູພໍແຕ່ຢາກໄປສວັນແຕ່ບໍ່ໃຫ້ພຣະອົງເປັນ
ພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ບາງຄົນມັກອ່ານພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຄຣິສຕຽນ ແຕ່ຂ້າມພຣະຄຳ
ທີ່ບອກໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານ ຫລືເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້. ຫລາຍຄົນຮ້ອງເພິ່ງສັດເສີນພຣະເຈົ້າເຊົ້າວັນອາທິດ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍ
ເອີ້ນຊື່ພຣະເຈົ້າແຕ່ວັນຈັນເຖິງວັນເສົາ. ບຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກຝ່າຍຈິດວິນຍານ ແລະພຣະຄັມພິ
ເອີ້ນພວກເຂົາວ່າ “ຄົນໂງ່” ແລະບອກວ່າພວກນີ້ຈະບໍ່ມີການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ

1. ເປັນຫຍັງບາງເທື່ອຄຣິສຕຽນພາກັນເຮັດຄືບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າມີຈິງ?
2. ເວລາພວກເຮົາພົບພໍ້ກັບຄົນທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາຈະປະພຶດຕົວຢ່າງໃດ?
3. ພວກເຮົາຈະເປັນບຸກຄົນທີ່ຕື່ນຕົວຝ່າຍຈົດວິນຍານແຕ່ວັນຈັນເຖິງວັນເສົາໄດ້ວິທີໃດ?
4. ເວລາພຣະເຈົ້າຊົງທອດພຣະເນດເບິ່ງຈິດໃຈຂອງທ່ານ, ພຣະອົງຊົງເຫັນຫຍັງແດ່?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ຄໍາຮ້ອງໄຫ້ແບບໝົດຫວັງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ 69

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພງສັຣເສີນ 69

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນຄວາມລຳບາກ, ຜູ້ຊຽນເພິ່ງຮ້ອງໄຫ້ຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຫລຽວຫາໃຜເມື່ອບໍ່ມີບ່ອນໄປແລ້ວ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສລຸບເບິ່ງຄຳອ້ອນວອນແບບໝົດຫວັງຂອງຜູ້ຊຽນເພງສັຣເສີນບົດນີ້ ແລະ ເບິ່ງວິທີທີ່ຄຳອ້ອນວອນນີ້ຈະຖືກກັບຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ຄຳນຳ

ຜູ້ຊຽນບົດເພງໄດ້ບໍ່ລຍາຍສະພາບການອັນເກີນກຳລັງ ກ່ອນຈະອ້ອນວອນຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂໍຄວາມຍຸຕິທັມຕໍ່ພວກຜູ້ທີ່ຂົ່ມເຫງຂອງເຂົາ. ທ່ານສລຸບດ້ວຍການສັຣເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈ.

ຄົງຈະບໍ່ມີໃຜທີ່ບໍ່ເຄີຍຈົມວ່າໃນຊີວິດ. ຫລາຍຄົນຈົມວ່າເພາະບາງຢ່າງໃນຊີວິດບໍ່ໄດ້ເປັນໄປຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນໄວ້; ບາງຄັ້ງອາດຈະເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຮ້າຍຈາກທ່ານໝໍ, ຂ່າວທີ່ຈະປ່ຽນແປງຊີວິດໂດຍບໍ່ມີທາງອອກ. ຄວາມຈຸ້ນວາຍສັບສົນໃນຊີວິດເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນຍາກໃນການທີ່ຈະເຮັດຕາມແນວທາງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບົດເພງສັຣເສີນ 69 ແມ່ນລາຍມືຂອງບຸກຄົນທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນປັນຫາ. ປັນຫາມີຢູ່ພາຍນອກແລະພາຍໃນຕົວເອງ; ຄົນທີ່ກຽດຊັງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນກຳລັງຈະເອົາຊີວິດເຂົາ; ອັນຕະລາຍຕ່າງໆໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພາະລາວສແວງຫາທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດຂອງຕົນ.

ຖ້າມາກາງຄວາມກົດດັນແລະການປະຕິເສດຂອງຄົນທັງຫລາຍ ແລະຄວາມມືດງຽບຈາກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຊຽນຮູ້ສຶກວ່າລາວບໍ່ມີທີ່ເພິ່ງ. ແຕ່ລາວເຊື່ອແລະຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດດ້ວຍເຖິງຈະບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນພຣະອົງ. ສະນັ້ນລາວຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ອ້ອນວອນຂໍການຊ່ວຍເຫລືອ. ບົດຮຽນນີ້ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໃນເວລາທຸກລຳບາກ.

1. ຄຳຈົມວ່າ: (ເພງສັຣເສີນ 69: 1-12)

ຜູ້ຊຽນໄດ້ວາດພາບຂອງເຫດການທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ລາວເຫລືອທຶນ. ປັນຫາພັດໃສ່ຊີວິດເໝືອນກະແສນ້ຳຖ້ວມພັດຂຶ້ນຈຸຄໍ (ຂໍ້ 1); ລາວອິດອ່ອນຍ້ອນຮ້ອງຂໍການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າຈົນເຈັບລຳຄໍ (ຂໍ້ 3). ໃນຂໍ້ 4 ລາວທູນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ບັນດາຄົນທີ່ກຽດຊັງຂ້າພຣະອົງໂດຍໄຮ້ເຫດຜົນມີຫລາຍຍິ່ງກວ່າເສັ້ນຜົມ

ເທິງຫົວຂ້າພຣະອົງ.” ຜູ້ກ່ຽວຖືກຜູ້ຫາວ່າໄດ້ລັກໂລບ ແລະໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ສິ່ງຄົນສິ່ງຂອງຕ່າງໆ; ຜູ້ຂຽນບ້ອງກັນຕົວເອງວ່າບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຄວາມບາບ, ເພາະຖ້າໄດ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າກໍຊົງຊາບ (ຂໍ້ 5-6).

ຜູ້ຂຽນສລຸບວ່າຕົວເອງຖືກນິນທາແລະຖືກອັບອາຍຂາຍໜ້າເພາະໄດ້ສແວງຫານ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ (ຂໍ້ 7). ທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເຮັດບໍ່ວ່າຈະເປັນອຸທິດຕົວ, ການອິດເຂົ້າ, ຫລືການຖ່ອມຕົວແມ່ນຖືກໝິ່ນປມາດ ແລະເຍາະເຍີ້ຍ. ຊີວິດຂອງລາວໄດ້ກາຍເປັນເພງລໍ້ຫລິ້ນຂອງຄົນຂີ້ເຫລື້າ (ຂໍ້ 9-12). ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຍັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນສມັຍນີ້; ເວລາພວກເຮົາສແວງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະຢູ່ໃກ້ພຣະອົງ, ສັງຄົມຂອງໂລກນີ້ຈະພຍາຍາມຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາຫລາຍຂຶ້ນທຸກເວລາ.

2. ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍ: (ເພງສັຣເສີນ 69: 13-21)

ເລີ້ມຈາກຂໍ້ 13, ຜູ້ຂຽນໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍອີກເທື່ອນຶ່ງ. ເຖິງພຣະເຈົ້າຈະຊົງງຽບສັງດ ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ລົດລະໃນການຂໍ ເພາະຮູ້ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊົງຮັກແລະອິດູແລະພຣະອົງຈະຊົງຕອບຄໍາອ້ອນວອນຕາມເວລາຂອງພຣະອົງ.

ຜູ້ຂຽນສືບຕໍ່ອ້ອນວອນຂໍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າເພາະລາວລະນຶກເຖິງການຊົງຊ່ວຍໃນອະດີດ; ການລະນຶກເຖິງພຣະຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ ຊ່ວຍຜູ້ຂຽນໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕອບແນ່ນອນ.

ໃນການດໍາເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຮ້ອນຮົນຂອງພວກເຮົາແລະເວລາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ຜູ້ຂຽນຮູ້ວ່າບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາພົບກັບຄວາມລໍາບາກ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ຂໍພຣະເຈົ້າຢ່າຊົງໃຫ້ສັດຕູແລະສະພາບການຂອງເຂົາໄດ້ຊ້ຳຊະນະ. ໃນຂໍ້ 18 ທ່ານອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂໍມາໃກ້ຂ້າພຣະອົງ ຊົງໄຖ່ຂ້າພຣະອົງໄວ້ ເພາະສັດຕູຂອງຂ້າພຣະອົງ ຂໍຊົງຊ່ອຍກູ້ຂ້າພຣະອົງ.” ຂໍ້ 17-18 ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ຂຽນໄດ້ເພິ່ງແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເພື່ອຈະພົ້ນພັຍ.

3. ຮ້ອງໃຫ້ຂໍການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 69: 22-29)

ເລີ້ມຈາກຂໍ້ 22 ເປັນຕົ້ນໄປ, ຜູ້ຂຽນໄດ້ອ້ອນວອນຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົງລົງໂທດສັດຕູຂອງລາວຢ່າງສເພາະເຈາະຈົງ; ໃນຕອນນີ້ ລາວຄົງລືມເຮື່ອງຮັກສັດຕູທີ່ພຣະທັມໄດ້ສອນໄວ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີພວກເຮົາຮູ້ວ່າລາວໄດ້ເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າແບບຈາກໃຈຈົງ. ນັ້ນລະຄືຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດຊາດເຮົາ, ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຊາບດີ.

ບາງຄົນໃຫ້ຄໍາເຫັນວ່າພຣະທັມໃນພາກນີ້ບໍ່ຄວນຈະຖືກບັນທຶກໄວ້ ເພາະເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ບໍ່ເໝາະສົມແລະບໍ່ກົງກັບຄໍາສອນສ່ວນໃຫຍ່ໃນພຣະຄໍາພິ. ຄວາມຈົງແລ້ວພຣະທັມປະເພດນີ້ໄດ້ບອກຄວາມຈິງກ່ຽວກັບມະນຸດຊາດ; ຜູ້ທີ່ຮັກແລະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຮວມທັງບັນພະບຸຣຸດໃນພຣະຄໍາພິຫລາຍຄົນກໍເຄີຍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພວກເຮົາໃນສມັຍນີ້ກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກປະເພດນີ້ເຊັ່ນກັນ; ການສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກໃນໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າຟັງ ອາດຈະຊ່ວຍໃຫ້ລະບາຍຄວາມພາຍໃນໃຈ. ນອກນັ້ນ ວິທີທີ່ຈະລົດຜ່ອນອາຣົມຮ້າຍ ແລະຄຽດແຄ້ນໃນຊີວິດຄືຢ່າ

ປ່ອຍໃຫ້ເນື້ອໜັງນໍາພາຊີວິດ, ແຕ່ໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດເປັນຜູ້ຊົງນໍາພາ, ແລ້ວອາຣົມເຊັ່ນນີ້ກໍຈະຄອຍ
ຫາຍໄປຈາກຊີວິດຄຣິສຕຽນ.

4. ຄໍາສັ່ງເສີນຢ່າງໝັ້ນໃຈ: (ເພງສັ່ງເສີນ 69: 30-36)

ຄວາມຫວັງຖ້າມການປັນຫາ ແລະຄໍາສັ່ງເສີນໄດ້ລະເບີດອອກຈາກໃຈຂອງຜູ້ຊຽນ. ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຊຽນໄດ້
ຮ້ອງໃຫ້ອ້ອນວອນຫາພຣະເຈົ້າ, ລາວກໍຮູ້ສຶກໄດ້ຢູ່ໃກ້ພຣະອົງ; ໃນຂະນະທີ່ລາວໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ,
ລາວໄດ້ເກີດມີຄວາມຫວ່າງໃຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງທີ່ໄດ້ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ. ຜູ້ຊຽນໄດ້ລະນຶກເຖິງຄວາມຮັກ
ແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເຮັດໃຫ້ລາວສາມາດຮ້ອງໄຫ້ຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມໝັ້ນ
ໃຈວ່າພຣະອົງຊົງຮັບຟັງແລະຈະຊົງປົດປ່ອຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ຂໍ້ 33 ບອກວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຟັງຄົນ
ຂັດສິນອ້ອນວອນຫາ ແລະບໍ່ລືມໄລປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກຈໍາຈອງ.”

ໃນພາກຕົ້ນຂອງບົດເພງສັ່ງເສີນນີ້ ຜູ້ຊຽນຫວ່າງໃຍຢ້ານຊີວິດຂອງລາວຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນສະດຸດ; ໃນຕອນນີ້
ລາວກ່າວວ່າເມື່ອຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງທໍາງານໃນຊີວິດຂອງລາວໂດຍຊົງຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກ
ນໍ້າຖ້ວມແລ້ວ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງທາງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ຊຽນໄດ້ພົ້ນຈາກສະພາບ
ທີ່ຄິດວ່າໝົດຫວັງ. ສິ່ງນີ້ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ກັບທຸກຄົນທີ່ນໍາປັນຫາເຂົ້າທູນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົວ
ແລະຈິງໃຈ ແລະເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຕອບຄໍາອ້ອນວອນຕາມເວລາຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍສໍາລັບວັນນີ້

ພວກເຮົາທຸກຄົນເຄີຍມີປະສົບການໃນທໍານອງທີ່ວ່າ ບຸກຄົນອື່ນຫລືສະພາບການເຮັດໃຫ້ຊີວິດເຮົາລໍາບາກ.
ຄວາມຈິງແລ້ວຄົງບໍ່ມີໃຜທີ່ປາຖນາຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ກໍເປັນເລື່ອງທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້. ເມື່ອຄວາມລໍາບາກເຂົ້າມາໃນຊີ
ວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາສາມາດອ້ອນວອນ ແຕ່ບາງຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ກໍຣະນີນ້ອຍໆກາຍ
ເປັນປັນຫາໃຫຍ່. ເມື່ອພວກເຮົາອ້ອນວອນ ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຊັກຊ້າໃນການຊ່ວຍເຫລືອ, ພວກເຮົາກໍຊອກ
ຫາວິທີແກ້ໄຂເອງ. ໃນກໍຣະນີສຸດທ້າຍນີ້, ຄວາມວຸ້ນວາຍມັກຈະມີຫລາຍຂຶ້ນ ແລະເປັນຫາເຫລົ່ານັ້ນຈະໃຫຍ່
ຂຶ້ນຖ້ວມຫົວພວກເຮົາ.

ບົດເພງສັ່ງເສີນ 69 ສອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຟັງຄວາມຈົ່ມວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງໄຫ້ຫາ
ພຣະອົງ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາຈະຊົງແກ້ໄຂປັນຫາຕ່າງໆຕາມເວລາຂອງພຣະອົງ; ເວລາ
ພວກເຮົານໍາປັນຫາມາຫາພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຜູ້ຄົນຫລືສະພາບການຈະບໍ່ສາມາດກິນ
ກິນພວກເຮົາໄດ້. ນອກນັ້ນ ຖ້າພວກເຮົານໍາປັນຫາມາຫາພຣະເຈົ້າເລື້ອຍໆ, ພວກເຮົາກໍຈະຫຍັບເຂົ້າໃກ້
ພຣະອົງທຸກໆຄັ້ງ; ພ້ອມກັນນັ້ນພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ໃນຂະນະທີ່ລໍຄອຍຄໍາຕອບ, ຄວາມກະວົນກະວາຍຈະ
ຫາຍໜີຈາກຈິດໃຈ ແລະສຽງເພງແລະຄໍາສັ່ງເສີນຈະເຂົ້າມາແທນທີ່.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເຮືອງການຕໍ່ສູ້ໃນການອ້ອນວອນ ແລະການລໍຄອຍເວລາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່? ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນແດ່?
2. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດກ່ຽວກັບການຈຶ່ມວ່າ ຫລືການສັ່ຖາມພຣະເຈົ້າໃນເວລາອ້ອນວອນ?
3. ມີຈັກເທື່ອແລ້ວທີ່ການອ້ອນວອນແບບຈິງໃຈໄດ້ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກສະພາບທີ່ຄິດວ່າໝົດຫວັງແລ້ວ? ສິ່ງນັ້ນປ່ຽນສະພາບການແນວໃດແດ່?
4. ກ່ຽວກັບຄວາມລຳບາກໃນຊີວິດ, ຊີວິດທ່ານໄດ້ສອນຄົນອື່ນໆແນວໃດແດ່?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ເປັນພຍານເຮືອງຄວາມປອດພັຍແລະການບົດປ່ອຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັຣເສີນ 91

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພງສັຣເສີນ 91

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມປອດພັຍແລະການບົດປ່ອຍໃນສະພາບຮ້າຍຂາດຕ່າງໆ ເພື່ອໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ຕ້ອງຍ້ານກົວ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄວາມຍ້ານກົວຂອງພວກເຮົາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສລຸບເບິ່ງຄຳພຍານຂອງຜູ້ຂຽນເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານຄວາມປອດພັຍແລະການບົດປ່ອຍ ແລະເປັນພຍານສ່ວນຕົວເຮືອງຄວາມປອດພັຍແລະການບົດປ່ອຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳໃນຊີວິດຂ້ອຍ.

ຄຳນຳ

ເພງສັຣເສີນ 91 ບໍ່ລຍາຍເຖິງຄວາມປອດພັຍແລະສັນຕິສຸກຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ເດັກນ້ອງມັກຈະແລ່ນຫາພໍ່ແມ່ ຫລືຜູ້ປົກຄອງເວລາມີສິ່ງເຮັດໃຫ້ຍ້ານກົວ; ບາງຄັ້ງຜູ້ໃຫຍ່ກໍມີກຳລັງບໍ່ພຽງພໍໃນການຕໍ່ສູ້ພັຍອັນຕະຣາຍ ຫລືໃນການຄຸ້ມຄອງພວກລູກທັງຫລາຍ. ແຕ່ຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະພຣະອົງຊົງສາມາດຊ່ວຍໄດ້ທຸກເວລາ. ຜູ້ຂຽນບົດເພງນີ້ໄດ້ບໍ່ລຍາຍເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈແລະຄວາມຫວັງຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນຮິດອຳນາດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

1. ຄຳໝັ້ນໃຈ: (ເພງສັຣເສີນ 91:1-2)

ພວກຜູ້ຂຽນໃນສມັຍກ່ອນມັກໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ມີຄວາມໝາຍຄ້າຍຄືກັນຊ້ຳກັນໃນປະໂຫຍກດຽວກັນເພື່ອເນັ້ນຄວາມໝາຍ; ຕົວຢ່າງໃນຂໍ້ 1, “ຜູ້ໃດທີ່ເພິ່ງ...ຜູ້ທີ່ຢູ່.” ເພິ່ງ ແລະ ຢູ່ ໃນພາສາລາວມີຄວາມໝາຍຄ້າຍຄືກັນ. ການຂໍເພິ່ງເຮືອນ ຫລືການຂໍຢູ່ເຮືອນ ມີຄວາມໝາຍດຽວກັນ; ພວກເຮົາສາມາດໃຊ້ຄຳວ່າ ເພິ່ງ ຫລື ຢູ່ ໄດ້ເວລາເວົ້າເຖິງການເພິ່ງພາໃນພຣະເຈົ້າ.

ການປ້ອງກັນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ມີຄວາມໝາຍຄ້າຍຄືກັນ; ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຄືຜູ້ທີ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງປ້ອງກັນໄວ້. ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ ແລະ ພຣະຜູ້ຊົງອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ ກໍອະທິບາຍເຖິງຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ; ແຕ່ການຂຽນປະເພດນີ້ແມ່ນເຈຕນາເນັ້ນເຖິງຮິດອຳນາດອັນມະຫາສານທີ່ບໍ່ມີໃຜປຽບເໝືອນ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ມີອຳນາດເດັດຂາດ ສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງປ້ອງກັນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາທຳລາຍໄດ້.

ຜູ້ຂຽນກ່າວວ່າ “ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ປ້ອງກັນແລະຄຸ້ມຄອງຂອງຂ້າພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າ

ພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈໃນພຣະອົງ” (ຂໍ້ 2). ໃນພາສາໄທ ແລະອັງກິດ, ພຣະທັມຂໍ້ນີ້ໄດ້ຂຽນວ່າ “ພຣະອົງຊົງເປັນປ້ອມປຣາການ ແລະເປັນທີ່ລີ້ພັຍຂອງຂ້າພຣະອົງ.” ໃນທີ່ນີ້ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ “ປ້ອມປຣາການ” ແລະ “ທີ່ລີ້ພັຍ” ກໍບອກເຖິງທີ່ບ່ອນທີ່ປອດພັຍຈາກສັດຕູ. ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະພົບພັຍອັນຕະຣາຍປະເພດໃດກໍຕາມ ພວກເຮົາບໍ່ຍ້ານເພາະພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເຮືອນຂອງພວກເຮົາ.

2. ຣະບົບ ແລະຄວາມໝາຍ: (ເພງສັຣເສີນ 91:3-4)

ກາບກອນ ຫລືບົດເພງສາມາດບັລຍາຍຄວາມຮູ້ສຶກໄດ້ຫລາຍກວ່າພາສາປາກ; ຜູ້ຂຽນກາບກອນມັກໃຊ້ຄຳເວົ້າແບບໜັກແໜ້ນ ແລະສັ້ນໆເພາະຈຳນວນຄຳເວົ້າໃນແຕ່ລະແຖວຈະຕ້ອງໄດ້ຈຳກັດ. ໃນບົດເພງສັຣເສີນ 91 ນີ້ ຜູ້ຂຽນກໍໄດ້ໃຊ້ຣະບົບນັ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມຈຸດປະສົງຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ຫລັງຈາກໄດ້ວາງພື້ນຖານເລື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງຄຸ້ມຄອງແລະປ້ອງກັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ຜູ້ຂຽນກໍເລີ່ມເສີມສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ກັບຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍໂດຍເວົ້າເຖິງຄວາມຫວັງໃຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ຂຽນໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າແລະວັດຖຸທີ່ທຸກຄົນຄຸ້ນເຄີຍໃນສມັຍນັ້ນ. ທຸກຄົນຮູ້ວ່າ “ບ້ວງແຮ້ວ” ບອກເຖິງພັຍອັນຕະລາຍທີ່ຊ້ອນຢູ່ (ພາສາໄທເວົ້າວ່າ “ກັບດັກ”). ພຍາດໂຣຄາ ກໍເປັນເລື່ອງໜ້າຍ້ານເໝືອນກັນ ເພາະໂຣກຣະບາດໝາຍເຖິງຄວາມຕາຍແລະຄວາມພິນາດເກີນກວ່າມະນຸດຈະຢຸດຢັ້ງໄດ້. ແຕ່ຂໍ້ 4 ບອກວ່າ, “ພຣະອົງຊົງຕຸ້ມທ່ານດ້ວຍປົກຂອງພຣະອົງ ທ່ານຈະປອດພັຍພາຍໃຕ້ການພິທັກຮັກສາຂອງພຣະອົງ.”

ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່; ພຣະອົງຜູ້ຊົງມີອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ຈະປົກປັກຮັກສາໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ; ພວກເຮົາສາມາດໄວ້ໃຈເຊື່ອວ່າພຣະອົງຈະຊົງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ; ການປ້ອງກັນຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ; ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະສາມາດທຳລາຍກຳແພງທີ່ພຣະອົງຊົງອ້ອມໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໄວ້.

3. ບໍ່ຕ້ອງແຕກຕື່ນ: (ເພງສັຣເສີນ 91: 5-10)

ໃນສມັຍນັ້ນ ພັຍອັນຕະລາຍສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ. ວິນຍານຊົ່ວລົບກວນເວລາກາງຄືນ; ສັດຕູຫລອນໂຈມຕີຍາມກາງເວັນ; ໂຣກພັຍຄຸກຄາມໃນຄວາມມືດ; ພັຍພິບັດທຳລາຍຍາມທຸ່ງງວັນ. ແຕ່ພຣະຄຳໝູນໃຈເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ອາດຈະມີພັນຄົນລົ້ມຕາຍລົງໃກ້ທ່ານ ສິບພັນຄົນຈະຕາຍອ້ອມຮອບທ່ານ ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະຣາຍຢ່າງໃດຫມົດ”(ຂໍ້ 7).

ຜູ້ຂຽນໄດ້ໝູນໃຈຜູ້ອ່ານວ່າຜູ້ທີ່ເພິ່ງພາໃນພຣະເຈົ້າຈະພົ້ນຈະອັນຕະຣາຍຕ່າງໆ; ຂໍ້ 9-10 ເນັ້ນວ່າ “ເນື່ອງຈາກວ່າທ່ານໄດ້ເອົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ປ້ອງກັນທ່ານ ແລະເອົາພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດເປັນທີ່ເພິ່ງຂອງທ່ານ ພັຍວິບັດຈະບໍ່ມາຕີກຖືກທ່ານ ຄວາມໂຫດຮ້າຍຈະບໍ່ມາໃກ້ເຮືອນຂອງທ່ານ.”

4. ຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣ 91:11- 16)

ເພື່ອເນັ້ນເຖິງຄວາມແນ່ນອນໃນການພິທັກຮັກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຂຽນໄດ້ນຳຜູ້ອ່ານໄປເຖິງເລື່ອງທູດສວັນ. ທູດສວັນໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດຂອງອິສຣາເອັນ; ທູດສວັນໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຜູ້ສົ່ງຂ່າວ (ປຖກ 16: 9-10), ໄດ້ເປັນນັກຮົບ (ຈບຊ22:31), ແລະໄດ້ເປັນຜູ້ເລົ່າໂລມ (1 ກສ 19: 5-7). ໃນຂໍ້ 11, ຜູ້ຂຽນເວົ້າເລື່ອງທູດສວັນເບິ່ງແຍງຮັກສາໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ; ທູດສວັນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງຊົງບັນຊາ; ທູດສວັນເປັນພຣະຫັດຂອງສວັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄປ.

ຂໍ້ 12-13 ອາດຈະເປັນພຽງຄຳສົມມຸດເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເຖິງການຊົງພິທັກຮັກສາຂອງສວັນ; ຕົວຢ່າງໃນຂໍ້ 4 ບອກວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະຕຸ້ມເຈົ້າໄວ້ດ້ວຍປົກຂອງພຣະອົງ.” ແນ່ນອນທີ່ສຸດ, ພຣະເຈົ້າຊົງບໍ່ມີປົກເໝືອນນົກ; ໃນຕອນນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຄົງບໍ່ຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ທູດສວັນອຸ້ມພວກເຮົາໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຕະສະດຸດກ້ອນຫີນ; ພຣະອົງຄົງບໍ່ມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາໄປຢຽບຢຳສິ່ງໂຕ ແລະກູ່ເຫຼົ່າ.

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າສັດຕ່າງໆທີ່ເວົ້າເຖິງໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ສາມາດເປັນອັນຕະຣາຍສຳລັບຜູ້ຊົງຊົມໃນສັມຍນັ້ນ. ຫລາຍຄົນຖືກສົງໂຕກັດກິນ; ງູພິດເປັນພັຍທີ່ລີ້ຊ່ອນຢູ່ສຳລັບຄົນຢ່າງ. ແຕ່ທຸກຢ່າງນີ້ແມ່ນເຈຕນາບອກເຖິງການປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຈາກພັຍອັນຕະຣາຍຕ່າງໆຂອງຊີວິດທີ່ພວກເຮົາເຈົ້າຮູ້ດີ. ຂໍ້ 14 ສລຸບທຸກຢ່າງທີ່ເວົ້າກັນມາ; “ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະຊ່ອຍຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາໃຫ້ພົ້ນພັຍແລະຄຸ້ມຄອງຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາ.” ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຜູ້ເຊື່ອຄື: ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນພັຍ ແລະຄຸ້ມຄອງ.

ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່; ພຣະອົງຈະຊົງນຳພາປົກປັກຮັກສາທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງສັນຍາວ່າຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຮົາ; ສະນັ້ນພວກເຮົາສາມາດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັນຕິສຸກແລະຢ່າງເສລີພາບໃນພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

ບົດຮຽນສຳລັບຊີວິດ

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຊົງປົດປ່ອຍໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງຈາກພັຍອັນຕະຣາຍຕ່າງໆ; ນອກນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄຳພຍານຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງໃນປະຫວັດສາດ. ຫລາຍຄົນຮັບຮູ້ວ່າເພງສັຣເສີນ 91 ເປັນຄຳພຍານເລື່ອງການປົກປັກຮັກສາແບບອັສຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຂະນະດຽວກັນພວກເຮົາກໍຍອມຮັບວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງປົດປ່ອຍລູກຂອງພຣະອົງໝົດທຸກຄົນ; ບາງຄົນພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຖືກປະຫານຊີວິດ, ບາງຄົນໃຫ້ຖືກຂົ່ມເຫງໂດຍນ້ຳມືຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ; ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄຳພຍານໃນບົດເພງນີ້ບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ.

ມະນຸດທຸກຄົນຫ່ວງໃຍເລື່ອງສັດຕິພາບ; ການທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງພົບກັບອັນຕະຣາຍ ຫລື ໂຣກຮ້າຍບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການຊົງຄຸ້ມຄອງໂລກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໂມຄະ. ພວກເຮົາເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆຕາມທັສນະຂອງໂລກນີ້, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເບິ່ງສິ່ງຕ່າງໆຕາມທັສນະຂອງນິຣັນດອນການ.

ເພິ່ງສັຣເສີນ 91 ເນັ້ນເຖິງສະພາບຂອງຈິດໃຈ ຫລາຍກວ່າຄວາມປອດພັຍທາງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາ. ເວລາພວກເຮົາມອບທຸກຢ່າງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຢ້ານກົວຈະຫາຍອອກໄປຈາກຊີວິດ. ການເຊື່ອວາງໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງອັນດີເລີດສໍາລັບຊີວິດພວກເຮົາ ຈະຊ່ວຍເອົາຄວາມບໍ່ແນ່ນອນແລະຄວາມກັງວົນອອກຈາກຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຈະມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫລາຍກວ່ານີ້ບໍ່ ຖ້າຜູ້ຂຽນປັດຍາຍເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອ ແລະການຊົງປົກປັກຮັກສາຂອງພຣະເຈົ້າແບບຂຽນປຶ້ມທັມມະດາ ແທນທີ່ຈະຂຽນເປັນບົດກອນ?
2. ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາຈະຢູ່ທີ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ ໃນເມື່ອເນື້ອໜັງຂອງພວກເຮົາຍັງຄາຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ?
3. ເວລາຜູ້ຂຽນເວົ້າເຖິງໂຣກພັຍ, ລູກທະນູ, ສິງໂຕ, ຫລືພິດ, ຜູ້ກ່ຽວຄິດເຖິງພັຍອັນຕະຣາຍຕ່າງໆສໍາລັບຄົນທັງຫລາຍໃນສັມຍນັ້ນ. ທ່ານຢ້ານຫຍັງແດ່ໃນທຸກມື້ນີ້? ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານເກີດຄວາມກະວົນກະວາຍໃນຊີວິດ?
4. ການເຊື່ອແລະວາງໃຈເຣື່ອງການຊົງຄຸ້ມຄອງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຊ່ວຍເອົາຄວາມຢ້ານອອກຈາກຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້ວິທີໃດ?
5. ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອຈະຊ່ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ໄດ້ຍອມມອບຊີວິດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງນໍາພາ?

ດຣ. ສິດມິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 12

ໃຫ້ເຮົານະມັສການແລ້ວປະຕິບັດຕາມ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ເພງສັຣເສີນ 95
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ເພງສັຣເສີນ 95
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້** ຜູ້ນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຜູ້ປະຕິບັດຕາມ
- ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:** ການນະມັສການວັນອາທິດແລະຊີວິດໃນວັນຈັນຄືກັນແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຊ່ອຍທ່ານພິຈາລະນາການນະມັສການແລະການປະຕິບັດ.

ຄຳນຳ

ການນະມັສການທີ່ປະກອບດ້ວຍການຮ້ອງເພງສັຣເສີນດ້ວຍໃຈໂມທະນາພຣະຄຸນ ນັ້ນເປັນທາດແທ້ຂອງຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ການກະທຳເຊັ່ນນີ້ອາດຈະມີຄວາມໝາຍໜ້ອຍໄປແດ່ ຫາກເອົາແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກໃນຊົ່ວຂະນະນັ້ນເທົ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າອາດພໍພຣະທັຍກັບຜູ້ເຊື່ອແລະປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງໃນບ່ອນນະມັສການ. ເພາະລາວເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ຍິນນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງເວົ້າກັບລາວ.

1. ສ່ວນປະກອບຂອງການນະມັສການ: (ເພງສັຣເສີນ 95:1-5).

ເຮົາໄດ້ເຫັນໂບດໃຫຍ່ໆເພິ່ນມີຄະນະກຸ່ມນັກຮ້ອງປະສານສຽງຮ້ອງວ່າ Choir ແລະ ບາງໂບດກໍມີຮອດ Praise team ເພື່ອນຳຜູ້ຄົນເຂົ້າສັຣເສີນນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນເບີກບານ ພວກເພິ່ນໄດ້ຈ້າງມີອາຊີບມາເປັນຜູ້ນຳໃນພະແນກນີ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນຍາກາດແຫ່ງການນະມັສການນັ້ນຟັດພື້ນໄປກັບສຽງດົນຕີທີ່ປະກອບດ້ວຍນັກຮ້ອງສຽງດີ ນອກນັ້ນຍັງມີ Multi media ໄຟແສງສີຕ່າງໆນາອີກ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນສິ່ງດຶງດູດຈິດໃຈໃຫ້ໄປນະມັສການ ເພາະວ່າເມື່ອເຂົ້າໄປແລ້ວກໍຮູ້ສຶກວ່າມີອາຣົມມ່ວນຊື່ນໄປພ້ອມກັບການນະມັສການນັ້ນ, ພາຍໃນຕຶກອາຄານຂອງໂບດພວກເພິ່ນຍັງມີກິຈກັມແລະອຸປະກອນທຸກຢ່າງເພື່ອຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການ. ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໂບດໃຫຍ່ສາມາດນຳຄົນເຂົ້ານະມັສການແລະມີທຸກຢ່າງຕາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ນະມັສການ, ແຕ່ກໍໜ້າສົງສານໂບດນ້ອຍຄືເຮົາເຈົ້າຂ້ອຍບໍ່ສາມາດເຮັດຄືໂບດໃຫຍ່ໆໄດ້.

ໃນບົດເພງສັຣເສີນ 95 ດາວິດປ່າວປະກາດວ່າ “ມາເຖີດ ໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຮ້ອງເພງຖວາຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ເຮົາກະທຳສຽງຊື່ນບານຖວາຍພຣະສິລາແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍເຂົ້າມາຢູ່ສະເພາະເບື້ອງພຣະພັກດ້ວຍໂມທະນາ ໃຫ້ເຮົາກະທຳສຽງຊື່ນບານຖວາຍພຣະອົງດ້ວຍບົດເພງສັຣເສີນ” (ຂໍ້ 1-2). ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າດາວິດເປັນກະສັດຂອງຊາດຢິວ ເມື່ອເປັນກະສັດຍ່ອມຈະມີອຳນາດຕາມຖານະຂອງກະສັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ການປ່າວປະກາດຂອງເພິ່ນຈຶ່ງກາຍເປັນຄຳສັ່ງ ເມື່ອເປັນຄຳສັ່ງ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດ

ຂອງກະສັດຈຳຕ້ອງປະຕິບັດ ດາວິດຮູ້ດີວ່າຄົນທີ່ມານະມັສການບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນມີຄວາມຊື່ນບານຢາກມາ
ພວກເຂົາມາເພາະເຂົາຍ້ານອຳນາດກະສັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ໃຫ້ເຮົາກະທຳສູງຊື່ນບານເຖິງ
ສອງຄັ້ງ” ການເວົ້າຄວາມດຽວເຖິງສອງຄັ້ງໃນສັງຄົມຂອງຊາດຢົວແລ້ວແມ່ນການເນັ້ນໜັກໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່
ແທ້ໆ.

ດາວິດມີເຫດຜົນທີ່ເອີ້ນປະຊົນເຂົ້ານະມັສການດ້ວຍຄວາມຊື່ນບານກໍເພາະວ່າ “ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງ
ເປັນພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະຊົງເປັນກະສັດຍິ່ງໃຫຍ່ເໜືອພຣະທັງຫລາຍ ທີ່ເລິກຂອງແຜ່ນດິນໂລກຢູ່ໃນ
ພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ທີ່ສູງຂອງພູເປັນຂອງພຣະອົງດ້ວຍ ທະເລເປັນຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງສ້າງມັນ
ແລະພຣະທັດຂອງພຣະອົງຊົງປັ້ນແຜ່ນດິນ” (ຂໍ້ 3-5). ດາວິດບໍ່ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ປະຊົນມານະມັສການ ແຕ່
ໄດ້ຊີ້ແຈງເຖິງຄວາມເປັນຈິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຄົນທັງຫລາຍສົມຄວນຈະຂາບໄຫວ້ນະມັການພຣະອົງ
ແລະການເຂົ້ານະມັສການດ້ວຍໃຈໂມທະນະພຣະຄຸນ ເປັນການສົມຄວນທີ່ເຮົາຫລາຍຈະຕ້ອງມີໃນຈິດວິນ
ຍານຂອງເຮົາ, ພຣະເຈົ້າອາດຈະບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຍ້ອງຍໍພຣະອົງເພື່ອພຣະອົງຈະມີຄວາມຊື່ນບານ
ແຕ່ການຍ້ອງຍໍສັຮເສີນຂອງພວກເຮົານັ້ນອາດຈະເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາສົມຄວນຈະນະມັສ
ການດ້ວຍໃຈຊື່ນບານ ດ້ວຍການຍ້ອງຍໍສັຮເສີນພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງໄດ້ສ້າງສັບສົ່ງທີ່ດາວິດກ່າວນັ້ນໃຫ້
ພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ອາສັຍແລະຫາຢູ່ຫາກິນໃນແຜ່ນດິນຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

2. ການນະມັສການເລີ້ມຕົ້ນຢູ່ໃສ? (ເພງສັຮເສີນ 95: 6-7)

ເປັນຄຳຖາມທີ່ຕອບໄດ້ຍາກ ເພາະລາງຄົນຈະຕອບວ່າຕ້ອງໄປນະມັສການທີ່ໂບດ, ລາງຈະຕອບວ່ານະມັສ
ການຢູ່ໃສກະໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນຈາກໃຈຫລືຈິດວິນຍານ. ທ່ານເດ! ການນະມັສການຂອງທ່ານເລີ້ມຕົ້ນຢູ່ໃສ?
ດາວິດໄດ້ບອກເຖິງເຄັດລັບໃນຂໍ້ນີ້ວ່າ “ມາເຖິດ ໃຫ້ເຮົານະມັສການແລະຂາບລົງ ໃຫ້ເຮົາຄູເຂົ້າລົງຕໍ່ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງພວກເຮົາເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະເຮົາເປັນປະຊາກອນແຫ່ງທີ່ງ່າຍ
ຂອງພຣະອົງ ແລະເປັນແກະແຫ່ງພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ວັນນີ້ຢາກຈະໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຟັງພຣະສຸຣະສູງ
ຂອງພຣະອົງ” (ຂໍ້ 6-7). ແປວ່າໃຫ້ເຮົາຮັບຮູ້ເຈົ້າວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເຕັມລົ້ນໄປດ້ວຍຣິດອຳ
ນາດຊຶ່ງສົມຄວນເຮົາຈະຕ້ອງຄູເຂົ້າກຶ້ມຂາບລົງຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍ

ການຍ້ອງຍໍພຣະນາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນພ້ອມທີ່ຈະຟັງພຣະດຳຣັດຂອງພຣະ
ອົງທຸກຖ້ອຍຄວາມ. ສລຸບແລ້ວແປວ່າ ການນະມັສການເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍການຂາບໄຫວ້ໝູບໜ້າລົງດິນ, ເຂົ້າ
ທັງສອງຄູລົງກັບພື້ນເພື່ອສະແດງການຍອມຈຳນົນຕໍ່ພຣະອົງ, ອອກປາກດ້ວຍການສັຮເສີນຍ້ອງຍໍ ພຣະ
ນາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະບໍຣິສຸດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ນະມັສການຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຫຍັງ, ບໍ່ສຳຄັນອັນ
ໃດ ແຕ່ພຣະອົງຊົງເປັນທຸກສິ່ງໃນຊີວິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ຜູ້ນະມັສການຈະເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ ຈະເຮັດຕາມພຣະ
ປະສົງຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງລາວ, ສ່ວນຫຼັງສອງຂ້າງແມ່ນຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບຟັງພຣະອົງທຸກຖ້ອຍ
ຄວາມ. ທັງໝົດນີ້ເປັນການນະມັສການໃນສັມຍບູຮານໄດ້ເຕັ້ງຄັດເຖິງປານນັ້ນ, ແຕ່ການນະມັສການແບບນີ້
ຍັງມີບາງກຸ່ມປະຕິບັດກັນຢູ່ຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແຕ່ກໍມີຫລາຍກຸ່ມນິກາຍໄດ້ປະຍຸກແບບແຜນນະມັສການຕາມ

ຄວາມເຂົ້າໃຈແລະຕາມຮີດຄອງປະເພນີຂອງຊົນຊາດເຂົາເຈົ້າ. ມັນເປັນການບອກບໍ່ຖືກເລີ່ມວ່າການນະມັສ ການແບບໃດຖືກຫລີກຜິດ ແຕ່ພໍຈະຮູ້ໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວໃນອະດີດ, ເປັນພຣະເຈົ້າອົງ ດຽວໃນປັດຈຸບັນ ແລະກໍຈະເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວຕະຫລອດໄປໂດຍບໍ່ປ່ຽນແປງ.

3. ຢ່າເປັນຄົນໃຫ້ກຽດແຕ່ປາກ: (ເພງສັຮເສີນ 95:7-11)

ດາວິດໄດ້ອະທິບາຍຖານະທີ່ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ “ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນ ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະເຮົາເປັນປະຊາກອນແຫ່ງທັງຫຍ້າຂອງພຣະອົງ ແລະເປັນແກະແຫ່ງພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ວັນນີ້ຢາກ ຈະໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ” (ຂໍ້ 7). ເພິ່ນໄດ້ປຽບທຽບວ່າເຮົາທັງຫລາຍເປັນເໝືອນ ຕົວແກະທີ່ອາສັຍຢູ່ກິນໃນທົ່ງຫຍ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ລ້ຽງດູແລະປົກປ້ອງ ເຮົາທັງຫລາຍ ໃຫ້ຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ ດາວິດຍັງບອກອີກວ່າ “ຢາກຈະໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ” ດ.ຮ ຊາໂລ ສະແຕນລີ ໄດ້ແປຄຳວ່າຟັງສຽງຂອງພຣະອົງວ່າ “ຄົນຟັງສຽງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຄື ຕອນເຊົ້າຂອງວັນອາທິດ” ເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າມີຊີວິດໃນໂບດໃນວັນອາທິດແນວໃດຕ້ອງມີຊີວິດນອກໂບດ ດັ່ງນັ້ນ ແມ່ນທາດແທ້ຫລືໝາກຜົນຂອງຜູ້ນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງ.

ຄັ້ງນຶ່ງເອຊາຢາບັນທຶກຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເວົ້າກັບເພິ່ນວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ປະຊາຊົນເຫລົ່າ ນີ້ອ້າງວ່ານະມັສການເຮົາ ແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງພວກເຂົາໄຮ້ຄວາມໝາຍ ແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາກໍສຸມຢູ່ທີ່ອື່ນ ຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງ ແຕ່ເປັນກົດເກນແລະຮີດຄອງຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ທ່ອງຂຶ້ນ ໃຈເທົ່ານັ້ນ” (ເອຊາຢາ 29:13). ພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງປະຊົນອິສຣາເອນໃນເວລານັ້ນ ເພາະວ່າເມື່ອເຂົາ ອອກຈາກບ່ອນນະມັສການໄປແລ້ວ ເຂົາກໍປະທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າເວົ້າກັບເຂົາໄວ້ທີ່ໂບດ ແລ້ວກັບໄປໃຊ້ຊີ ວິດຢ່າງທັມດາຂອງໂລກ ດ້ວຍການກະທຳຢ່າງນີ້ພຣະເຈົ້າຖືວ່າໃຫ້ກຽດພຣະອົງແຕ່ປາກ ແຕ່ໃຈບໍ່ຢູ່ກັບພຣະ ອົງ.

ເຮືອງນີ້ເປັນບົດຮຽນໃຫ້ເຮົາຜູ້ນະມັສການລຸ້ນຫລັງໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າການນັບຖືໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຢູ່ ໂບດເທົ່ານັ້ນ ເຮົາຈະຕ້ອງມີຊີວິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງທຸກໆມື້ຈຶ່ງສົມບູນແບບໃນການນະມັສການຂອງ ເຮົາ, ດາວິດໄດ້ຕັກເຕືອນປະຊາຊົນອິສຣາເອນດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ “ຢ່າດີ້ດ້ານເໝືອນບູ່ຢ່າຕາຍາຍ ຂອງພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 8ກ). ດ້ວຍການດີ້ດ້ານບໍ່ຟັງຄວາມນີ້ເອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງລົງໂທດໂດຍກ່າວວ່າ “ເຮົາໄດ້ຄຽດ ແຄ້ນແລະເຄີຍສັນຍາຢ່າງເດັດຂາດວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີໂອກາດເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຂົາ” (ຂໍ້ 11ກ). ດ້ວຍການນີ້ແຫລະດາວິດຈຶ່ງເອີ້ນປະຊາຊົນອິສຣາເອນເຂົ້ານະມັສການແລະເນັ້ນໜັກວ່າ “ວັນ ນີ້ຢາກຈະໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຟັງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ” (ຂໍ້ 7). ທ່ານເດ! ພ້ອມທີ່ຈະຟັງສຽງຂອງພຣະ ເຈົ້າແລ້ວບໍ່? ຫາກທ່ານພ້ອມແລ້ວ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນບ່ອນນະມັສການດ້ວຍຄວາມຢ່າເກງດັ່ງທີ່ໄດ້ສົນທະນາກັນ ມາແລ້ວໃນວັນນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຮຽກເອີ້ນໃຫ້ປະຊາຊົນມານະມັສການພຣະເຈົ້າ?
2. ທ່ານຄິດວ່າດາວິດເປັນກະສັດປະເພດໃດ?
3. ດາວິດໄດ້ບອກໃຫ້ປະຊາຊົນເຮັດແນວໃດໃນການນະມັສການ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ປະຊາຊົນໃຫ້ກຽດພຣະອົງແຕ່ປາກ?
5. ພຣະເຈົ້າຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າປະຊາຊົນໃຫ້ກຽດແຕ່ປາກ?
6. ເປັນຫຍັງດາວິດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ວັນນີ້ຢາກຈະໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍພັ້ງພຣະສຸຣະສຽງຂອງພຣະອົງ”
7. ຄໍາເວົ້າຂອງດາວິດຕອນນີ້ສະທ້ອນມາຍັງທ່ານແນວໃດ?
8. ຕໍ່ໄປນີ້ທ່ານຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ຂອບພຣະຄຸນໃນຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ເພງສັດເສີນ 118
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເພງສັດເສີນ 118
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້	ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະຂອບພຣະຄຸນ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ຈະຕອບຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງມີຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຊອກຫາເຫດຜົນໃນການຂອບພຣະຄຸນ

ຄຳນຳ

ປະຊາຊົນອິສະຣາເອນຖືກຂ້າເສີກໂຈມຕີເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ່າຢ່າງບໍ່ຢຸດບໍ່ຢັ້ງ, ພວກທະຫານຂອງອິສະຣາເອນກໍເສັຍຊັຍແລະຜ່າຍເສີກສົງຄາມຢູ່ເລື້ອຍມາ ແຕ່ພໍເມື່ອເຂົາຄິດໄດ້ເຂົາກໍພາກັນຫັນໜ້າເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະຕໍ່ສົງຄາມນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຫດຜົນອັນສຳຄັນທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງຂອບພຣະຄຸນໃນຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງ.

1. ອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນດ້ວຍສຽງເພງ: (ເພງສັດເສີນ 118:1-4).

ມີເຮືອງເກີດໃນຄອບຄົວຜູ້ບົວຣະບັດພຣະເຈົ້າຄອບຄົວນຶ່ງມີລູກຊາຍຢູ່ໃນວັຍຄະນອງເກີດອຸປະຕິດເຫດຣົດຕຳກັນຈົນເຮັດຜູ້ອື່ນບາດເຈັບສາຫັດ ແລະກາຍເປັນຄົນພິການ, ການພ້ອງຮ້ອງທີ່ສານໃຊ້ເວລາຍືດຍາວເປັນເວລາສີ່ປີແລ້ວ. ພາສາຊາວບ້ານຈະເວົ້າວ່າຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນີ້ຕົນນຶ່ງຢຽບປາກຄຸກແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຕລອດເວລາສີ່ປີແຫ່ງການລໍຄອຍການຕັດສິນຂອງສານຈຶ່ງນຳຄວາມທຸກມາສູ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຢ່າງແສນສາຫັດ ເພາະເຂົາເຈົ້າມີລູກຄົນດຽວ, ເຂົາເຈົ້າໃຊ້ເງິນຄຳຊອກຈ້າງທະນາຍຄວາມຊື່ດັງໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະຊະນະຄະດີ ແຕ່ທະນາຍຄວາມກັບບອກວ່າ 50/50. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນທັງຄອບຄົວຈຶ່ງຕັດສິນໃຈເຂົ້າເພິ່ງພຣະເຈົ້າໂດຍຖວາຍຕົວແລະອຸທິດຕົນໄຫວ້ວອນຂໍທຸກມີ ແລະພາກັນເຂົ້າໄກ້ຊິດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເກົ່າ ເຂົາເຈົ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນມາເປັນເວລາສີ່ປີ. ຢູ່ມາວັນນຶ່ງມີໂທຣະສັບມາຈາກພໍ່ຂອງຜູ້ບົວຣະບັດຜູ້ມີຄະດີນີ້ວ່າ “ທາງຣາຊການໄດ້ແຈ້ງມາບອກວ່າເພິ່ນໄດ້ພົບກັບນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າທີ່ຫາຍສາຍສູນໄປແຕ່ນ້ອຍໆແລ້ວ ເພິ່ນໃຫ້ພໍ່ນຳຫລັກຖານໄປພົບກັບເພິ່ນມື້ອື່ນ ດັ່ງນັ້ນພໍ່ຢາກໃຫ້ລູກໄປນຳ”

ດັ່ງນັ້ນຜູ້ບົວຣະບັດທີ່ມີລູກຊາຍຕິດຄະດີຜູ້ນີ້ຈຶ່ງໄປນຳພໍ່ໃນວັນຕໍ່ມາ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຜັນເກີດຂຶ້ນ ຄືລາວໄດ້ເຫັນພໍ່ແມ່ຂອງຜູ້ຕໍ່ສູ້ຄະດີກັນເປັນເວລາສີ່ປີຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ທັງສອງທີ່ຕໍ່ສູ້ຄະດີກັນມາເປັນເວລາສີ່ປີກັບອ້າຍນ້ອງລູກພໍ່ແມ່ດຽວກັນ ທັງສອງຈຶ່ງກອດຄຳກັນຮ້ອງໄທ້ ແລະໃນວັນນັ້ນຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍກໍຕັດສິນໃຈຍົກເລີກ ຄະດີເສັງ. ທັງສອງອ້າຍນ້ອງພາກັນອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຕ່າງກັນດັ່ງນີ້: 1. ຜູ້ອ້າຍຂອບພຣະຄຸນທີ່ຄະດີ

ຜ່ານພື້ນໄປໂດຍການຊົງນຳແຖມຍັງໄດ້ນ້ອງຊາຍຄົນມາອີກ 2. ຜູ້ນ້ອງຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພົບກັບພໍ່ແລະອ້າຍແທ້ໆຂອງຕົນ.

ເພງສັຣເສີນ 118 ເປັນເພງສັຣເສີນດ້ວຍການທ່ອງຈຳແຕ່ລະຄອບຄົວຂອງຊາວຍິງ ເພາະເປັນເພງຂອບພຣະຄຸນທີ່ຊົງຊ່ອຍໃຫ້ພື້ນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນເອຍິບ ຕລອດທັງການຊົງຊ່ອຍໃຫ້ຊັຍຊະນະຕໍ່ເສິກສົງຄາມອີກ. ພວກເຂົາມີຊີວິດໃໝ່, ມີອິສະຣະພາບໃໝ່, ມີແຜ່ນດິນໃໝ່ ກໍລ້ວນແລ້ວແຕ່ພຣະອົງຊ່ອຍທັງນັ້ນດ້ວຍເຫດນີ້ກະສັດດາວິດຈຶ່ງຮ້ອງເພງນີ້ສັ່ງສອນຈາກໃຈຮັກພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດໃຈວ່າ “ຈົ່ງໂມທະນາຂອບພຣະຄຸນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງປະເສີດ ເພາະຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ ໃຫ້ອິສະຣາເອນກ່າວເຖິດວ່າ, “ຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ” ໃຫ້ເຊື້ອສາຍອາໂຣນກ່າວເຖິດວ່າ, “ຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ” ໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ຍຳເກງພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິດວ່າ, “ຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດຳລົງຢູ່ເປັນນິດ” (ຂໍ້ 1-4). ດາວິດຮ້ອງເປັນເພງພັລນາວ່າ “ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງດຳລົງສືບໄປເປັນນິດ” (ຂໍ້ 1). ເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະຄຽດຮ້າຍຍາມເຮົາເຮັດຜິດບາບແຕ່ເມື່ອເຮົາສາຣະພາບຮ້ອງຫາພຣະອົງຢັງເບິ່ງແຍງຊ່ອຍເຫລືອເຮົາຢູ່.

2. ຖືກຊູ່ເຂັ້ນຕົກຢູ່ໃນອັນຕະຣາຍ: (ເພງສັຣເສີນ 11: 5-14).

ດາວິດເປັນກະສັດທີ່ຖືກທ້າທາຍແລະຊູ່ເຂັ້ນຈາກສັດຕູໃນທຸກຮູບແບບ ແຕ່ສິ່ງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈໃນຄວາມນຶກຄິດຂອງເພິ່ນແມ່ນເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງແບບກົງກັນຂ້າມໃນເມື່ອຊີວິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມທຸກຮ້ອນ, ພາຍໃນຈິດໃຈເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງບັນຫານີ້ວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈາກທີ່ຄັບແຄ້ນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າແລະປະທານຄວາມໂລ່ງໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 5). ແປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເມດຕາຜູ້ທີ່ຮ້ອງທຸກຕໍ່ພຣະອົງ ແລະພຣະອົງກໍຈະໂຜດປະທານໃຫ້ມີຄວາມສະບາຍໃຈ (ໂລ່ງໃຈ). ດາວິດມີພາຣະອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງຊົນຊາດອິສະຣາເອນທຸກຄົນ ຫາກການນຳຂອງດາວິດຫລົ້ມຈົມກໍແມ່ນຫລົ້ມຈົມລົງທັງຊາດ ດ້ວຍເຫດນີ້ການຈະຕັດສິນໃຈຂອງເພິ່ນຈຶ່ງສຳຄັນຕໍ່ຊາດຍິງທຸກຄົນ. ເພິ່ນໄດ້ຕັດສິນໃຈຖືກຕ້ອງທີ່ນຳໄພ່ພົນຂອງເພິ່ນເຂົ້າເພິ່ງຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ. ພຣະເຢຊູຄຣິດເຊີນແລະທ້າທາຍບັນດາຜູ້ຮັບພາຣະໜັກໃຫ້ມາຫາພຣະອົງວ່າ “ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດການໜັກໜ່ວງແລະແບກພາຣະໜັກ ຈົ່ງມາຫາເຮົາ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເຊົາເມື່ອຍ” (ມັດທາຍ 11:28).

ບາງທີຊີວິດຂອງທ່ານອາດຈະຕົກຢູ່ໃນການທ້າທາຍໃນການຕັດສິນໃຈໃນເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ ແລະຊອກຫາຜູ້ຈະຊ່ອຍປຶກສາຫາລືກໍຫາໃຜບໍ່ໄດ້, ທ່ານໄດ້ຍິນສຽງພຣະເຢຊູອາສາສມັກຮັບແບກພາຣະຂອງທ່ານບໍ່? ຫາກໄດ້ຍິນແລ້ວຢ່າລັ່ງເລໃຈ ຈົ່ງຕັດສິນໃຈໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍເສັງ. “ແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມອຸ່ມຂູ່ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນ ພວກສັດຕູພ່າຍແພ້” (ຂໍ້ 7). ເປັນການຮ້ອງເພງສັຣເສີນດ້ວຍຄວາມພື້ນໃຈ ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນຮ້ອງເພງເພື່ອຄວາມມ່ວນຊື່ນຫລືຍ້ອມໃຈຕົນເອງໃນຍາມຍາກລຳບາກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນການສະແດງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. “ພວກສັດຕູໄດ້ອ້ອມຂ້ອຍໄວ້ຕັ້ງຫລວງຫລາຍ ແຕ່ຂ້ອຍໄດ້ທຳລາຍເຂົາ ດ້ວຍພຣະຮິດທານຸພາບ” (ຂໍ້ 10). ດາວິດຖືກພວກສັຣຕູອ້ອມຮອບເພື່ອທຳລາຍ ແຕ່ດາວິດສາຣະ

ພາບວ່າເພິ່ນໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນຮິດແລະອາສັຍຮິດອໍານາດນັ້ນຈຶ່ງທໍາລາຍພວກສັຕຣູໄດ້. ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າມີ ໂອກາດເດີນທາງດ້ວຍເຄື່ອງບິນໄປກັບສະມາຊິກຈໍານວນນຶ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ເຄື່ອງບິນກໍາລັງບິນຢູ່ນັ້ນກໍມີຄືນ ລົມແຮງພັດມາຈົນເຄື່ອງບິນຕົກວາບລົງ ຄົນທັງຫລາຍກໍພາກັນຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງ ຫລັງຈາກເຄື່ອງບິນຜ່ານ ລົມໄປແລ້ວ ສະມາຊິກເວົ້າກັນວ່າ “ເບິ່ງອາຈານພວກເຮົາຄືເພິ່ນບໍ່ຕົກໃຈໜ້?” ແມ່ນແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕົກ ໃຈເພາະໄວ້ວາງໃຈໃນຜູ້ຂັບແລະວາງໃຈໃນເຄື່ອງບິນວ່າຈະບໍ່ເປັນຫຍັງ. ຊີວິດເຮົາກໍເຊັ່ນກັນທາກເຮົາໄວ້ໃຈ ໃນພຣະເຈົ້າ ເຮົາກໍຈະບໍ່ຕົກໃຈຢ້ານອັນໃດເລີຍ.

3. ເພງແຫງຊັຍຊະນະ: (ເພງສັຣເສີນ 118:15-21).

ມັນເປັນຂອງທັມມະດາທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຊື່ນຊົມຍິນດີທີ່ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຂອງຜູ້ອື່ນໄດ້ ແລະ ເມື່ອແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະຕ້ອງໂສກເສົ້າເສັ້ງໃຈເປັນຂອງທັມມະດາມະນຸດ ເພາະວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ເຮັດງານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຖອດໃຈຕົນເອງໃສ່ວຽກງານນັ້ນເພື່ອຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ, ດາວິດໄດ້ນໍາພາ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ອິດທິນ, ຍອມຈໍານົນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອມີຊັຍຊະນະເສີກສົງຄາມ ດາວິດກໍ ພາປະຊາຊົນໂຮຮ້ອງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ “ຈົ່ງພັງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໂຮຮ້ອງຍິນດີ ເພາະຄວາມມີຊັຍ ຊະນະທີ່ຜ້າເຕັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະຮິດທະນຸພາບໄດ້ນໍາຊັຍຊະນະສູ່ພວກເຮົາຄືອໍານາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນ ສນາມຮົບ” (ສບັບໃໝ່ ຂໍ້ 15-16). ໂຮຮ້ອງຍິນດີໃນຜ້າເຕັ້ນ ແປວ່າ ໂຮຮ້ອງຍິນດີທີ່ພຣະວິຫານເຄື່ອນທີ່ໃນ ສມັຍນັ້ນ. ສັງເກດໃນຂໍ້ 17 “ແທນທີ່ຂ້ອຍຈະສິ້ນຊົບ ແຕ່ຂ້ອຍຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະປະກາດສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ກະທໍາ” ໝາຍຄວາມວ່າດາວິດຈະຖືກສັດຕູສັງຫານເພາະທະຫານຂອງເພິ່ນກໍເຫລືອນອຍແລ້ວ ແຕ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນພົ້ນແລະຊະນະຕໍ່ສັດຕູຢ່າງບໍ່ຄາດຜັນ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນປະຕິຍານຕົນວ່າເພິ່ນ ເອງຈະມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອປະກາດຄຸນງາມຄວາມດີແລະຮິດອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ໄປເພິ່ນຍັງຮ້ອງສັຣເສີນ ອີກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດເພິ່ນກໍເປັນການຖືກຕ້ອງ ຍ້ອນວ່າເພິ່ນໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງ ເມດຕາເມື່ອກັບໃຈແລະຮ້ອງຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ.

4. ຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຊະນະ: (ເພງສັຣເສີນ 118:22-29).

ຫລາຍເທື່ອເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນຄໍາເວົ້າຂອງພວກເຖົ້າແກ່ບູຮານ ເພາະເພິ່ນມັກຈະໃຊ້ຄໍາພະຫຍາຫລາຍກວ່າ ເວົ້າຕົງ. “ຫິນຫິນາຍຊ່າງກໍໄດ້ໂຍນຖິ້ມແລ້ວ ເພາະຖືວ່າໄຮ້ຄ່າ ກໍກາຍເປັນຫິນເສົາເອກ ສໍາຄັນກວ່າໝູ່ໝົດ” (ຂໍ້ 22). ເປັນຄໍາກອນນີ້ມີຄວາມໝາຍເລິກໄປກວ່າເຮົາຈະນຶ່ງແປອອກມາໄດ້ ແຕ່ຍັງມີພວກສາສນາສາດ ລາງຄົນແປວ່າ ຄໍາກອນນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງການຊົງຊ່ອຍເຫລືອແລະການຊົງເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ. ສັງເກດ; ນາຍ ຊ່າງກໍສ້າງແມ່ນຜູ້ຊໍານານການເລືອກຫິນທີ່ຈະກໍສ້າງ ດັ່ງນັ້ນລາວຈະຕ້ອງຮູ້ດີວ່າ ຫິນກ້ອນໃດດີຫລືບໍ່ດີ ແຕ່ ຫິນທີ່ນາຍຊ່າງເຫັນວ່າບໍ່ດີ ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ພຣະເຈົ້າກັບປຸງແປງຫິນທີ່ໄຮ້ຄ່ານັ້ນກາຍເປັນຫິນເສົາເອກ ແປວ່າເປັນຫິນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ດາວິດກ່າວເຖິງເພິ່ນເອງວ່າ ພວກສັຕຣູອ້ອມຮອບເພື່ອສັງຫານເພິ່ນ ແຕ່ພຣະ ເຈົ້າຊົງຊ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນຊະນະຕໍ່ເສີກສັຕຣູ ໂດຍບໍ່ຄາດຜັນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ໂດຍ ປຸງສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າໃດໆຕໍ່ສາຍຕາຂອງຊ່າງຜູ້ຊໍານານ ໃຫ້ມີຄຸນຄ່າຫລາຍທີ່ສຸດຈົນກາຍເປັນເອກໄດ້, ດ້ວຍ

ເຫດນີ້ດາວິດຈຶ່ງກ່າວອີກວ່າ “ເຮືອງນີ້ແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ກະທຳການ ຊຶ່ງເປັນການອັດສະຈັນປະຈັກຕາ ແທ້ໆ” (ຂໍ້ 23).

ອີງຕາມທັສນະຂອງພຣະຄັມພິໃໝ່ແລ້ວຄຳວ່າຫິນເສົາເອກທີ່ນາຍຊ່າງໄດ້ໂຍນຖິ້ມນັ້ນ ແມ່ນເວົ້າເຖິງພຣະ ເຢຊູທີ່ຖືກຊົນຊາດອິສຣາເອນປະຕິເສດພຣະອົງ ດ້ວຍການປະຕິເສດນີ້ເອງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງຈຶ່ງຖືກ ແຜ່ຂຍາຍອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ ເມື່ອແຜ່ຂຍາຍອອກໄປທົ່ວໂລກຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ ຫິນທີ່ນາຍຊ່າງ (ອິສຣາ ເອນ) ໄດ້ໂຍນຖິ້ມ (ພຣະເຢຊູ) ຈຶ່ງກາຍເປັນຫິນເສົາເອກທີ່ສຳຄັນກວ່າໝູ່ (ຂໍ້ 22). ລາງເທື່ອເຮົາເອງກໍຖືກ ປະຕິເສດຈາກວຽກງານ, ຖືກປະຕິເສດຈາກສັງຄົມ ຫລືບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງທີ່ຄົນບໍ່ຍອມຮັບເຮົາ ແຕ່ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າ ໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຮັບເຮົາສເມີ ແລະພຣະອົງກໍຊົງຖືວ່າເຮົາເປັນຄົນສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ.

ຈາກຂໍ້ 24-29 ແມ່ນດາວິດໄດ້ພາປະຊາຊົນຍ້ອງຍໍສັຣເສີນຄຸນງາມຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມຮັກອັນ ຍັງຍືນຖາວອນ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຊົງໂກດຮ້າຍ ແຕ່ເມື່ອໄພພົນຂອງພຣະອົງຕົກຢູ່ໃນຊ່ວງອັນຕະຣາຍ ເມື່ອ ຮ້ອງຫາພຣະອົງກໍຊົງຊ່ອຍ “ຈົ່ງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເພາະຄຸນງາມຄວາມດີ ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງດຳ ລົງຢູ່ສືບໄປເປັນນິດ” (ຂໍ້ 29).

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນອີສເຕີ ເຫັນແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຍຮັນ 20:1-18
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຍຮັນ 20:1-18
ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້	ການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ບົ່ງບອກວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອໃຫ້ເຮົາເປັນພະຍານວ່າພຣະຊົງຊົງຄືນແລ້ວ
ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຢຊູຊົງຄືນພຣະຊົນ, ທ່ານໄດ້ບອກຜູ້ອື່ນບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ເລື່ອງຂອງນາງມາຣີອາເຫັນພຣະເຢຊູຊົງຄືນມາສົມທົບກັບການທີ່ທ່ານຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່.

ຄຳນຳ

ເມື່ອນາງມາຣີອາໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຄືນດ້ວຍສາຍຕາຂອງນາງແລ້ວນາງກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດຊ້າພ້າວເອົາເລື່ອງນີ້ໄປບອກພວກສາວິກດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຍັງບອກຕ່ຽງກັນມາຈົນເທົ່າເຖິງວັນນີ້.

1. ນາງມາຣີອາອິດໄວ້ບໍ່ໄດ້: (ໂຍຮັນ 20:1)

ມີຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ນຶ່ງກ່າວຄຳພະຍານວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດໄປຢ້ຽມຢາມກຸງເຢຣູຊາເລັມໂດຍການນຳພາຂອງບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ ຜູ້ນຳທາງໄດ້ພາພວກຂ້າພະເຈົ້າໄປຍັງອຸບໂມງຝັ່ງສົບພຣະເຢຊູ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອຸບໂມງຫວ້າງເປົ່ານັ້ນແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດຢາກກັບບ້ານໄວ້ເພື່ອຈະໄປເວົ້າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງ”. ນາງມາຣີອາ ເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງໄຜດຂັບໄລ່ຜິເຈັດໂຕອອກຈາກນາງ (ລູກາ 8:2) ເມື່ອນາງຖືກຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຜິເຈັດໂຕນັ້ນແລ້ວນາງກໍກາຍເປັນຜູ້ເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູດ້ວຍການຮູ້ບຸນຄຸນ. ວັນທີ່ເຂົາຄົງພຣະເຢຊູນັ້ນນາງກໍຢືນເຝົ້າຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນຈົນເຖິງນາທີສຸດທ້າຍ (ໂຍຮັນ 19:25). ສ່ວນວັນນີ້ ອັດສາວິກໂຍຮັນບັນທຶກໄວ້ວ່າ ນາງມາຣີອາ ແລະຜູ້ອື່ນພາກັນໄປຍັງອຸບໂມງຝັ່ງສົບແຕ່ເຂົ້າມືດ ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງເປັນຜູ້ເຫັນພຣະຊົງຄືນມາຈາກຕາຍເປັນຜູ້ອຳອິດ ແລະນາງກໍເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄປບອກພວກສາວິກໃນເລື່ອງການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ.

ມາຣະໂກໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ຍິງອີກສາມຄົນໄດ້ໄປອຸບໂມງຝັ່ງສົບຮ່ວມກັບນາງມາຣີອາແຕ່ເຂົ້າມືດ, ສ່ວນໂຍຮັນບໍ່ໄດ້ກ່າວ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມາຍຄວາມວ່ານາງໄປຄົນດຽວ ທີ່ໂຍຮັນບໍ່ກ່າວກໍອາດຈະເປັນເພາະວ່າໂຍຮັນໄດ້ເນັ້ນໜັກເລື່ອງຂອງມາຣີອາເປັນພິເສດ “ວັນຕົ້ນສັບດານັ້ນເວລາເຊົ້າຍັງມືດຢູ່ ມາຣີອາໄທມັກດາລາໄດ້ມາເຖິງອຸບໂມງ ແລະນາງໄດ້ເຫັນກ້ອນຫີນຖືກຍ້າຍອອກຈາກປາກອຸບໂມງແລ້ວ” (ຂໍ້ 1). ສ່ວນຂໍ້ 2 ໂຍຮັນຈະບອກວ່າມີຜູ້ຍິງອື່ນອີກດ້ວຍ ໂດຍໃຊ້ຄຳວ່າ (ພວກເຮົາ). ການທີ່ນາງມາຣີອາແລະພວກຜູ້ຍິງອີກສາມຄົນຕັ້ງໃຈ

ໄປອຸບໂມງຝັງສິບຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນເຂົາຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຈະຄົນມາ ແຕ່ໄປເພາະຄວາມຮັກ ແລະເປັນຫ່ວງສິບຂອງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ຢ່າງເປັນຣະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ແລະພວກນາງໄປໂດຍຕັ້ງໃຈວ່າຈະໄປບົວຣະບັດສິບແລະຈະຫົດສິງດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມຕ່າງຫາກ. ແຕ່ກ່ອນຈະໄປພວກນາງກໍຮູ້ແລ້ວວ່າພວກນາງບໍ່ສາມາດກຶ່ງຫິນທີ່ອັດປາກຖ້ານັ້ນອອກໄດ້ ແຕ່ອຸປະສັກນີ້ບໍ່ສາມາດຫ້າມລາວບໍ່ໃຫ້ໄປ, ແນວໃດກໍຈະໄປເພາະອິດໃຈບໍ່ໄດ້ຢ້ານເຂົາບໍ່ເກັບສິບພຣະເຢຊູເປັນຢ່າງດີ.

2. ເຫັນອຸບໂມງຫວ້າງເປົ່າ: (ໂຍຮັນ 20:2-10).

ດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົກໃຈນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນແລະສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາໄດ້ເອົາສິບຂອງ ພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?” ເປໂຕກັບສາວິກຄົນອື່ນນັ້ນຈຶ່ງພາກັນອອກມາເຖິງອຸບໂມງ”(ຂໍ້ 2-3). ລາວສົງສັຍຄີ ເຝົ້າສວຫລີບໍ່ດັ່ງ ຕ້ອງແມ່ ພວກຟາຣີຊາຍກໍເປັ ໄດ້. ເຮືອງ ສອ ເຮົາວ່າ ຢ່າຟ້າວຕັ້ງຂໍ້ຕິຕຽ ຜູ້ໃດໃ ເມື່ອບໍ່ຮູ້ ແ ອ . ພວກຟາຣີຊາຍເປັ ພວກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູຈິງແທ້ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິບຂອງພຣະເຢຊູ ຫາຍໄປຈາກອຸບໂມງ, ພວກຄີ ເຝົ້າສວ ກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດອັ ໃດກັບສິບພຣະເຢຊູ ແຕ່ທັງສອງກັບຖືກສົງສັຍວ່າ ຍ້າຍສິບຫລືລັກສິບພຣະເຢຊູໄປ. ຫລາຍເທື່ອເຮົາກໍມັກຈະຕີມາ ຊາຕາ ມາບຽດບຽ ຊີວິດເຮົາ ທັງໆທີ່ມີ ບໍ່ມີສິດແຕະຕ້ອງເຮົາໃ ຖາ ະເປັ ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ບາງທີເປັ າຄວາມຊົ່ວຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ກັບໄປໃຫ້ ເຄຣດິດຊາຕາ ກາ ເຮັດດັ່ງ ເປັ ກາ ສ້າງຊື່ສຽງໃຫ້ຊາຕາ ຊຶ່ງ, ດັ່ງ ຫາກມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ ຢ່າຟ້າວຕູ້ຜູ້ ໃດຜູ້ ັງເລີງ.

ເມື່ອລາຍງານໃຫ້ພວກສາວິກຮັບຊາບແລ້ວພວກສາວິກກໍພາກັນແລ່ນໄປຍັງອຸບໂມງ ແລະເມື່ອໄປຮອດແລ້ວ ພວກສາວິກຈຶ່ງສັງເກດພາຍນອກອຸບໂມງ ສ່ວນເປໂຕມາຮອດຕາມຫລັງແຕ່ເລັ່ງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງເລີຍ (ຂໍ້ 6). ຈາກນັ້ນສາວິກອື່ນກໍເຂົ້າໄປເໝືອນກັນແລະໄດ້ກວດສອບເຫັນວ່າ “ຜ້າປົກພຣະສຽນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ນ ແຕ່ພັບໄວ້ຕ່າງຫາກ”(ຂໍ້ 7). ສັງເກດເຫັນວ່າໂຍຮັນໄດ້ສິນໃນເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງນຸ່ງ ທີ່ມເວລາເຂົາເອົາພຣະສິບຂອງພຣະອົງບັນຈຸໄວ້ໃນອຸບໂມງ ໂຍຮັນເຫັນວ່າຜ້າປົກພຣະສຽນ (ຜ້າປົກຫົວ) ຖືກພັບໄວ້ຕ່າງຫາກມີຄວາມໝາຍວ່າຜ້າບໍ່ໄດ້ປະປົນກັນເຄື່ອງນຸ່ງແນວອື່ນ ດັ່ງນັ້ນໂຍຮັນຈຶ່ງສລຸບໄດ້ວ່າບໍ່ມີ ໃຜລັກສິບຂອງພຣະອົງໄປ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຄືນພຣະຊົນແທ້.

ຄັ້ງນຶ່ງພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນລາຊະໂຣຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ແມ່ນລາຊະໂຣໄດ້ຢ່າງອອກມາທັງມີຜ້າພັນໂຕຢູ່ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກໃຫ້ເຂົາແກ້ຜ້າພັນໂຕອອກ (ໂຍຮັນ 11:44), ເວລາເຂົາເອົາສິບພຣະເຢຊູໄປບັນຈຸທີ່ອຸບໂມງເຂົາກໍພັນສິບຂອງພຣະອົງຢ່າງດຽວກັນ ດັ່ງນັ້ນສາວິກຈຶ່ງຄິດອອກໄດ້ວ່າ ແມ່ນເທວະດາໄດ້ມາຊ່ອຍແກ້ ຜ້າພັນໂຕ ແລະພັບຜ້າພັນຫົວໄວ້ຕ່າງຫາກ. “ແລ້ວສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ມາເຖິງກ່ອນນັ້ນນັ້ນກໍເຂົ້າໄປເໝືອນກັນ ກໍ ໄດ້ເຫັນແລະເຊື່ອ”(ຂໍ້ 8). ໂຍຮີ ພະຍາຍາມສັງເກດເບິ່ງອຸບໂມງດ້າ ອກເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າເຂົາລັກເອົາສິບ ພຣະເຢຊູ ແ ວໃດ ແຕ່ປາກົດບໍ່ເຫັ ຮ່ອງຮອຍອັ ໃດຜິດປົກກະຕິ ຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃ ອຸບໂມງເພື່ອສັງເກດດ້າ ໃ (ຂໍ້ 6). ແຕ່ພໍເມື່ອເຂົາໄປໃ ອຸບໂມງກໍສັງເກດເຫັ ຜ້າພັ ຫົວຂອງພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອື່ ໆ “ຜ້າປົກ

ພຣະສຽງ ຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກອງຢູ່ກັບຜ້າອີ້ ແຕ່ພົບໄວ້ຕ່າງຫາກ” (ຂໍ້ 7). ກາ ສັງເກດກາ ຂອງໂຢຮີ ເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດລັກ ສົບພຣະເຢຊູໄປ ຫາກໂຈ ຫລືຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງມາລັກເອົາສົບພຣະເຢຊູໄປເຂົາຄົງຟ້າວໜີອອກໄປ ເມື່ອເຂົາຟ້າວເຂົາຄົງບໍ່ມີເວລາມາແກ້ຜ້າພີ ສົບແລະພົບກອງກັ ໄວ້ຢ່າງດີ, ຕ້ອງແມ່ ກາ ອັສຈີ ແ ອ . “ແລ້ວສາວົກຜູ້ອີ້ ທີ່ມາເຖິງກ່ອ ັ ກໍໄດ້ເຂົ້າໄປເຫມືອ ກັ ກໍໄດ້ເຫັ ແລະເຊື່ອ” (ຂໍ້ 8). ຫລັງຈາກນັ້ນພວກສາວົກກໍພາກັນກັບບ້ານໃຜລາວ (ຂໍ້ 10).

3. ມາຣິອາພົບກັບພຣະເຢຊູ: (ໂຢຮີ 20:11-16).

ສ່ວ າງມາຣິອາບໍ່ຍອມກັບບ້າ າງຍັງຮ້ອງຊອກຫາພຣະເຢຊູຢູ່ ອກອຸບໂມງ, ໃ ຂະ ະທີ່ າງກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ າງຫລຽວໄປທາງອຸບໂມງ ແລ້ວເຫັ ເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າສອງອົງ ແຕ່ າງບໍ່ຮູ້ວ່າ ທັງສອງແມ່ ເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ ຈິ່ງເກີດມີກາ ສີ ທະ າກັ ວ່າ “ າງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” າງຈິ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາສົບພຣະອາຈາ ຂອງຂ້າ ັອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້າ ັອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ” (ຂໍ້ 12-13). ເມື່ອສັງເກດເບິ່ງມາຣິອາແລ້ວເຫັນວ່າ;

1. ນາງຮັກພຣະເຢຊູ ຫລາຍທີ່ສຸດເພາະວ່າຕອນທີ່ເຂົາຄົງພຣະເຢຊູທີ່ກາກແຂນໃນວັນສຸກທີ່ຜ່ານມານາງກໍເຝົ້າຢູ່ທີ່ກາງແຂນຈົນຄຳມົດ ແລະກັບບ້ານເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍ ແລະໃນວັນນັ້ນາງກໍເຝົ້າຢູ່ບໍ່ໜີຈາກອຸບໂມງເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍເຊັ່ນດຽວກັນ.
2. ເມື່ອພວກສາວົກສັນນະສູດເຫັນເຫດການໃນອຸບໂມງແລະເຫັນຜ້າປົກຫົວຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວກໍ ໄດ້ເຊື່ອແລ້ວກັບບ້ານຂອງຕົນ (ຂໍ້ 9) ເປັນຫຍັງນາງຈິ່ງບໍ່ກັບ ຫລືນາງບໍ່ເຊື່ອຢ່າງດຽວກັບສາວົກໄດ້ເຊື່ອ? ແລະເປັ-ຫຍັງພວກສາວົກຈິ່ງບໍ່ຊັກຊວນນາງກັບໄປພ້ອມກັບພວກສາວົກ?

ໃນຂະນະທີ່ນາງລັງເລໃຈ ຫລືໃຈຮ້ອນຮົນໃນເຣື່ອງນີ້ຢູ່ພຣະເຢຊູກໍປາກົດແກ່ນາງ ແຕ່ນາງມີວແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ຈິ່ງບໍ່ໄດ້ເບິ່ງແລະຟັງຢ່າງຄັກຈິ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວກັບນາງວ່າ “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ໃດ?” (ຂໍ້ 15). ເທວະດາກໍກ່າວກັບນາງຄຳດຽວກັນ “ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” (ຂໍ້ 13). ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນນັ້ນແມ່ນພຣະເຢຊູຖາມນາງວ່າ “ເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ໃດ” ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ຮູ້ວ່ານາງຊອກຫາພຣະອົງ, ບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບມາຣິອາເຮັດໃຫ້ລາວບໍ່ຈິ່ຈຳພຣະເຢຊູ ຫລືອາດເປັນເພາະລາວປິ່ນຫລັງໃສ່ພຣະອົງ ຫລືເປັນຍ້ອນພຣະອົງປາກົດຕົວດ້ານຫລັງຂອງນາງ ເຫດການແນວນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບສອງຜົວເມັງໃນຂະນະທີ່ເຂົາທັງສອງເດີນທາງກັບບ້ານເອມາອູດ ຫລັງຈາກເຂົາມາເບິ່ງພຣະເຢຊູຖືກຕອກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (ລູກາ24:15-16). ທັງສອງເຫດການນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງໂລກນີ້ກຳລັງຊອກສແວງຫາທາງແຫ່ງຄວາມພື້ນ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມພື້ນ. ກັອຄືນໄປຫານາງມາຣິອາຕອບຄຳຖາມພຣະເຢຊູຕອບວ່າ “ນາຍເອີຍ ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບຂອງເພິ່ນໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສັ້ງ” (ຂໍ້ 15ຂ). ພຣະເຢຊູຈິ່ງກ່າວກັບນາງວ່າ “ມາຣິອາເອີຍ,” (ຂໍ້ 16ກ). ເມື່ອພຣະອົງຮ້ອງອອກຊື່ຂອງນາງນັ້ນໄດ້ດຶງຄວາມສົນໃຈຂອງມາຣິອາຫລາຍຂຶ້ນໂດຍກາ ຫລຽວເບິ່ງພຣະເຢຊູ ແລ້ວຈິ່ງຮູ້ວ່າແມ່ ພຣະອົງ ເມື່ອເຫັນພຣະອົງແລ້ວ າງຈິ່ງເວົ້າກັບພຣະເຢຊູເປັນພາສາເຮັບເຮືວ່າ “ຮັບໂບນີ” ແປວ່າ ພຣະອາຈານ (ຂໍ້ 16ຂ).

4. ມາຣິອາດີໃຈທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູ: (ໂຢຮັນ 20:17-18).

ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ບອກວ່າວ່າ ນາງມາຣິອາຈ່ອງແຂນພຣະເຢຊູແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ຈະສັງເກດເຫັນຕາມຄໍາເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວວ່າ “ຢ່າໜ່ວງດຶງເຮົາ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແຕ່ເຈົ້າຈຶ່ງໄປຫາພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາແລະບອກເຂົາວ່າ ເຮົາຈະຂຶ້ນເມື່ອຫາພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພຣະບິດາຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 17ກ). ບາງທຶນາງອາດຈະຮ້ອງໄຫ້ໜ່ວງດຶງພຣະເຢຊູ ຫລືພຣະເຢຊູເຫັນນາງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງທີ່ພຣະອົງສັ່ງສອນມາ ຫລືຍັງຂາດຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງເປັນການໜ່ວງດຶງພຣະອົງປະການນຶ່ງອີກ. ເລື່ອງນີ້ໄດ້ມີການຖືກຖຽງກັນໃນບັນດາສາສດາຈານສາສນາສາດ ແລະຍັງມີການຖືກຖຽງກັນມາເຖິງມະຫາວິທະຍາລັຍພຣະຄັມພິມາຈິນເຖິງທຸກວັນນີ້, ພວກຜູ້ເກັ່ງທາງສາສນາສາດຈຳນວນນຶ່ງມີຄໍາເຫັນວ່າ “ແນ່ນອນນາງມາຣິອາດຈະຕ້ອງເວົ້າອັນໃດອັນນຶ່ງໜ່ວງດຶງພຣະອົງ ເຊັ່ນ: “ພຣະອົງຊົງຄືນມາແລ້ວຢ່າຈາກພວກຂ້ານ້ອຍໄປອີກເລີຍ” ” ອີກພວກນຶ່ງເວົ້າວ່າ ບໍ່ແມ່ນ, ແຕ່ອາດຈະແມ່ນການກະທໍາແບບຄົນບໍ່ເຊື່ອຕ່າງຫາກທີ່ໜ່ວງດຶງພຣະອົງໄວ້.

ວັນນຶ່ງພວກສາວິກມີບັນຫາເລື່ອງການຂັບໄລ່ຜີໃນພຣະທັມມາຣະໂກ 9: 19 ນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ໂອ ຄົນໃນສັມພິດາຄວາມເຊື່ອເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກທ່ານນານປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອິດທິນນໍາພວກເຈົ້ານານປານໃດ ຈຶ່ງພາມັນມາຫາເຮົາ”. ພຣະທັມຕອນນີ້ໄດ້ບອກຢ່າງແຈ້ງວ່າພວກສາວິກຂາດຄວາມເຊື່ອ, ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໃນພຣະທັມມັດທາຍວ່າ “ເພາະເຫດພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍ ດ້ວຍເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທີ່ເມັດຜັກກາດເມັດນຶ່ງ ພວກທ່ານຈະສັ່ງພູໜ່ວຍນີ້ວ່າ “ຈຶ່ງເຄື່ອນຈາກບ່ອນນີ້ໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນ” ມັນກໍຈະເຄື່ອນໄປ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້” (ມັດທາຍ 17:20).

ເມື່ອນາງມາຣິອາໄດ້ຮັບຟັງຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວນາງຈຶ່ງກັບໄປບອກພວກພີ່ນ້ອງຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງ. “ນາງມາຣິອາມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ກັບພວກສາວິກວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ” ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ” (ຂໍ້ 18). ມາຣິອາໄດ້ໄປບອກພວກສາວິກໂດຍການເປັນພະຍານວ່ານາງໄດ້ເຫັນພຣະອົງດ້ວຍສາຍຕາຂອງນາງ ແລະນາງຍັງໄດ້ໂອ້ລົມກັບພຣະອົງແລະຮັບຄໍາສັ່ງຈາກພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິບັດຄໍາສັ່ງນັ້ນໂດຍໄປບອກພວກສາວິກ, ຫວັງໃຈວ່າເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ເອົາແບບຢ່າງຂອງນາງມາຣິອາ ຄືເມື່ອເຮົາຮັບຄໍາສັ່ງແລ້ວກໍກັບໄປບອກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຢຊູໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະອົງເສັ້ງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງເປັນແຮງຈູງໃຈໃຫ້ມາຣິອາໄປອຸບໂມງຝັງສິບແຕ່ເຂົ້າມືດ?
2. ຄວາມຫວັງຂອງນາງຈະໄປເຮັດຫຍັງ? ແລະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
3. ເມື່ອເຫັນອຸບໂມງຫວ້າງເປົ່າແລ້ວນາງເຂົ້າໃຈວ່າຢ່າງໃດ? ເລື່ອງນີ້ສອນເຮົາອັນໃດ?

4. ມາຮືອາໄດ້ແລ່ນໄປລາຍງານຜູ້ໃດແດ່? ແລ້ວເຂົາເຮັດແນວໃດ?

5. ເປັນຫຍັງມາຮືອາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູທີ່ປາກົດຕົວກັບລາວ?

6. ເມື່ອນາງມາຮືອາຮັບຊາບແລ້ວນາງເຮັດຫຍັງ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌